JILL MURRAY

Am nevoie de iubirea ta

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de ADINA CĂLIN

Capitolul 1

Trebuie să te văd...

Karen Radcliffe privi felicitarea cu ochi mari, iar cuvintele se repetau la nesfârşit în mintea ei. Timpul parcă se oprise în loc şi nu mai era conştientă decât de şocul pe care-l simţea şi de mesajul scris pe cartonaşul alb care fusese împins pe sub uşă. Fusese plecată mai puţin de jumătate de oră, pentru câteva cumpărături. Probabil că atunci venise. Nick se întorsese! Fusese acolo! Karen se aşeză slăbită într-un fotoliu. Dintr-o dată îi tremurau mâinile, i se înmuiaseră picioarele şi aproape scăpă biletul printre degete. Ce voia? De ce? După tot acest timp...aproape doi ani de tăcere. Citi din nou cele trei propoziţii concise: “Trebuie să te văd. Conteactează-mă urgent în următoarele douăzeci şi patru de ore. Petrecere până la nouă. Acasă după. Nick.” Cuvintele acelea nu-i spuneau nimic cu excepţia faptului că părea ceva urgent, lucru care o mânie. Era tipic pentru Nick. Nu era nici urmă de rugăminte, doar comenzi scurte. Se întorsese după doi ani, după toate câte se întâmplaseră şi se aştepta ca ea să fie gata să-i sară în braţe. Răsuci biletul pe toate părţile, citi adresa binecunoscută, ce fusese cândva casa ei, poate încă ar fi fost dacă... Karen se opri. Faţa i se întunecă. Era prea târziu pentru păreri de rău. Avea să ignore asta, o să rupă cartonaşul şi se va purta ca şi cum nu l-ar fi primit. Se apropie de fereastră şi privi grădiniţa prăfuită în care se jucau copii şi realiză că, în mod incoştient, îşi răsucea verigheta de pe deget. Tremura din nou, nu din cauza şocului, nici a

mâniei, ci de frică. Oare aceste cereri ale lui Nick însemnau că se răzgândise? Se hotărâse oare să-şi recapte libertatea, în ciuda tuturor jurămintelor? Întâlnise pe cineva? Ciocănitul din uşă o făcu să tresară şi inima-i bătu cu putere. Oare era Nick? Se întorsese? Pentru o clipă nu se putu mişca, apoi ciocănitul se auzi din nou şi o voce cunoscută răsună pe hol.

- Eşti acolo, domnişoară Radcliffe? Eu sunt.

Guraliva, curioasa şi vicleana ei proprietăreasă! O moleşeală ce aducea mai mult a dezamăgire o cuprinse pe Karen în timp ce deschidea uşa femeii cu şorţul pătat.

- Mă gândeam eu că te-ai întors, drăguţă, spuse doamna Biggins, privind-o cu subînţeles. Am vrut doar să-ţi spun că ai avut un vizitator cât ai lipsit. Cred că abia plecasei.

- Da, ştiu, spuse repede Karen cu o mână pe uşă, ştiind că nu mai era cale de întors dacă o lăsa să intre. Nu mai scăpa de ea decât peste o oră.

- Ţi-a lăsat un mesaj, nu? I-am sugerat să facă asta când mi-a spus că trebuia neapărat să te vadă. Şi era un tip atrăgător, să ştii, continuă doamna Biggins, dându-i coate. Înalt şi brunet şi frumos...cu o privire din aia care le face pe femei să... ştii tu!

Karen dădu uşor din cap, fără să zâmbească. Cunoştea foarte bine privirea lui Nick, dar o cuprinse un fel de replusie faţă de modul cum o descrisese doamna Biggins.

- Păcat că nu l-ai prins, oftă doamna Biggins, văzând că n-are succese cu fata ce o ţinea la uşă. Oh, e bine dacă ţi-a lăsat un mesaj. Pe sub uşă, nu?

- Da, scrâşni Karen, încercând să rămână calmă. Mulţumesc, doamnă Biggins, a fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră să mă anunţaţi. Acum, am foarte multă treabă...mai spuse ea, făcând un pas înapoi şi închizând încet uşa.

Doamna Biggins plecă, bosumflată. Nu era prima dată când Karen şi-ar fi dorit să fi locuit în altă parte. Departe de proprietăreasa ei. Femeia era destul de drăguţă, apartamentul

arăta impecabil, iar chiria era suportabilă, dar doamna Biggins era mult prea curioasă, iar Karen era conştientă de faptul că îi erau urmărite toate mişcările şi puţinii vizitatori, ca şi puţinele telefoane pe care le primea, erau monitorizate fără jenă. Cu toate astea, nu era uşor să găseşti o locuinţă în Londra şi se considera norocoasă că descoperise această bucăţică de rai în casa aceea veche. Se putea refugia în camera ei, departe de celelalte zgomote şi de mirosul de peşte şi cartofi prăjiţi, mulţumită că era aproape de metrou, pe care-l folosea să ajungă la serviciu, în oraş. Toate astea nu însemnau decât încercarea de a-şi reconstrui viaţa puternic zdruncinată pentru cei douăzeci şi doi de ani pe care-i avea. Începuse să se linişească, dar încă simţea un fior în timp ce se căznea să despacheteze cumpărăturile şi să le aranjeze pe rafturi. Făcea totul aproape în virtutea inerţiei, dar în timp ce pregătea omleta şi prăjea pâinea, mintea-i lucra întruna, căutând răspunsul la mesajul de pe cartonaşul alb, a cărui prezenţă părea să umple tot apartamentul. Nick. Soţul ei. Acele cuvinte o tulburară şi câteva picături fierbinţi de apă îi stropiră degetele. Nu era niciun dubiu; cererile lui Nick nu puteau însemna decât un singur lucru: întâlnise pe altcineva. Doi ani era o perioadă foarte lungă, suficient de lungă cât să întâlnească zeci de femei, cu toate că fusese nevoit să se mute, din cauza serviciului, în America de Sud. Iar femeile au roit întotdeauna în jurul lui Nick, precum fluturii în jurul luminii. Cum spusese Lisa? Nick le alunga ca pe un fir de praL.Pumnii i se încleştară, luptându-se cu vechea durere de care crezuse că scăpase, în ciuda a tot ce-i spusese Nick, cum că nu-i va uşura sarcina şi se va folosi de orice ca s-o împiedice să-şi recapete libertatea. Că va trebui să aştepte perioada necesară de doi ani şi abia apoi să se descurce de una singură cu divorţul. Cu toate astea, dacă s-ar fi răzgândit, nu s-ar fi obosit să vină să-i spună asta personal, ci s-ar fi folosit de avocat. Şi oricum, actele de divorţ se puteau semna şi trimite şi prin poştă. Omleta se răcise deja pe felia de pâine, dar

Karen privea în gol. Cu siguranţă, n-ar fi venit până aici pentru a-i lăsa un mesaj atât de scurt, ce suna mai mult ca o mustrare pentru faptul că n-o găsise acasă...Nu putea mânca şi împinse farfuria la o parte. Nici măcar de ceai nu se putea atinge. Ce avea să facă? Nu ştia cât a stat acolo, fără să se mişte. Trebuia să fie nebună să vrea să-l vadă din nou pe Nick. Pur şi simplu ar fi răsucit cuţitul în rană. Dacă avea nevoie ca ea să semneze ceva, putea să facă asta printr-un mijlocitor. Oare chiar avea impresia că-l va aştepta pregătită pentru noi umilinţe? Nu, nu se va întâlni cu el! O să-i scrie o scrisoare, una la fel de scurtă şi rece ca cea pe care i-o trimisese el când încheiaseră tot ce fusese între ei. Cea în care-i spunea că aranjase să i se plătească o alocaţie câtă vreme era plecat. Îi va spune că o poate contacta prin avocatul ei. Bătrânul domn Collins, care se ocupase şi de afacerile tatălui ei, avea să se ocupe de tot. Unde era adresa aia...? Se ridică şi căută prin sertare cutia neagră ce aparţinuse tatălui ei, unde ţinea certificatele de naştere şi alte hârtii vechi ale familiei de care ar fi putut avea nevoie vreodată. Tot acolo erau şi fotografii, ce începuseră să se decoloreze, cu ea, cu mama ei, cu bătrâna casă în stil georgian din Canterbury, unde avusese parte de o copilărie minunată, ce nu prevestea nimic despre Nick, Lisa sau Vince Kayne. Ochii i se umplură de lacrimi, dar le şterse repede. Plânsese suficient pentru Nick; n-avea de gând s-o pornească din nou pe drumul acela, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Cu privirea înceţoşată, reuşi să găsească vechea agendă şi oftă dezamăgită, răsfoind paginile îngălbenite. Adresa nu era acolo. Dar o putea căuta. Putea suna la centrala din Kent. Avea să se ducă la poştă a doua zi, în pauza de prânz... Se întoarse şi cartonaşul o privea acuzator de pe masă. De ce nu-i dăduse un indiciu? Să-l ia naiba! înjură ea mânioasă. De ce se întorsese în viaţa ei? Şi din toate locurile alesese tocmai o fiestă să se întâlnească. Puse vasele în chiuvetă, iar ochii i se umplură cu amintiri. Fiesta...petrecerea celor atraşi de adevăratul flamenco, unde Nick o dusese la prima

întâlnire, unde în mai puţin de o lună o făcuse să fie în al nouălea cer când o ceruse în căsătorie...Iar acum se aştepta să fie locul unde vor pune punct definitiv la tot ce începuse în acele seri magice. Karen şterse nervoasă vasele şi nu se mai gândi la nimic. Apoi rupse în bucăţele cartonaşul alb, îşi luă geanta şi haina şi plecă. Îşi petrecu următoarea oră şi jumătate la un cinematograf, bău singură o cafea la o terasă şi se întoarse acasă puţin după nouă. Habar n-avea ce urmărise la cinema şi nici măcar n-a realizat cum a ajuns înapoi acasă; ştia doar că-l sfidase pe Nick. Când intră, verifică fără să vrea dacă era vreo schimbare, apoi oftă. Doar nu se aşteptase ca el să se întoarcă! Uşa de la intrarea principală se auzi trântindu-se, semn că domnul Biggins plecase la berea de seară; se mai auziră nişte împuşcături, ceea ce însemna că băieţii doamnei Biggins urmăreau serialul western, iar vizavi fata blondă de la numărul şaptesprezece îi deschidea uşa prietenului ei, mecanicul. Karen trase perdelele şi o copleşi sentimentul de singurătate. Slăbită, făcu puţină ordine în apartament, apoi îşi adună cele necesare pentru a putea face o baie. Cea mai mare teamă era să-şi uite cheia şi să rămână pe dinafară, căci yala de la uşa ei era extrem de sensibilă şi se bloca. Nu uitase nici acum prima săptămână când se mutase acolo, când fusese nevoită să coboare în cămaşă de noapte, cu părul ud, s-o întrebe pe doamna Biggins dacă n-avea o cheie de rezervă. Aceasta lipsea însă, aşa că domnul Biggins şi cei doi băieţi s-au adunat repede şi au condus-o toţi înapoi în apartamentul ei. Se simţise foarte prost, cu toate că nu fuseseră deloc nepoliticoşi, ci doar puţin amuzaţi, aşa că acum avea grijă să nu se mai repete situaţia. Totuşi, cu pantoful care bloca uşa şi cheia din punga cu bureţi, se putea relaxa în apa parfumată fără frică. Ieşi din baia aburită o oră mai târziu şi descoperi holul întunecos. Nu era ceva anormal; cineva probabil închisese lumina de jos, dar ea se obişnuise cu drumul până la uşa ei, aşa că nu-i fiu greu să ajungă acolo. Când puse mâna pe clanţă, se dădu câţiva paşi înapoi.

Pantoful dispăruse, iar înăuntru lumina era aprinsă! Dar ea nu lăsase lumina aprinsă! Inima începu să-i bată cu putere. Primul ei gând fu că erau nişte hoţi. Apoi încercă să se liniştească, spunându-şi că nimeni n-ar fi trecut de privirea de vultur a doamnei Biggins. Oare îi jucau băieţii vreo festă? Dar nu făcuseră asta în cei doi ani de când se mutase aici. Gata să ţipe, împinse încet uşa. Camera era goală şi totul părea să fie la locul lui, nu părea să se ascundă nimeni după perdele. Lăsă uşa deschisă şi păşi încet înăuntru, gata să fugă dacă ceva nu era sigur. Pantoful era dat ceva mai încolo, iar Karen era uimită. O pisică? Dar familia Biggins n-avea aşa ceva; un canar, doi peştişori şi un hamster, dar în niciun caz o pisică. Atunci văzu că uşa de la dormitor era larg deschisă şi în acelaşi moment auzi un zgomot. Îi scăpă un ţipăt şi se întoarse repede, lovindu-se de un scaun, moment în care se auzi vocea din dormitor. Karen rămase blocată, privind silueta bărbatului din dreptul uşii, şi suspină:

- Tu!

- Da, eu, spuse Nick, apropiindu-se de ea foarte calm, de parcă era ceva normal să fie acolo. Te-am speriat?

Karen nu-şi găsea cuvintele.

- Ce cauţi aici? Cum îndrăzneşti să...să intri pur şi simplu în casa mea, de parcă...

- Uşa era deschisă.

De parcă asta ar fi fost o explicaţie suficientă, trecu pe lângă ea spre uşă, pe care o trânti cu o singură mână. Karen se întoarse şi-l privi:

- Ce faci? îl întrebă.

- Închid uşa, răspunse, cu mâinile în buzunare. O privea încordat. M-am gândit că n-o să apari, aşa că m-am întors.

- Chiar te aşteptai să las totul baltă şi...şi să-ţi fug în întâmpinare? Ai...ceva tupeu!

Nick înclină capul într-o parte, uşor amuzat.

- Deci încă te bâlbâi, draga mea. Întotdeauna făceai aşa când

erai nervoasă. Din punctul ăsta de vedere, nu te-ai schimbat.

- Nici tu nu te-ai schimbat! şuieră ea. Eşti la fel de arogant şi...şi imposibil ca întotdeauna. Habar n-am cum am putut să mă îndrăgostesc de tine. Eşti...

- Hai să nu amestecăm dragostea în asta, o întrerupse el rece. N-am venit aici ca să luăm discuţia asta de la capăt. M-ai luat de fraier o dată şi crede-mă că n-am de gând să te las să repeţi figura asta.

- Ieşi afară! strigă Karen, cu ochii plini de furie. N-am ce să-ţi mai spun...vreodată!

- Dar eu am o grămadă, mârâi Nick, şi nu plec până nu fac asta.

- Atunci, fă-o mai repede şi pleacă! Nu trebuia să vii până aici în seara asta ca să-ţi recapeţi libertatea, mai spuse ea, tremurând şi privindu-i furia din ochi. Ţi-am oferit-o în urmă cu doi ani, când ai spus foarte clar că mă dispreţuieşti.

- De asta crezi că sunt aici? întrebă Nick, privind-o scârbit. Chiar
meriţi să fii dispreţuită.

-Asta ai venit să-mi spui? îl întrerpuse ea, repezindu-se la uşă. Ei bine, ai spus-o. Eşti mulţumit? mai spuse şi deschise uşa, aşteptând ca el să iasă.

Un moment, Nick rămase nemişcat, ochii aruncau săgeţi de foc, iar buzele strânse arătau cât de mult încerca să-şi stăpânească mânia.

- N-am venit aici pentru noi, spuse el într-un final. Am venit pentru Elizabeth.

- Elizabeth? repetă Karen, privindu-l. Ce s-a întâmplat? E...? A avut vreun accident?

Umerii lui Nick se relaxară şi se întoarse cu spatele.

- E bolnavă.

Karen se îndepărtă de uşă.

- Îmi pare rău să aud asta. E ceva grav? şopti ea.

-O să moară.

Cuvintele răsunară puternic în liniştea camerei. Karen închise ochii. Oare auzise bine ce-i spusese Nick? Nu putea fi vorba de Elizabeth, femeia blândă şi generoasă, pe care ajunsese s-o iubească la fel de mult ca pe mama ei în cele câteva luni pe care le petrecuseră împreună. Femeia căreia Nick îi datora atâtea, cea pentru care el jurase să facă totul pentru a fi fericită. Nu, nu putea fi adevărat. Apoi îl privi pe Nick şi văzu mâhnirea de pe faţa lui, greu de stăpânit chiar şi de el, şi atunci ştiu că era adevărat.

-Ce s-a întâmplat? Când ai aflat? şopti ea.

- Ieri, când m-am întors, spuse, îndreptându-şi spatele. Ai ceva de băut, Karo?

Părea să nu-şi fi dat seama că folosise vechiul alint. Karen clătină din cap dezamăgită şi se grăbi să deschidă dulapurile.

- N-am alcool, Nick. Doar nişte lichior şi suc de lămâie...oh, stai o clipă, mai am nişte Bacardi. Mi l-a adus cineva de revelion.

-Mersi, spuse el, apropiindu-se şi luând paharul pe care i-l întinse. Tu nu bei?

- Nu, mulţumesc. Devenise conştientă de apropierea lui. Brusc, realiză că era aproape dezbrăcată şi încercă să-şi strângă faldurile cămăşii. Nu, mulţumesc, spuse încă o dată, încordată. Probabil o să beau ceva cu
un biscuit înainte să mă culc.

Nick o urmări cu privirea şi-i apăru acelaşi surâs ironic în colţul gurii.

-Încă mai bei cacao cu lapte înainte de culcare?

Karen strânse buzele.

- Obiceiurile mor greu...întotdeauna beam cacao cu lapte seara înainte să mergem în pat. Nick, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat cu Elizabeth.

-Nu e mare lucru de spus, murmură el mohorât, trântindu-se într-un fotoliu. Nu mi-a spus nimeni că e bolnavă... Tu n-ai văzut-o? întrebă deodată, pe un ton acuzator.

- Nu! răspunse repede Karen. Bineînţeles că n-am văzut-o. Am crezut că am fost de acord că e cel mai bine s-o lăsăm să creadă că...Deşi hotărârea asta...mă depăşeşte, adăugă ea cu amărăciune. Nu făceam decât să amânăm vestea. Mai devreme sau mai târziu va trebui să afle.

- Nu, nu va trebui! Mai ales acum, după asta. Dacă aş şti că ai încălca această promisiune...

Karen fu scârbită de tonul vocii lui:

- Elizabeth nu va afla adevărul de la mine, spuse ea dârz şi simţi vechea agonie ieşind la suprafaţă. Se întoarse cu spatele pentru ca Nick să nu-i observe durerea şi amărăciunea în privire. Spuse încet: dar mi-aş dori s-o vizitez. Mi-a lipsit foarte mult...

- Serios? Mă surprinzi, spuse el ironic. E puţin cam târziu pentru regrete, nu?

-Ascultă, Nick, n-am de gând să-ţi ascult iar învinovăţirile. Crede-mă, îmi pare sincer rău să aud vestea proastă şi dacă pot face ceva, nu trebuie decât să mă rogi. Dar...

- E ceva ce poţi face, o întrerupse el brusc. Şi o vei face... măcar o dată în viaţa ta măruntă şi egoistă.

- Cum îndrăzneşti! Cred că mai bine ai pleca, înainte să...

Karen se opri, căci o înşfăcase de umeri. Se cutremură la durerea provocată de degetele ce i se înfigeau în carne, iar privirea lui o ardea. Îi scăpă un suspin involuntar. Apoi, la fel de repede, fu eliberată. Îl privi cu ochi mari; pălise şi-i privea mâinile încleştate, iar teama o părăsi, văzând mâhnirea ce se ascundea în spatele acestei răbufniri dureroase. Îşi frecă umerii, în timp ce el puse deznădăjduit paharul gol pe masă, clătinând uşor din cap.

-Am venit să facem pace...dar nu prea mi-a ieşit, spuse într-un final.

- Pace? exclamă. Ce vrei să spui, Nick?

Vorbi încet, fără să se uite la ea:

- Cred că ar trebui să-ţi explic totul. Primul semn al bolii lui Elizabeth l-am primit acum două luni. Mi-a povestit într-o scrisoare

că se simţea cam obosită în ultima vreme şi se hotărâse să plece într-o vacanţă cu familia Mitchell-nu cred că i-ai cunoscut vreodată. Sunt vechi prieteni de-ai lui Elizabeth care s-au stabilit în Marbella când au ieşit la pensie. Au o vilă acolo şi-i spuseseră lui Elizabeth că poate să-i viziteze oricând. Următoarea scrisoare a venit după vreo trei săptămâni şi-mi spunea că totul e bine şi că număra zilele până la sfârştul lunii, când ar fi trebuit să ne întoarcem acasă. Ne-a transmis toată dragostea ei şi a mai spus că abia aşteaptă să ne vadă.

Să ne vadă. Karen înghiţi din greu. Prin urmare, Nick păstrase aparenţele, aşa cum jurase că va face, de-a lungul celor doi ani petrecuţi în America de Sud. O lăsase pe Elizabeth să creadă că totul mergea bine în căsătoria lor, iar ea îl însoţea acolo...

- Oh, Doamne! oftă el. Ai dreptate, ar fi trebuit să-i spunem. Ar fi fost rănită şi supărată - te aprecia foarte mult - dar i-ar fi trecut. Acum... e prea târziu.

Karen oftă la rândul ei şi nu spuse nimic. Nu era momentul pentru a-i aminti că fusese ideea lui s-o înşele în felul acesta pe Elizabeth. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, Elizabeth ar fi reuşit să afle adevărul. Iar asta ar fi mâhnit-o şi mai mult...Nu, fără să ştie, Nick alesese calea cea mai bună. Dar asta n-o alinase pe Karen. Oftă din nou şi spuse încet:

- Da, e prea târziu acum. Biata Elizabeth!

Nick ridică repede privirea. Avea din nou o sclipire în ochi.

- Dar nu e prea târziu s-o facem cât mai fericită în timpul ce i-a mai rămas.

- Bineînţeles că nu! Era din nou indignată de ceea ce-i suna ca o acuză. Din punctul meu de vedere, dacă o pot ajuta cu ceva...nu trebuie decât să-mi spui. Pentru numele lui Dumnezeu, Nick, nu mă crezi? N-am cunoscut-o pe Elizabeth mult timp, dar în acea scurtă perioadă am ajuns s-o respect foarte mult. Chiar s-o iubesc foarte mult, adăugă mai încet. Orice ni s-a întâmplat nouă sau căsniciei noastre, n-a schimbat cu nimic asta şi nici n-o va

face.

- Bun. Nick se ridică, privind-o fix. Asta îmi uşurează sarcina de a-ţi spune ce aveam de spus.

Karen aşteptă, forţându-se să nu se simtă intimidată şi încercă să ignore sentimentele pe care i le trezea apropierea lui.

- Am vorbit mult după-amiaza asta, spuse Nick într-un final, şi şi-a exprimat dorinţa de a se întoarce la Dellersbeck. Acolo s-a născut, ştii asta, şi tot acolo şi-a petrecut cea mai mare parte din căsnicie. Abia după moartea unchiului James a renunţat să se mai împotrivească familiei de a se muta în sud, în apartamentul din Granton Place. Făcu o pauză, amintirile îmblânzindu-i trăsăturile feţei. Câteodată mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine s-o lăsăm să facă aceste schimbări când era pregătită. Dar Lisa era mult prea implicată în prostiile ei cu moda, iar eu aveam prea multe afaceri care nu-mi permiteau să stau la Dellersbeck. Şi cu siguranţă casa era prea mare, prea singuratică şi prea plină de amintiri ca să rămână acolo doar cu servitorii. Dar m-am întrebat adesea dacă Elizabeth a fost vreodată fericită pe cât spunea că e. Uneori, când vorbea despre Dellersbeck, i se citea o nostalgie în ochi.

- Dar n-aţi vândut casa, nu? Doar aţi închiriat-o.

- Da, n-aş fi lăsat-o pe Elizabeth s-o vândă. Am închiriat-o conducerii Comeche Construction în perioada când se construia noul centru universitar la Beechley New Town. Dar au plecat când au terminat în urmă cu patru luni şi n-am mai avut cereri până acum vreo două săptămâni. Agenţia care se ocupă de ea a avut trei vizionări într-o săptămână. I-am sunat azi şi le-am spus să retragă casa de pe piaţă. O să merg până acolo mâine, să văd cum arată şi să aranjez totul. Sper s-o pot duce pe Elizabeth acolo cel târziu săptămâna viitoare.

Karen dădu uşor din cap. Nick nu se schimbase. Odată ce lua o hotărâre nimic şi nimeni nu-i putea sta în cale. Dar oare nu ăsta era motivul pentru care Nick, un băiat sărac din ţinutul de nord, ajunsese să fie directorul unei prestigioase şi puternice companii

ce avea contracte peste tot în lume? Faţa lui Karen se lumină. Trebuia să-i recunoască meritele şi succesele şi să admită faptul că-l iubise pentru devotamentul faţă de femeia care făcuse acest lucru posibil. Spuse blând:

- Mă bucur. Nu cred că e altceva care s-o facă mai fericită

- Un singur lucru.

O privea cu subînţeles. Karen se blocă o clipă.

- Şi asta ar fi...?

- Familia ei - cei pe care-i iubeşte - să-i stea alături.

- Şi nu e normal? spuse Karen, înghiţind în sec. Vrei...vrei să merg s-o văd?

- Vreau mai mult de atât, Karen.

- Despre ce vorbeşti?

- Vreau să vii cu mine la Dellersbeck câtă vreme Elizabeth va avea nevoie de noi.

O clipă nu spuse nimic, reacţia normală fiind să accepte imediat, gândindu-se numai la Elizabeth, apoi alte complicaţii îi apărură în minte:

- Da, bineînţeles că vin cu tine s-o văd, dar nu pot să stau, Nick. Am un serviciu aici. Probabil voi putea să-mi iau două zile libere să plec şi poate...

Se opri, căci el clătina din cap.

- Nu m-ai înţeles, Karen. Sau faci asta intenţionat?

Vru să spună ceva dar se opri, apoi începu:

- Nu cred. Eu...apoi înţelese la ce se referea şi-l privi înspăimântată. Oh, nu, Nick! Doar nu vrei să spui...

- Ba da, exact asta spun. Vii cu mine la Dellersbeck în calitate de soţie.

- Oh, nu, n-aş putea. Nu după...

- Poţi, şi o vei face. O prinse de umeri, forţând-o să-l privească în ochi. Vei veni cu mine la Dellersbeck şi vei juca rolul de soţie iubitoare ca şi cum n-ar fi intervenit nimeni între noi şi vei face asta până când voi crede eu de cuviinţă.

Se smulse din strânsoarea lui.

- Doar nu vorbeşti serios! Crezi că putem şterge totul cu buretele şi să ne purtăm ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

- Niciodată n-am fost mai serios. Şi nu încerca să-mi spui că femeile nu pot fi înşelătoare când vor asta, adăugă el. Ascultă-mă, Karen, dacă refuzi, nu-mi laşi nicio alternativă, decât aceea de a-i spune lui Elizabeth adevărul. Şi dacă mă obligi să faci asta, îi voi spune tot adevărul. Oh, da, adevărul despre aşa-zis inocenta mea soţie şi Vince Kayne! Ce crezi că-i va face asta lui Elizabeth?

- Tu...n-ai putea fi atât de nemilos! murmură Karen pălind. Nu ştii despre ce vorbeşti! Tu...încercă din nou să scape din strânsoarea degetelor puternice şi ochii i se umplură de lacrimi. Dă-mi drumul! Mă doare!

- Asta şi meriţi! spuse Nick, dar se îndepărtă de ea cu o privire dispreţuitoare. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu începe să plângi!

Karen îşi încleştă mâinile pe spătarul unui scaun, încercând să se controleze, apoi, respirând adânc, spuse:

- Foarte bine. Ai câştigat. Dar lasă-mă câteva zile să...să văd dacă-mi pot lua un concediu sau să-i anunţ cumva pe cei de la serviciu. Nu pot pur şi simplu să...

- Rezolv eu asta. Cine e şeful tău?

- Lucrez pentru domnul Drummond, la departamentul de vânzări...

- Numele directorului general, nu unul de departament, izbucni el.

- Ce minunat că ai o asemenea influenţă, spuse ea cu amărăciune. Te rog să nu uiţi că trebuie să trăiesc şi după această şaradă. Îmi place slujba pe care o am, iar domnul Drummond e un şef bun. Aşa că eu...

- Pe ce naiba îţi cheltui banii? o întrebă el. La naiba, ar trebui să-ţi ajungă alocaţia pe care ţi-o plătesc! Karen strânse buzele.

- Nu m-am atins nici măcar de un cent din ei şi nici n-am de

gând s-o fac. Nick se încruntă, apoi ridică din umeri ca şi cum n-ar fi fost problema lui. Se uită la ceas.

- Atunci, rămâne stabilit. Te caut eu peste o zi, două, imediat ce termin ce mi-am propus.

Karen nu spuse nimic, aşteptând doar să plece pentru a se putea lăsa cuprinsă de moleşeala ce o copleşea. Îl auzi îndreptându-se spre uşă, o deschise şi aştepta acum sunetul ce-i va spune că a plecat. Dar nu-l auzi. În schimb, îl auzi neobişnuit de ezitant:

- Karen...? Se întoarse spre el, încă palidă din cauza şocului:

- Da? spuse ea, slăbită.

- Înseamnă foarte mult pentru mine...mulţumesc. Îi întinse mâna, dar cum ea nu făcu nicio mişcare, oftă şi ieşi încet.

Abia atunci Karen înţelese toate lucrurile pe care nu reuşise să le desluşească mai devreme-neliniştea, ultima urmă de speranţă şi umbrele suferinţei. Făcu un pas înainte, dar era prea târziu. Uşa se închise încet, lăsând în urmă doar ecoul acelor cuvinte ciudate murmurate la sfârşit. Se trânti într-un fotoliu şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Îi era frig, se simţea epuizată şi o partea din ea îl ura pe Nick pentru aroganţa şi cruzimea cererii lui. În sfârşit, recunoscuse că a fost o greşeală să nu-i spună adevărul lui Elizabeth. Toate acele minciuni numai din cauza faptului că ştia că în momentul în care ar fi aflat, Elizabeth ar fi mutat munţii din loc pentru a-i împăca. Aşa că împiedicase asta fără milă, ajungând chiar să-i spună, înainte de a zbura spre Rio de Janeiro, că cina de rămas-bun a fost anulată. Dar ce sperase să câştige pe termen lung? Se gândise că după doi ani, anunţarea acelei veşti va fi mai uşor de făcut? Se ridică şi se plimbă prin cameră ca un leu în cuşcă. Independent de sentimentele ei, nu putea simţi nici urmă de animozitate în acel moment. Cunoştea prea bine golul lăsat de o inimă zdrobită, Nick ajunsese la rândul lui în acel punct, iar ea nu-l putea alina cu nimic, chiar dacă ar fi recunoscut adevărul pe care-l dezvăluise vizita lui din acea seară. Iar ăsta era ultimul

lucru pe care ar fi vrut Nick să-l audă. Îi spusese foarte clar, în urmă cu doi ani, că n-avea nevoie de dragostea ei. Karen se cutremură când începu să conştientizeze implicaţiile acestei seri. Cum se va descurca în viitor, avându-l din nou în viaţa ei pe Nick? Cum va locui sub acelaşi acoperiş cu un bărbat care o dispreţuia? Cum îi va ascunde adevărul bărbatului pe care încă-l iubea? Să trăiască într-o minciună pentru Elizabeth...

Capitolul 2

Pentru prima oară în şase luni, Karen îşi strică recordul de a fi mereu punctuală, când ajunse a doua zi cu douăzeci de minute mai târziu la serviciu. Din primul moment în care deschisese ochii, totul îi mersese pe dos. Descoperise o gaură în perechea de ciorapi pe care o purta, aşa că fusese nevoită să-i schimbe; în timp ce-şi pregătea micul dejun, câţiva stropi de lapte îi pătaseră bluza, aşa că fusese nevoită s-o schimbe şi pe aceea, apoi, când alerga pentru a prinde metroul, alunecase şi aproape căzuse. Din fericire nu se lovise prea grav, dar i se rupsese tocul, aşa că se văzuse obligată să se întoarcă acasă pentru a face o a treia schimbare a ţinutei. Din cauza acestei ultime întârzieri pierdu trenul şi fu nevoită să fugă pe jos până la birou. Când ieşi din lift era transpirată, aproape fără suflare şi singura consolare pe care o simţea era că micile peripeţii din acea dimineaţă o făcuseră să uite pentru o vreme de adevăratele probleme. Tocmai intra pe uşa de sticlă a biroului domnului Drummond, când acesta ieşi în acelaşi timp aproape ciocnindu-se.

- Îmi cer scuze! spuse Karen în acelaşi timp cu domnul Drummond, după care el se retrase câţiva paşi.

- Mă întrebam ce s-a întâmplat. Eu...

- Da, am întârziat...îmi pare foarte rău, începu ea, dar parcă totul era împotriva mea şi...

- Staţi liniştită, spuse el, zâmbind curtenitor. Foarte rar vi se întâmplă să întârziaţi şi sunt sigur că în condiţiile de faţă e scuzabil.

Karen îl privi cu ochi mari.

- Mulţumesc, dar...douăzeci de minute...dacă toată lumea...se bâlbâi ea, cu răsuflarea încă tăiată.

Dar domnul Drummond se întorcea deja în birou.

- Îmi pare rău să aud veşti atât de proaste despre familia dumneavoastră, doamnă Radcliffe, eu...fu întrerupt de secretara care-l întrebă dacă vrea să-i facă legătura.

În timp ce vorbea la telefon, Karen rămase neliniştită pe marginea scaunului. Oare Nick vorbise deja cu şefii ei? Altfel nu se putea explica replica domnului Drummond. Nick nu pierduse deloc timpul... Domnul Drummond încheie convorbirea telefonică şi o privi. Se citea dezamăgire pe faţa lui, apoi spuse aspru:

- Înţeleg că acum vreţi concediu pe termen nedeterminat?

- Dacă e posibil, vreau să spun...mi-ar plăcea să mă întorc aici, dar îmi dau seama că s-ar putea să n-am această ocazie, spuse ea, ezitând între şeful ei înţelegător şi cererile ferme ale lui Nick. Aţi prefera să semnez un preaviz? Aş putea lucra în perioada asta şi...

- Nu, spuse domnul Drummond. Cum aţi putea face asta în timp ce aveţi grijă de o femeie bolnavă? Nu, staţi liniştită. Sunt sigur că vă vom putea oferi un post când veţi fi din nou disponibilă. Aţi fost un angajat extrem de conştiincios, doamnă Radcliffe, adăugă el, lăsându-se pe spate. Totuşi, continuă el curios, dar mult mai prietenos, de ce n-ai venit la mine, draga mea?

- Voiam să fac asta, spuse ea, muşcându-şi buzele, nervoasă pe graba lui Nick, dar abia am aflat aseară.

- Se pare că ai spate puternic, nu-i aşa? N-am ştiut că ai legături cu firma Radcliffe...sau chiar cu familia.

Karen se înroşi:

- Oh...nu m-am gândit că e un lucru important de menţionat, se bâlbâi ea.

Spre uşurarea ei, domnul Drummond zâmbi.

- Bineînţeles că nu. E o problemă personală. Şi-apoi, oricum nu facem afaceri cu ei. Ei bine, cred că vrei să pleci. Grele vremuri acelea
când boala loveşte din senin. Să mă ţii la curent cum evoluează, bine?

- Da, bineînţeles. Şi mulţumesc pentru că sunteţi atât de înţelegător. Dar...realiză că era liberă şi se simţea uşor

dezorientată. Cum rămâne cu scrisorile dumneavoastră şi copiile ultimului raport?

- Domnişoara Pinkney va trebui să se descurce cu asta, spuse el, întinzându-se după agendă. Se va descurca până ne vom reorganiza. Nu te îngrijora.

- Da, domnule Drummond.

Karen era uşor ameţită. Se părea că rămăsese fără slujbă fie că-şi dorise sau nu. Se ridică şi ieşi din biroul domnului Drummond, pentru prima dată nesigură de următoarea ei mişcare. Nick îi spusese că o va contacta. Totodată, îi mai spusese că va merge spre nord azi, aşadar era posibil să n-audă de el mai devreme de două zile. Karen se opri pe coridor. Acum că se gândea mai bine, ar fi putut să lucreze în continuare până la momentul plecării, care putea veni abia peste câteva zile. Rămase acolo o clipă, nehotărâtă, pe jumătate decisă să se întoarcă la birou şi să termine măcar acel raport. Ar putea să termine chiar şi scrisorile până la prânz; Jeannie scria destul de repede, dar cu o mulţime de greşeli gramaticale. Uşile liftului se deschiseră, iar Karen se hotărî. Va rămâne. Se întoarse, dar cineva o strigă.

-Am crezut că ai plecat! spuse abia respirând secretara. Uite, ai primit mesajul ăsta acum câteva minute, adăugă, arătându-i o bucăţică de hârtie. E adevărat ce se spune, Karen? Chiar pleci?

Karen înclină uşor din cap, uitându-se la numărul de telefon binecunoscut şi cele câteva cuvinte: sună-mă înainte de zece jumătate, dimineaţa asta. Nicio semnătură, cu toate că nu era nevoie.

- Îmi pare aşa de rău, murmură Sandy îngrijorată. O să ne lipseşti. N-aş putea face ceva...

- Mersi...spuse Karen, încercând să-i zâmbească şi-şi luă un rămas-bun grăbit înainte de a intra în lift. Vestea se împrăştiase printre angajaţi, aşa că-şi dorea să plece cât mai repede. Fusese întotdeauna reţinută în ceea ce privea viaţa ei personală şi cu

toate că se ştia că fusese căsătorită, toţi ajunseseră cumva la concluzia că era văduvă, iar Karen nu negase niciodată. Îi convenea mai mult situaţia aceea, pentru că astfel era ferită de a mai da alte explicaţii. Cu toate că nu era chiar faimos, Nick era volubil şi apărea des la televizor, iar ea se făcea mică de fiecare dată când îl vedea, gândindu-se câte explicaţii ar fi trebuit să dea dacă lumea ar fi cunoscut-o cu adevărat. Din fericire, nu era nimeni în holul de la parter când ieşi din lift. La colţul străzii se afla o cabină telefonică, iar Karen avu doar o uşoară ezitare înainte de a scormoni prin poşetă după câteva monede. Formă numărul şi aşteptă, realizând că inima începuse să-i bată tulburător de repede. Lângă cabină, o tânără îmbrăcată într-un trening albastru se chinuia să controleze un setter roşcat ce zărise pe celălalt trotuar un ogar afgan. În telefon se auziră câteva sunete ciudate, apoi degetele începură să-i tremure.

-Karen...? se auzi vocea joasă a lui Nick. Mă gândeam eu că tu erai.

-Am primit mesajul tău, spuse ea cu răceală. Chiar trebuia să te porţi aşa cu şefii mei? Deja am rămas fără slujbă. Ai fi putut aştepta până...

- Nu exagera, Karen. Era absoult necesar, o întrerupse el. Acum, ascultă-mă, îţi expiră timpul şi după câte te ştiu nu mai ai mărunţiş. Du-te la.. .la cocioaba aia unde ai ales să locuieşti, strânge-ţi toate lucrurile. O să trec să te iau peste vreo oră înainte de a pleca la Dellersbeck.

- Nick, stai puţin! strigă Karen. N-am cum să fiu gata într-o oră...şi dacă tu crezi că mă întorc la...tine acasă, te înşeli. Am fost de acord să te însoţesc la Dellersbeck, dar nu...

-N-ai altă opţiune, spuse el mohorât, nici eu. Elizabeth a început deja să pună tot felul de întrebări, de ce n-ai fost acasă ieri... Vine să te vadă după-amiaza asta, şi ar fi bine să fii acolo. Altfel o să...

Timpul pentru conversaţie expirase şi se mai auzi doar un

fâşâit.

- Nick, stai! strigă Karen, scăpând moneda printre degete şi aplecându-se s-o ridice.

Dar era prea târziu. Karen privi exasperată receptorul. După cum îl ştia pe Nick, probabil nici nu va mai răspunde a doua oară. Se şterse dezgustată pe mâini cu un şerveţel umed, apoi ezită în faţa impulsului de a o suna pe Elizabeth. Cumva se aşteptase ca Elizabeth să fie ţinută la pat, dar se părea că nu era aşa. Dacă s-ar fi certat mai puţin cu Nick în seara precedentă, ar fi aflat mai multe. Dintr-o dată, se răzgândi. Nick îi spusese că avea la dispoziţie o oră; nici mai mult, nici mai puţin! N-avea foarte mult timp pentru a împacheta şi pentru a rezolva problema chiriei cu doamna Biggins. Nici nu lua în considerare explicaţiile pe care trebuia să le dea. Când ajunse la apartament, descoperi încântată că proprietăreasa lipsea. Astfel, amâna puţin inevitabilele întrebări iscoditoare şi-i rămânea mai mult timp pentru cea mai rapidă sesiune de împachetări din viaţa ei. Scoase o valiză şi începu să-şi păturească lucrurile, dar pe măsură ce valiza se umplea şi minutele treceau, intră în panică. Strânsese destul de multe în perioada în care locuise aici. Mult prea multe pentru a-i încăpea în cele două geamantane pe care le avea. Dintr-o dată, se întrebă dacă nu cumva doamna Biggins avea să lipsească toată ziua. Trebuia să aranjeze cumva cu ea să-i păstreze lucrurile pe care nu le putea lua acum. De asemenea, trebuia să ia în considerare ce va face după...se şi vedea pe drumuri, fără un acoperiş deasupra capului. Oare doamna Biggins va păstra apartamentul pentru ea pe o perioadă nedeterminată? Poate ar fi trebuit să-i plătească în avans chiria? Karen oftă şi-şi îndreptă spatele. Asta avea să fie altă problemă; nu mai avea nici un venit. Avea să depindă de Nick... Nervii începură s-o lase. Îşi jurase că nu se va atinge de banii din alocaţia de la Nick, dar acum se părea că n-are altă soluţie. Oricare altă idee ar fi fost binevenită! Trânti capacul primei valize, luptându-se din greu să ţină în frâu

lacrimile, apoi, dintr-o dată, îşi aminti. Clătină încet din cap. Doamne! Cât de egoistă putea fi! Ea stătea acolo, plângându-şi de milă, în timp ce Elizabeth...Buzele începură să-i tremure. De ce trebuia să i se întâmple asta tocmai lui Elizabeth, cea atât de blândă şi de bună care nu-şi putea urî nici măcar duşmanii? Se uită la ceas. Era aproape zece jumătate. Avea să ajungă din clipă-n clipă. Ar trebui să-i lase un mesaj doamnei Biggins, nişte bani, şi s-o anunţe că vor vorbi mai târziu. Totuşi, îi fu destul de greu să conceapă nişte fraze simple. Apucase să scrie doar: Am fost sunată de urgenţă. Păstraţi-mi corespondenţa până vă voi trimite noua adresă, când auzi zgomotul unei portiere şi se uită pe fereastră la timp pentru a-l zări pe Nick care tocmai intra în hol. Inima îi bubuia în piept, iar buzele i se uscaseră dintr-o dată. Aşteptă să-i audă paşii pe scări, dar când nu se întâmplă asta, realiză că n-avea cine să-i deschidă. Coborî repede şi descuie cu degete tremurânde. Nick o privea acuzator.

- O clipă am crezut...începu el, dar nu încheie propoziţia.

- Nu e nimeni aici, spuse Karen repede. Probabil au plecat la cumpărături. Voiam să...

-Ai primit mesajul meu, asta e cel mai important, o întrerupse el. Eşti gata?

- Nu, nu încă, spuse ea, luându-i-o înainte. Trebuie să fac o grămadă de aranjamente...am multe de împachetat şi nici n-am...

- Lasă-le. O să aranjez să vină să le ia cineva mai târziu, el. I-aţi doar ce ai absolută nevoie.

Ajunseră în dreptul uşii, iar Karen zări pe figura lui o expresie de dezgust.

- Chiar n-ai găsit ceva mai bun de atât? spuse, arătând ce-i înconjura. O casă dărăpănată pe o străduţă proastă? Doamne, Karen...

- Poate că ţie nu ţi se pare cine ştie ce, îl întrerupse tăios, dar e curat, e respectabil şi se potriveşte venitului meu. Din punctul meu de vedere, asta e tot ce contează. Îl privi cu răceală,

capabilă din nou să fie calmă. Uiţi că se presupune că am fost plecată din ţară în aceşti ultimi doi ani. Dacă aş fi stat pe aproape de vechiul nostru cartier, nu crezi că aş fi riscat să întâlnesc pe cineva cunoscut?

- Nu trebuia să te muţi în East End. Londra e un oraş suficient de mare.

- Iar lumea e incredibil de mică.

O privea încă duşmănos. Apoi, figura aceea cinică binecunoscută apăru.

- Chiar n-ai fi putut inventa o scuză? Poate că nu-ţi pria clima?

Trecu pe lângă el şi intră în apartament.

- Poate, dar cred că nu e momentul potrivit să ne certăm pe tema asta.

Nick ridică din umeri şi privi cum se îndreaptă spre dormitor. Ridică valiza grea de pe pat şi se clătină o clipă, dar era mult prea orgolioasă pentru a renunţa, aşa că o târâi până la uşă, moment în care Nick explodă:

- Bine! spuse el. Am crezut că am făcut o înţelegere aseară. Karen, încerc, dar nu mă pune mult să fac asta, pentru că am tendinţa de a uita repede.

Karen simţi mânia lui Nick, dar se forţă să se abţină de la comentarii:

- Mă duc să aduc şi cealaltă valiză.

Coborâră în linişte la maşină. În timp ce Nick le punea în portbagaj, ea lăsă biletul doamnei Biggins undeva la vedere, apoi închise uşa în urma ei. Avu un sentiment ciudat în momentul când realiză că stătea din nou pe scaunul din dreapta lui Nick, înconjurată de atâtea lucruri familiare. Replica automată "pune-ţi centura", felul cum se răsucea pentru a da în marşarier, mişcările obişnuite de schimbare a vitezelor şi parfumul pe care-l simţea stând atât de aproape de el, toate astea îi trezeau multe amintiri. Hotărî să fie cât mai detaşată, aşa că se mulţumi să privească pe fereastră. Trecutul rămânea trecut, iar liniştea sufletească pe care

o căpătase cu atâta greutate îi cerea să facă asta. Nu ştia dacă Nick observase reţinerea ei, pentru că nu dădea niciun semn în acest sens şi nu făcu vreo încercare de a rupe tăcerea până se apropiară de un supermarket.

-Vino, trebuie să luăm ceva de mâncare, spuse el după ce parcă.

Chiar şi această simplă hoinăreală prin magazin îi dădea impresia de
irealitate. Totul se întâmplase atât de repede; trăise singură vreme de doi ani de zile, îşi făcuse cumpărăturile singură şi-şi rezolvase toate problemele la fel, iar acum acei doi ani se risipiseră ca prin minune în mai puţin de o zi. Nu putea fi adevărat; în viaţă nu se întâmplau astfel de lucruri. Nick mormăi ceva despre preţul prea mare al cafelei, apoi luă bonul de cumpărături şi fluieră uşor, iar Karen nu reuşi să-i dea replica la care se gândise - că multe lucruri se schimbaseră câtă vreme lipsise. În loc de asta, o cuprinse panica; acum cei doi ani i se păreau ireali; deodată, se simţea din nou căsătorită. Dar încă eşti măritată, iar Nick încă este soţul tău, îi spuse o voce, în timp ce Nick punea cumpărăturile pe bancheta din spate. Vocea aceea persista şi Karen începu să tremure. Tulburarea care o cuprinse o făcu să stea încordată, iar când începu să recunoască împrejurimile, mâna i se încleştă pe geantă. Recunoscu imediat cutia poştală roşie din colţul străzii, apoi aleea flancată de copaci înalţi, verzi şi frumoşi aliniaţi, şi o parte din casele în stil victorian. Parcă făcuse o călătorie înapoi în timp; parcă se afla în ziua când ea şi cu Nick abia se întorseseră din luna de miere, pentru a se opri la a cincea casă. Atunci îi aşteptaseră glasuri vesele, persoane dragi ce-i primiseră cu multă căldură... Acum, doar o vrăbiuţă zbură în semn de protest faţă de acel monstru ce-i încălca proprietatea. Până şi casa aştepta în linişte să redevină...un cămin. În faţa uşii, Nick o aşteptă cu o expresie a feţei ce-i trăda nerăbdarea, iar Karen intră temătoare. Cufărul

mare din lemn de stejar trona încă în hol. Uşa de la capătul holului era întredeschisă, iar Karen zări mobila modernă de bucătărie şi se îndreptă automat spre ea, în timp ce Nick sorta corespondenţa. Uşa frigiderului era deschisă, iar Karen trase cu ochiul în interiorul albastru proaspăt curăţat.

- Cum au lăsat totul?

Karen se întoarse:

- Cine?

- Familia Gilburn.

Karen părea nedumerită, aşa că Nick adăugă:

- Bineînţeles...n-ai de unde să ştii. Le-am închiriat casa în ultimii doi ani. Americani, un cuplu drăguţ. Firma lui l-a trimis aici pentru un an, pe urmă şeful lui a fost transferat la noua filială din Italia, iar el a fost promovat aici. Soţiei lui nu-i plăcea apartamentul în care stăteau şi nu suporta gândul de a locui acolo încă doi ani. John Bain le-a făcut legătura cu mine, mai spuse Nick, uitându-se prin dulapuri. Mă duc să aduc lucrurile...

- Nick...? începu Karen, iar el se opri. E gol...n-ai venit aici aseară?

- Nu...m-am întors la hotel.

- Dar...se încruntă, în bilet spuneai că erai acasă.

- Odată ce te-am văzut, n-a mai fost nevoie. I-am spus lui Elizabeth că o să stăm la hotel vreo două zile pentru că familia Gilburn nu poate elibera casa până azi.

- De ce?

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Gândeşte-te puţin, Karen! spuse el, exasperat. Dacă ar fi ştiut asta, ELizabeth ar fi vrut să-ţi vorbească şi ar fi sunat în clipa următoare. Ieri, i-am spus că te-ai dus să rezolvi o problemă cu o valiză pe care am trimis-o înainte şi n-a ajuns...încă una dintre minciunile pe care a trebuit să le inventez ca să explic absenţa ta.

Karen păli.

- Nu te uita aşa la mine, spuse ea. N-a fost ideea mea.

- Ştiu asta. Vreau doar să te obişnuieşti cu ideea, murmură el mohorât. Şi dacă tot suntem la subiectul ăsta, am făcut o listă cu lucrurile pe care trebuie să ţi le aminteşti.

Karen îl privi cu ochi mari în timp ce scotea o agendă de buzunar, din care scoase o foaie pe care i-o întinse.

-Adresa la care am stat...mai bine zis adresa unde se presupune că ai stat în Sao Paulo. Numele câtorva dintre colegii mei, locul unde se desfăşura proiectul şi alte câteva detalii. Ti-am lăsat şi un ghid pe care-l poţi studia în linişte, iar când mă întorc o să-ţi lămuresc orice ai neclar. Trebuie să pari a-ţi aminti câte ceva despre oamenii şi locurile care pot apărea pe neaşteptate în discuţie.

Când înţelese ce voia Nick, ochii i se umplură de spaimă.

- Dar n-am fost niciodată în America de Sud, nu ştiu nimic despre asta, se bâlbâi ea. Cum o să pot vorbi despre o ţară şi un oraş în care se presupune că aş fi locuit vreme de doi ani? Nu pot, Nick, adăugă ea disperată.

- Nici nu mă gândeam la asta, spuse el scurt. Trebuie, doar să taci din gură şi să fii de acord cu tot ce spun eu. O să încerc să-ţi uşurez cât se poate de mult sarcina. Dar trebuie să te străduieşti să duci asta la capăt câtă vreme va avea Elizabeth nevoie de noi. După aceea...ridică din umeri şi se pregăti să plece. O să merite câtă vreme o să stai aici, pe urmă poţi să te duci la naiba din punctul meu de vedere.

Karen suspină, suportând cu greu cuvintele dure. Totuşi lacrimile ce-i umeziră ochii nu se datorau doar atitudinii lui Nick faţă de ea.

- Cum poţi să faci asta? spuse ea, înecându-se. Cum poţi să vorbeşti despre ce va fi după...? Ca şi cum ai măsura timpul pe care Elizabeth îl mai are de trăit!

- De ce nu? Ăsta e adevărul şi trebuie privit cu realism.

- Eşti inuman! strigă ea. Şi să vorbeşti despre cum va merita această experienţă, de parcă mi-ai cumpăra timpul petrecut aici!

E...

- Da, şi asta e adevărat, o întrerupse el. Dacă vrei să priveşti din punctul ăsta de vedere, sunt gata să-ţi cumpăr timpul. Oricare alt bărbat poate s-o facă, de ce nu şi soţul tău?

- Nick! Karen se albi la faţă. Cum îndrăzneşti?

În următoarea clipă se afla lângă el, iar zgomotul produs de palma ei lăsă în urmă o linişte apăsătoare. Ca într-un film în care totul mergea cu încetinitorul, Nick îşi duse mâna la obrazul înroşit.

- Vulpe! Ticăloasă nemernică ce eşti! Eu...o prinse de gât, iar ochii îi ardeau de mânie. Te-aş putea omorî...

Soneria telefonului străpunse atmosfera tensionată, făcându-i să coboare cu picioarele pe pământ. Nick îi dădu drumul, iar Karen se dădu câţiva paşi înapoi, atingându-şi cu mâini tremurânde vânătăile de pe gât. Telefonul suna în continuare, iar Nick se repezi să răspundă. Karen îi auzi vocea la început nesigură, trădând tulburarea, apoi recăpătându-şi calmul.

- Da, suntem aici. Abia am ajuns...da, dragă, e aici...

Karen îl văzu întorcându-se cu faţa la ea, întinzându-i receptorul. Picioarele îi tremurau şi se simţea slăbită în timp ce se apropia de el şi fu nevoită să se sprijine de masă când puse mâna pe telefon.

- Bună, şopti ea.

- Karen, draga mea. În sfârşit! se auzi vocea blândă a lui Elizabeth. Ce bine-mi pare să-ţi aud din nou glasul. Ce faci?

- Foarte bine. Conştientă de prezenţa impunătoare a lui Nick, era nevoită să-şi caute cuvintele, ceva ce nu i se mai întâmplase când vorbise cu Elizabeth în trecut. Tu ce mai faci? spuse ea într-un final, regretând apoi că lăsase să-i scape acea întrebare. Dar Elizabeth părea să nu fi băgat de seamă.

- Mult mai bine după vacanţa asta prelungită, dar întoarcerea voastră e cel mai bun medicament. Eşti bucuroasă că te-ai întors acasă, scumpo?

Ca şi cum ar fi auzit întrebarea, Nick se mişcă ameninţător.

- Oh, da, mi-a fost atât de dor de tine, şopti Karen. Abia aştept să te văd şi...şi Nick la fel.

- Oh, scumpii de voi, dar n-o să vă ţin din treabă, spuse deodată Elizabeth. Sunt convinsă că sunteţi ocupaţi până peste cap cu despachetatul şi aranjatul casei. De fapt, de asta am sunat. Nick se grăbeşte să ne ducă pe toţi în Yorkshire şi nu mi se pare corect, pentru că abia v-aţi întors şi nici n-aţi apucat să vă trageţi sufletul. Spune-i că nu e nevoie să facă asta, pe mine nu mă ascultă!

- Serios? Pe mine sigur nu mă va asculta, îşi spuse Karen, apoi înghiţi în sec. Stai liniştită, o să avem grijă de tine şi vom încerca să ne relaxăm şi noi o vreme. Aşa că de ce nu l-am lăsa să facă aşa cum vrea?

- Da, dragă, începu Elizabeth, protestând uşor, dar nu reuşesc să-l fac să înţeleagă că n-am nevoie de ajutor. Sunt bine acum şi n-ar trebui să ia drept literă de lege tot ce spun doctorii, ştii şi tu asta. Ei sunt primii care spun că diagnosticele lor nu sunt sută la sută corecte. Ştiu că mi-au spus că lucrurile nu stau tocmai cum trebuie, dar n-o să vă las să vă faceţi atâtea griji pentru mine. În cele din urmă contează cum mă simt, nu?

Karen încerca să spună ceva, dar nu reuşea, şi în cele din urmă murmură ceva greu de înţeles. Elizabeth o întrebă, mai serios:

- Eşti sigură că te simţi bine, Karen? Pari un pic încordată. S-a întâmplat ceva, scumpo?

- Nu...nu, nu s-a întâmplat nimic. Eu...eu....

Nick îi smulse receptorul.

- Mamă Beth, singurul lucru care se va întâmpla este acela că vei avea o factură de telefon uriaşă, dacă nu încetaţi cu vorbăria asta. Vocea i se mai îmblânzi. Karen o să treacă pe la tine imediat ce termină de despachetat, iar eu o să vin peste vreo două zile, bine?

Printr-un văl de lacrimi, Karen îl văzu cum zâmbea la ce-i

spunea Elizabeth, apoi îşi luă la revedere şi închise. Se întoarse spre ea şi-i zări lacrimile pe care nu încercase să şi le ascundă, şi murmură mai blând:

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu. Nu trebuie să te dai de gol.

Karen clătină uşor din cap şi vru să plece, dar îi simţi mâna pe umăr,
iar Nick spuse:

- Nu...nu, Karen, şi încercă s-o facă să se uite la el. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun ce-am zis...mai devreme. Doar că...toate astea...şi...se opri şi în ochi i se citea din nou suferinţa pe care o zărise o clipă, în apartamentul ei.

Buzele îi tremurară şi şopti:

- Şi mie îmi pare rău...îmi pare rău că te-am lovit. N-am vrut...

- Nu mai spune nimic. Trebuie să încercăm să uităm problemele dintre noi. Nu va fi uşor, dar trebuie să facem asta de dragul lui Elizabeth.

Se îndepărtă apoi de ea, iar Karen îl urmări pe când ieşea din casă, îndreptându-se spre maşină. Când se întoarse cu prima valiză a ei, reuşise să-şi recapete calmul. Totuşi, era tulburată. Pentru o clipă, avusese impresia că mai devreme îşi dorise s-o ia în braţe. Dar nu făcuse asta, iar sentimentul pe care i-l trezise o luase pe neaşteptate. Ar fi fost atât de uşor; putea doar să se încline un pic spre eL.Scutură din cap, încercând să nu ia în seamă aceste gânduri şi se repezi să-l ajute să care bagajele. N-a durat foarte mult şi, din dorinţa de a se menţine ocupată, cotrobăi prin pungile de la magazin după cafea şi lapte. Nick intră în bucătărie, fără a trăda vreo urmă de emoţie cauzată de furtuna de mai devreme şi o văzu, chinuindu-se să răsucească robinetul de apă.

- Lasă-mă pe mine

Karen se trase înapoi.

-Voiam să fac nişte cafea, spuse ea repede.

- Chiar n-am timp, spuse Nick, scuturându-se de praf şi

îndreptându-şi cravata. Vreau să ajung la Dellersbeck până la patru, să am timp să arunc o privire pe acolo şi să cumpăr ce trebuie înainte de a se închide magazinele.

- Cum rămâne cu masa de prânz?

- O să mănânc un sandviş pe drum.

Părea grăbit să plece, iar Karen îşi reţinu impulsul de a se oferi să-i pregătească un pacheţel cu mâncare pentru drum; era prea devreme pentru asta...sau poate prea târziu, se gândi ea cu tristeţe.

- Vrei ceva înainte să plec? o mai întrebă.

- Nu cred.

- Nu? adăugă Nick ironic. Ce zici de astea? Chei de rezervă-în caz că nu le mai ai pe ale tale. Bani. Numărul de telefon de la Dellersbeck-l-au schimbat de curând. Şi ghidul ăla.

- N-am nevoie de astea, spuse, arătând teancul de bani.

Nick ridică din umeri.

- Pune-i în birou, atunci. Îi găseşti acolo dacă te răzgândeşti.

Se părea că nu mai aveau ce să-şi spună şi redeveni conştientă de dorinţa de a simţi un pic de compasiune, de înţelegere pentru a putea face faţă acestei situaţii în care soarta alesese s-o arunce. Dar nu veni aşa ceva din partea lui Nick. După ce-i reaminti că putea să-l sune la Dellersbeck în caz că se întâmpla ceva, se urcă în maşină. Acum că încheiase cu succes prima parte a planului, o trata cu indiferenţă. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Karen închise uşa în urma lui şi privi cu ochi mari casa ce-i fusese odată cămin. Înţelegerea şi compasiunea erau sentimente care proveneau din iubire, iar Nick nu făcuse nicio referire la sentimentele lui actuale. Nick n-o mai iubea. Câteodată se întreba dacă o făcuse vreodată.

Capitolul 3

Se întoarse în bucătărie şi-şi făcu o cafea. Începea să resimtă consecinţele furtunii ce tocmai se încheiase; cearta cu Nick o sleise de puteri. Se cocoţă pe unul dintre taburetele din bucătărie

şi-şi încleştă degetele reci pe cana de cafea. Cum avea s-o scoată la capăt? Să trăiască o minciună de dragul lui Elizabeth; să pretindă că ea şi Nick încă trăiau acea fericire maximă pe care o cunoscuseră atât de puţin timp. Cana era foarte fierbinte şi-i arse degetele şi se ridică pentru a o răci, privind în gol faianţa cu model gri, verde şi galben de pe perete. Era singura parte din bucătăria aceea minunată pe care n-o aleseseră împreună şi singura care nu-i plăcea. În modelul ciudat erau ascunşi şi ochi ce-i păreau diabolici. Faianţa o alesese Lisa, ca o contribuţie personală la noua casă, iar lui Nick îi plăcuse, căci se potrivea cu restul aranjamentului. N-avuseseră timp să caute un model de faianţă pentru peretele deasupra barului, aşa că în dimineaţa când Lisa adusese acea mostră şi insistase să fie cadoul ei de casă nouă, Nick fusese de acord şi chiar adăugase că nu vor găsi ceva care să se potrivească mai bine. Dacă s-ar putea da timpul înapoi până la acea dimineaţă. Cu trei zile înainte de nunta lor... Karen fu scuturată de un fior şi luă o gură de cafea. Ce rost avea să se tot întrebe cum ar fi fost dacă...? Ce rost avea să spere la o minune care să facă să dispară neînţelegerea care dusese la ce trăia acum? Făcuse o promisiune. Dar dacă ar fi ştiut la ce o va duce acea promisiune de a păstra secretul... Se ridică dintr-o dată de pe taburet. Clăti cana şi hotărî să renunţe la întrebări inutile ca acestea.

Dacă avea să locuiască aici câteva zile, de una singură până se întorcea Nick, trebuia să-şi aranjeze o cameră şi să vadă ce se întâmplase în ultimii doi ani în care casa fusese ocupată de străini. În dreptul scărilor, însă, ezită. Fantoma vremurilor fericite şi cea a viitorului sumbru se băteau cap în cap; la fiecare pas ceva îi amintea de trecut. Dădu peste globul de sticlă albastru-verzuie, în care era închis delfinul adus din Florida la întoarcerea lor din luna de miere, iar raftul pe care stătea îi aduse aminte de ziua în care Nick îl fixase cu mâinile lui, cu preţul unei tăieturi destul de grave. Cum se mai panicase atunci! Era sânge peste tot

şi nu ştia ce se facă mai repede, să sune doctorul sau să cureţe ea însăşi rana. Într-un final legase rana cu un prosop şi, în ciuda protestelor lui, îl dusese la doctor unde avusese nevoie de trei copci. Fusese extrem de îngrijorată când ajunseseră acasă, amintindu-şi toate poveştile bătrânilor despre răni netratate cum trebuie care duseseră în final la tetanos, iar Nick se amuzase copios pe seama ei. Fusese indignată, dar el o luase în braţe şi-i spusese: Pot să fac dragoste cu tine şi cu o singură mână... Karen se forţă să facă abstracţie de aceste amintiri şi să-şi continue turul. Foştii chiriaşi lăsaseră casa în perfectă ordine şi singurul lucru care amintea de prezenţa lor acolo era un teanc de lenjerie de pat şi două prosoape. De unul dintre prosoape era prins un bilet în care era împăturită o liră sterlină: “Multe mulţumiri pentru faptul că ne-aţi încredinţat casa. Am încercat s-o lăsăm aşa cum ne-ar fi plăcut şi nouă s-o găsim. Îmi pare rău că am lăsat astea, sper ca banii să acopere costurile pentru spălat. Sue Gilburn.” Karen le duse mulţumită în maşina de spălat. N-avea mare lucru de făcut, pentru că n-avea rost să se apuce să aranjeze casa, din moment ce avea să fie închisă curând pentru o perioadă nedeterminată de timp. Majoritatea lucrurilor lui Nick, pe care nu le luase cu el în America de Sud, şi cele pe care ea le lăsase atunci când a plecat, erau împachetate şi depozitate într-o debara. Karen hotărî că puteau rămâne acolo; ar fi tulburat-o prea mult să se apuce să le sorteze. După ce înşiră rufele la uscat, în curtea din spate, îşi pregăti un prânz uşor, apoi urcă din nou la etaj pentru a alege câteva pături pe care avea de gând să le ducă în dormitorul pe care-l alesese drept camera ei. Era orientată spre nord şi era cea mai răcoroasă cameră din casă - nici încălzirea centrală nu părea să facă faţă acelei încăperi - dar acolo avea să fie scutită de amintirile pe care i le trezea dormitorul principal şi camera de oaspeţi în care ea şi Nick dormiseră câtă vreme la camera lor încă se lucra. Oftă, realizând că nu era capabilă să oprească fluxul amintirilor. Avuseseră o poveste de dragoste

minunată. Nici nu semnaseră bine contractul pentru casă şi se căsătoriseră, drept urmare se întorseseră la o casă în şantier. Cu toate astea, au dat o petrecere în mijlocul construcţiilor! Nick angajase o firmă de catering să se ocupe de tot, au dansat pe podele fără covoare în sufrageria unde singura mobilă era masa pe care se urca cel care punea tapetul şi pe care puseseră atunci casetofonul. Unul dintre invitaţi călcase din greşeală pe cimentul proaspăt turnat în garaj şi se întreba de ce era noroi pe jos, având în vedere că nu plouase de săptămâni bune. Apoi săriseră siguranţele şi, pe întuneric, cineva lovise din greşeală o cutie cu vopsea de doi litri. Dar erau atât de fericiţi încât nu făcuseră altceva decât să râdă cu lacrimi. Chiar şi în lumina rece de a doua zi dimineaţă ea şi Nick râseseră, unul în braţele celuilalt...Ochii i se întunecară. Dacă ar fi ştiut că petrecerea aceea era doar preludiul dinaintea dezastrului! Pentru că aceea a fost seara în care l-a cunoscut pe Tony Foster, cel care venise cu unul dintre prietenii lui Nick, pentru a fi număr egal de invitaţi. Dar de unde ar fi putut şti că Tony avea să fie prima verigă a lanţului ce ducea la Vince Kayne, faimosul artist, o întâlnire ce avea să ducă la panta spre declin şi la distrugerea fericirii ei. Lacrimile o podidiră, dar se forţă să şi le controleze. Nu te mai gândi la asta! strigă ea, în timp ce înfăţa o pernă. S-a terminat totul. E prea târziu. Dar cum puteai să nu te mai gândeşti la aşa ceva, cum puteai să-ţi blochezi amintirile, când inima ţi se rupea de durere în faţa sorţii ce se dovedise atât de nemiloase? De ce i s-au frânt tocmai ei toate visele şi speranţele? Întinse cuvertura pe pat cu mişcări de robot. De ce nu reuşea să înţeleagă că mai bine se întâmplase totul atunci şi nu mai târziu, când lucrurile s-ar fi complicat cu un copil, poate? Doar se dovedise câtă încredere avea Nick în ea! Crezuse din primul moment ce era mai rău despre ea şi nici măcar nu-i oferise şansa de a explica... Asta o duruse cel mai mult, mai mult decât cuvintele dure pe care i le adresase când... Clinchetul soneriei străpunse liniştea casei, făcând-o pe Karen să

revină cu picioarele pe pământ. Cine putea fi? Oare...? Deodată, se încordă. Oare se întorsese Nick? Termină repede de înfăţat cuvertura, încercând să-şi calmeze tulburarea ce o cuprinse în faţa acestei idei şi coborî scările în grabă. Probabil era vreun vânzător ambulant sau cineva care venise pentru cititul contorului, nimeni nu ştia că era aici. Zări conturul persoanei prin sticla înceţoşată a uşii şi exclamă fără să vrea: Elizabeth. Un moment destul de lung, privi cu ochi mari silueta mamei adoptive a lui Nick, apoi Elizabeth o îmbrăţişă.

- Sper că nu întrerup nimic, dar trebuia să vin să te văd. Dacă eşti ocupată, te rog să-mi spui, scumpo.

- Nu! Doar că eu...eu...

- Nu te aşteptai să mă vezi, termină Elizabeth în locul ei, râzând. Mulţumesc lui Dumnezeu că încă pot să mă mişc.

Karen respiră adânc. Nu ştia la ce să se aştepte de la prima întâlnire cu Elizabeth, după pauza de doi ani; în niciun caz nu se aşteptase s-o vadă atât de puţin schimbată. Poate puţin mai slabă, iar părul era complet alb, acum, dar cam atât. Ochii albaştri erau la fel de senini, pielea la fel de fină şi sufletul la fel de deschis şi de cald. Abia la o privire mai atentă se zărea suferinţa ce o ascundeau ochii şi aerul de fragilitate ce o înconjura.

- M-am gândit că poate te pot ajuta cu ceva...să lipseşti de acasă timp de doi ani, e o schimbare importantă în viaţa oricui. Oh, îmi pare atât de bine că v-aţi întors, exclamă Elizabeth, privind-o cu drag. Au fost cei mai lungi doi ani din viaţa mea!

Karen se simţea paralizată, dar reuşi să zâmbească şi s-o conducă înăuntru.

- E minunat să te revăd, adăugă ea, intră, o să fac un ceai.

O instală într-una dintre camere şi se grăbi spre bucătărie să umple ceainicul. Acest tip de activităţi domestice o ajutau să-şi recapete calmul, iar când se întoarse cu tava şi ceştile de ceai, reuşi să spună pe un ton destul de natural:

- Nick n-a plecat de mult. Dacă veneai un pic mai devreme, îl

prindeai.

- Nu voiam să-l văd, spuse ea, refuzând biscuitul pe care i-l oferea Karen. Cu tine voiam să vorbesc...ăsta e adevăratul motiv pentru care am venit.

Inima lui Karen tresări. Ce se întâmplase oare? Ştia Elizabeth ceva? Se aşeză alături de ea şi o privi neliniştită.

- De ce...s-a întâmplat ceva?

- Nu, dragă, nu chiar, continuă Elizabeth, amestecând în ceai. Dar sunt cam îngrijorată pentru tine şi această nouă schimbare.

Karen se încruntă nesigură ,şi Elizabeth continuă:

- Nu sunt deloc mulţumită de aranjamentul lui Nick să ne mutăm cu toţii la Dellersbeck. Sunt convinsă că nu mai trebuie să-ţi amintesc cum se încăpăţânează să ducă la capăt o idee odată ce i-a intrat în cap, dar ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să te ştiu forţată să faci mişcarea asta.

Karen răsuflă uşurată, apoi spuse repede:

- Bineînţeles că nu! Cred că e o idee minunată.

- Serios? E bine, mie nu mi se pare atât de minunată, spuse Elizabeth direct. Nu mi se pare deloc corect. Nici n-ai apucat să despachetezi bine, că trebuie s-o iei din nou din loc.

- Asta e ultima mea grijă, spuse Karen hotărât. Te rog să nu te mai gândeşti la asta, pentru că eu n-o voi face.

- Mă tem că Lisa nu va fi de acord cu tine, oftă Elizabeth. Ştii la fel de bine ca şi mine că se va plictisi la cinci minute după ce vom fi ajuns la Dellersbeck, iar Clifford va fi nevoit să facă naveta la Yorkshire şi să se întoarcă la un apartament gol în timpul săptămânii. Dar Nick pur şi simplu refuză să asculte. Mă întreb...dacă n-ai putea să-l convingi tu să renunţe la asta?

- Eu?

Îi venea să râdă în hohote. Dacă ar fi ştiut Elizabeth! La rândul ei renunţase, în urma discuţiilor cu Nick, la un apartament, pierduse o slujbă bună şi, în urma înţelegerii pe care o făcuseră, convenise să participe la o înşelăciune ce nu prevestea nimic bun.

- Mă îndoiesc, spuse ea grăbită. Nick e hotărât să facă asta.

- Mă temeam că ăsta o să fie răspunsul, murmură Elizabeth resemnată şi uşor enervată. Problema e că nici nu sunt convinsă că asta e cea mai bună soluţie. Oh, ştiu că Nick face totul pentru mine şi apreciez foarte mult, dar mi se pare că n-a analizat suficient de atent afacerea asta de a o face pe mama fericită. Pe figura ei de obicei blândă se zări o urmă de ironie. Hai să fim serioşi, dacă ai fi în locul meu, ai fi entuziasmată ca toată familia să se adune în jurul tău şi să aştepte să dai colţul?

- Oh, nu! murmură Karen. Sunt sigură că Nick nu...

- Eşti sigură? o întrerupse Elizabeth sec. Dar asta e realitatea, nu? Doar că Nick nu poate sau nu vrea să vadă asta. El îşi imaginează totul ca pe o reuniune de familie, toată lumea se strânge în jurul mamei, în încercarea de a-i face timpul rămas cât mai plăcut şi mai fericit.

Elizabeth se opri o clipă şi surâse uşor, privind expresia mohorâtă a lui Karen.

- Nu te uita aşa la mine, scumpo. N-am de gând să accept cu uşurinţă un viitor atât de sumbru, acum că ştiu ce obstacol trebuie să depăşesc. Principala mea problemă constă în faptul că nu reuşesc să fac lumea să înţeleagă că mă simt foarte bine, mult mai bine decât acum două luni. Şi n-am de gând să fiu pusă într-un cocon, chiar dacă familia mea iubită e cea care face asta. Ar putea să obosească înainte ca presimţirile lor cele mai rele să se adeverească.

Karen nu ştia ce se spună. Pusă faţă-n faţă cu atitudinea curajoasă de care Elizabeth dădea dovadă, o urmă de speranţă apăru în sufletul ei. Era oare posibil ca doctorii să se fi înşelat? Ar fi fost crud din partea ei să sugereze asta, căci, aşa cum aflase de la Nick, mama lui ceruse să i se spună adevărul, iar verdictul fusese unul tragic. Dacă Elizabeth lua soarta în piept, ei aveau datoria de a-i respecta dorinţele. Elizabeth îşi mai turnă o ceaşcă de ceai, apoi o privi pe Karen.

-I-am spus lui Nick cât de mult îmi place Dellersbeck primăvara, vara, chiar şi toamna, dar dacă-şi închipuie că o să-mi petrec iarna ce vine acolo, se înşală. Mă întorc la Marbella în noiembrie, dacă asta va fi voia Domnului, adăugă ea slab.

Karen îşi muşcă buzele.

- Nick are impresia că nu eşti fericită în apartamentul din oraş, se avântă ea.

- Ei bine, nu sunt nefericită în oraş, spuse Elizabeth, ridicând din umeri, şi n-o să pretind că n-am spus că mi-aş dori să revăd Dellersbeck, dar începe să-mi pară rău că am spus-o cu voce tare. Nick s-a apucat într-o clipă de toate aranjamentele.

Da, era tipic pentru Nick, se gândi Karen, amărâtă. În ciuda acestei idei se îmblânzi repede. Oricât de dur fusese cu ea, oricât de nemilos era în afaceri, avea o slăbiciune şi-i purta un respect enorm, fiind complet devotat femeii care-i arătase ce însemna grija şi iubirea într-un moment când întreaga lume părea a fi împotriva lui. Nu era prima dată când Karen era curioasă şi ar fi vrut să afle mai multe despre partea aceea secretă a vieţii lui Nick. Nu vorbise niciodată despre asta, nici chiar în momentele când fuseseră extrem de apropiaţi şi singurul lucru pe care-l ştia Karen, era că fusese orfan şi că Elizabeth şi soţul ei îl primiseră în casa lor când avea doar unsprezece ani, că fusese momentul în care cineva îi oferise dragoste şi, ce era cel mai important pentru un copil singuratic, îi oferiseră încredere. Karen se ridică brusc şi o luă în braţe pe Elizabeth.

- Te rog, Elizabeth, o imploră ea, încearcă să nu-ţi mai faci griji şi să ne laşi pe noi să ne ocupăm de tot, iar eu îţi promit să încerc să-l fac pe Nick să rezolve totul aşa cum vrei tu. O să vezi, o să fie bine. Sunt sigură.

- Binecuvântată să fii, scumpo, surâse Elizabeth. Sunt cea mai norocoasă femeie să am un fiu şi o noră care să fie atât de minunaţi. Acum, continuă ea, pregătindu-se să plece, ar trebui să mă întorc, altfel Magda o să se agite ca o cloşcă bătrână.

- Magda încă stă cu tine?

- Da, bineînţeles. Pentru o clipă Elizabeth o privi surprinsă, apoi zâmbi: ar fi cazul să se pensioneze, dar refuză să mă părăsească.

Karen o conduse la uşă. Aproape se dăduse de gol cu întrebarea aceea prostească despre Magda, menajera care se afla în serviciul lui Elizabeth de aproape treizeci şi patru de ani. O trecu un fior pe şira spinării; atâtea capcane pentru cineva care-l înşela pe cel de alături. Tresări, când Elizabeth se întoarse brusc.

- Apropo, scumpo, îţi mulţumesc pentru toate acele scrisori minunate pe care mi le-ai trimis cât aţi fost plecaţi. Era o adevărată bucurie pentru mine să primesc veşti în mod regulat-Nick n-a scris o scrisoare în viaţa lui! Şi bătute la maşină atât de frumos, continuă Elizabeth. Nu înţeleg de ce unii oameni spun că scrisorile bătute la maşină ar fi impersonale. Mie mi se pare că e o modalitate mult mai bună şi în plus sunt mult mai uşor de citit. La ce scris au unii...

Karen se simţea din ce în ce mai neliniştită, conştientă de faptul că primea nişte laude necuvenite. Oare ce-i scrisese Nick? O urmări pe Elizabeth pe măsură ce se maşina ei se îndepărta şi închise încet uşa, fiind în sfârşit liberă să se relaxexe. Întâlnirea cu Elizabeth îi arătase o scurtă imagine a prăpastiei pe marginea căreia păşea în această minciună. Iar pe vremea asta, săptămâna viitoare, avea să fie şi mai periculos. Aveau să fie toţi la Dellersbeck, cu imaginea unui viitor sumbru pentru Elizabeth şi cea a unei căsătorii destrămate pe care încerca s-o ascundă. Lăsând la o parte faptul că avea să fie acolo şi Lisa...Nu presimţea nimic bun din asta, dar n-avea scăpare. Făcuse o promisiune şi în adâncul sufletului ştia că nu-şi dorea s-o încalce. Pentru că oricât de mult încercase să-şi impună că nu mai ţine la Nick, ştia că nu era adevărat. Asta era doar o altă minciună...Următoarele trei zile fură dintre cele mai dificile din viaţa ei. Nu primi nicio veste de la Nick-deşi nu obişnuia să dea telefoane inutile, niciodată n-o

făcuse-şi nici vreo intervenţie din partea Lisei, lucru care n-o surprindea, având în vedere faptul că niciodată nu reuşiseră să treacă de acea barieră care le împiedica să devină prietene apropiate. Când sună a doua oară, Elizabeth o anunţă că Lisa şi soţul ei veneau să cineze cu ea în seara aceea şi putea şi Karen să li se alăture. Panica o cuprinse pe dată şi aproape instantaneu se scuză, spunând că avea deja planuri cu o altă prietenă. Elizabeth fu extrem de înţelegătoare, compătimind-o pentru faptul că trebuia să se împartă între atâtea persoane pe care trebuia să le viziteze înainte ca Nick să-i ducă pe toţi la Dellersbeck. Când închise telefonul, Karen îşi simţea obrajii arzând, sentimentul de vină mai puternic ca niciodată, şi totuşi uşurată de faptul că întâlnirea cu Lisa era amânată. Era chiar ridicol din partea ei să se simtă aşa, îşi spuse. N-avea niciun motiv s-o evite pe Lisa. Dar nu şi-o putea imagina îngrijorată din cauza...Cu un efort major, reuşi să nu se mai gândească la trecut şi profită de ocazie pentru a da o fugă pe la micuţul ei apartament. Acolo discută cu proprietăreasa ei, reuşind să evite cele mai iscoditoare dintre întrebări şi plecă având inima ceva mai uşoară. Doamna Biggins se oferi să-i depoziteze restul lucrurilor în pod şi-i promise că-i va aranja ceva la întoarcere.

Karen înţelese şi n-avea nicio îndoială că doamna Biggins nu s-ar ţine de promisiune. Aşa avea un fel de ascunzătoare pentru când se va termina totul...Pe drum spre casă, se opri şi făcu ceva cumpărături, pierzând ceva mai multă vreme decât se aşteptase şi auzi soneria telefonului exact când vârî cheia în broască. Era convinsă că Nick o suna.

-Pe unde naiba umbli? o întrebă nervos. E a treia oară când încerc să dau de tine.

-Iartă-mă, am ieşit la nişte cumpărături, spuse ea pe nerăsuflate, dar mă aşteptam să suni mai pe seară. E totul în regulă?

-Mai mult sau mai puţin. Mă întorc în seara asta şi nu văd de

ce n-am duce-o pe Elizabeth acolo chiar mâine.

Karen se încruntă.

- Nu prea are timp de împachetat, Nick. E trecut de şapte deja.

- Putem să plecăm după-prânz, mormăi el. Ascultă-mă, Karen, sunt într-o benzinărie şi mă grăbesc să mă întorc...am o întâlnire la opt. Nu mă aştepta, o să mănânc în oraş şi o să întârzi. Aşa că ar fi bine să-ţi pregăteşti bagajul din seara asta, pentru ca mâine să-i dăm lui Elizabeth o mână de ajutor. Bine?

- Da. Nu prea avea ce să mai spună.

-Oh, vrei să s-o suni tu pe Elizabeth s-o anunţi? Mai economisesc ceva timp în felul ăsta.

- Da, spuse din nou Karen, după care-şi luară la revedere.

Îşi pregăti apoi o masă uşoară şi începu să-şi strângă lucrurile de care avea nevoie pentru călătorie. În timp ce împăturea hainele, se întreba cine îl făcea pe Nick să întârzie? Probabil o femeie, se gândi Karen, dar realiză că nu-i plăcea răspunsul la care ajunsese intuitiv. Dar nu era logic?

Era puţin probabil ca Nick să se fi purtat ca un călugăr în cei doi ani de zile. Apoi îşi aminti că se întorsese doar de o săptămână-nu prea se putea spune că ar fi avut timpul necesar pentru a lega o nouă relaţie, mai ales ţinând cont de faptul că trei zile le petrecuse în Yorkshire, pregătind casa pentru Elizabeth. O clipă îşi găsi echilibrul, doar pentru ca în următorul moment se fie din nou cuprinsă de nelinişe. Fusese o perioadă lungă...doi ani de zile...avusese timp suficient pentru a-şi face tot felul de relaţii, oriunde s-ar fi aflat. Oh, ce rost aveau întrebările astea? Nick încă era soţul ei...pe hârtie. Tot ceea ce făceau împreună era de dragul lui Elizabeth şi cu cât înţelegea asta mai repede, fără să-şi mai frământe mintea cu tot felul de prostii, cu atât mai bine. Însă, odată cu lăsarea nopţii, nu reuşi să adoarmă. Într-un final, spre miezul nopţii, aprinse lumina şi începu să citească. Pe la unu şi zece termină cartea şi-şi frecă ochii obosiţi; cu siguranţă, o va lua

somnul acum. Se ghemui în pat, apoi auzi zgomotul pe care recunoscu în adâncul sufletului că-l aştepta. Cel al maşinii care întorcea pe alee, al portierei, scârţâitul uşii de la garaj şi cel al uşii de la intrare. Se încordă şi clipi des, privind crăpătura uşii de la dormitor, pe unde ar fi trebuit să se zărească lumina de pe hol în momentul în care Nick ar fi aprins-o. Dar nu se văzu nimic, niciun zgomot, nicio lumină, nimic, cu excepţia faptului că ştia că nu e singură în casă. Trecură aproape douăzeci de minute, iar Karen începu să se panicheze. De ce nu făcea niciun zgomot? Avusese suficient timp să-şi facă un sandviş, cu toate că era conştientă de faptul că nu-i stătea în fire să mănânce după orele normale de masă. De ce nu se culca, să poată şi ea dormi liniştită? Se ridică brusc din pat. Aprinse lumina şi păşi încet pe hol. În bucătărie nu era lumină şi nici în sufragerie, apoi zări uşa întredeschisă în birou. Intră:

-Nick...tu eşti? bâigui ea, şi-l văzu tolănit într-un fotoliu, luminat doar de becul slab al lămpii de birou.

Lângă el era un pahar mare cu whisky, aproape plin. Karen rămase o clipă nemişcată, neştiind ce să facă. Să-l lase oare să doarmă acolo? Nu putea face asta. Dimineaţă s-ar fi trezit cu o durere mare de spate şi ar fi putut chiar să răcească. Totuşi, ezita. Putea fi beat. N-avea de unde să ştie.

Nu se îmbătase niciodată, dar avea o slujbă solicitantă, iar doi ani de zile pot schimba un om. Păşi ezitant spre Nick şi tresări speriată când observă că avea ochii deschişi şi o privea ironic.

- Karen, trebuie să recunosc, începu el, iar dinţii îi sclipiră în întuneric, nu mă aşteptam la o primire atât de călduroasă la ora asta.

-Am...am crezut că ai adormit, se bâlbâi ea.

- Dormeam, până ai intrat aici ca o creatură a nopţii şi mi-am dat seama că nu visez. Ai preocupări de nevastă?

Karen ignoră sarcasmul din vocea lui.

- Nick, ştii cât e ceasul? Dacă ai de gând să conduci spre

Dellersbeck mâine, n-ar trebui să te culci?

- Ah, eşti îngrijorată! spuse el, ridicându-se şi aranjându-şi neglijent cravata. Sau poate ai alte idei?

- Ce idei? apucă să spună, înainte să realizeze la ce se referea. Îşi înfăşură repede halatul în jurul corpului şi se dădu câţiva paşi înapoi. Te flatezi singur, şuieră ea nervoasă.

- De ce nu? Încă eşti soţia mea.

Se apropie de ea cu mişcări extrem de rapide şi o prinse de mână. Dintr-o dată era foarte înalt, foarte puternic şi tulburător de aproape de ea.

- Spune-mi, Karo, şopti el, ce-ai zice dacă ţi-aş spune că s-au trezit în mine dorinţe legate de tine pe care le credeam dispărute de mult?

- Ţi-aş spune...să le ignori! murmură Karen, în vreme ce inima-i bătea cu putere.

Îi vedea buzele în întuneric, îi simţea răsuflarea caldă, conturul corpului, prin halatul subţire; toate îi aduceau aminte de apropieri din trecut, de promisiuni... Încercă să scape din strânsore.

- Nick, pentru numele lui Dumnezu, revino-ţi! Asta nu făcea parte din înţelegere şi o ştii şi tu!

- Serios? şopti el ironic, fără să dea vreun semn că ar vrea să-i dea drumul. Credeam că am făcut pace.

- Da, spuse Karen, luptându-se din răsputeri pentru a-şi menţine controlul. De dragul lui Elizabeth, îţi aminteşti?

Nick răsuflă adânc şi o eliberă. Se întoarse cu spatele şi-şi scoase cravata.

- Da, ştiu, spuse el plictisit. Doamne, ce obosit sunt.

- Nu eşti singurul, murmură Karen, legându-şi cu degete tremurânde cordonul halatului. Vrei să-ţi fac o ciocolată caldă sau ceva? Avem lapte suficient.

- Lapte! Oh, Doamne, scuteşte-mă de activităţi de soţioară îngrijorată.

- Asta crezi...îşi strânse buzele. M-am gândit că te va ajuta să te relaxezi.

- Pot să mă relaxez şi fără genul ăsta de ajutor, o întrerupse, luând apoi o gură sănătoasă din paharul de whisky, stând în continuare cu spatele la ea. Ţinu o clipă paharul în mână, apoi bău şi restul. Puse paharul pe birou, îşi trecu degetele prin păr, apoi se întoarse. Când o văzu că încă era acolo şi-l privea îngrijorată, i se întunecă privirea.

- Pleacă odată la culcare şi lasă-mă singur, Karen, mormăi el, sau...se opri şi-şi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp.

Karen îşi umezi buzele dintr-o dată foarte uscate. Nu se putea înşela în privinţa tonului din vocea lui. Tensiunea dintre ei era precum un fir întins la maximum, gata să plesnească, aşa că bâigui ceva de neînţeles şi ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei. Când ajunse în camera ei şi se urcă în pat, tremura din cap până-n picioare. Ce proastă fusese să coboare la el, făcându-l astfel să creadă că...Dar la ce s-ar fi putut aştepta, când acţionase ca un copil? Nick nu era beat, dar apariţia ei la acea oră...Ce proastă! Bătu cu pumnii în pernă şi încercă să-şi reţină lacrimile. Avea totuşi o vagă consolare. Mândria şi autocontrolul înăbuşiseră acea dorinţă săbatică, reuşind astfel să-i reziste lui Nick. Ar fi fost atât de uşor. Privi în gol cu ochii uscaţi, aşteptând ca acea febră mistuitoare să dispară. Încă o dată intervenise orgoliul, dar oare meritase? se întrebă cu amărăciune. Orgoliul putea da naştere la tot felul de lucruri, mânie, aroganţă sau durere. În cel mai bun caz aducea cu sine golul satisfacţiei de a avea dreptate, iar în cel mai rău caz chinul produs de năruirea tuturor iluziilor. Dar falsa mândrie era cea mai crudă dintre toate, aşa cum învăţa pe propria piele. Nu putea fi împiedicată cumva?

Capitolul 4

Călătoria spre nord de a doua zi păru fără sfârşit. Au plecat imediat după-prânz, pe soare, dar la mai puţin de patruzeci de mile la nord de Londra, cerul s-a înnorat şi primii stropi de ploaie stropiră parbrizul. In câteva minute se aflau în mijlocul furtunii. Condiţiile proaste pentru condus îl făcură pe Nick să fie extrem de tăcut, din fericire însă, nu păreau să le deprime pe Elizabeth şi pe Magda, care stăteau pe bancheta din spate. Magda, o femeie grăsuţă şi mică, de vreo şaizeci de ani, era extrem de încântată că se întorcea în ţinutul unde se născuse, aşa că ea şi Elizabeth discutau mulţumite, fără să ţină cont de vijelia de afară. Karen se ghemuise pe scaunul din faţă, pierzându-se în propria-i suferinţă. Micul dejun fusese extrem de ciudat; Nick vorbise foarte scurt şi la obiect, în vreme ce pentru ea seara precedentă plutea deasupra lor ca un nor de ploaie. Fusese mulţumită că avuseseră atât de multe de făcut; terminaseră de împachetat, apoi încărcaseră bagajele în maşină şi verificaseră casa înainte să plece să le ia pe Elizabeth şi pe Magda. Până au terminat şi la Elizabeth aceleaşi operaţiuni se făcuse deja prânzul. Karen îşi înăbuşi un căscat. Căldura din maşină o moleşise şi o făcuse să realizeze cât era de obosită. Se uită pe fereastră şi văzu că ploaia se mai liniştise, iar la orizont cerul părea să se cureţe. În sfârşit se liniştea vijelia. Închise pleoapele pentru ceea ce îi păru o clipă, pentru a se trezi speriată de o mişcare bruscă a maşinii.

- Nu fi încăpăţânat, Nick! Nu poţi continua.

Erau din nou în mijlocul furtunii. Daca n-ar fi ştiut, ar fi zis ca e noapte; cerul era brăzdat din când în când de fulgere înspăimântătoare, în timp ce bubuitul tunetelor făcea comunicarea aproape imposibilă.

- Nu pot să opresc aici, se auzi Nick. Acoperiţi-vă urechile încă vreo două mile.

Autostrada arăta ca un râu învolburat din care luminau pe ici, pe colo farurile maşinilor. Karen şi celelalte două femei tăcură,

fericite că nu erau la volan, iar câteva minute mai târziu, luminile unei benzinării se zăriră în întuneric. Nick parcă în faţă şi o luară toţi la fugă spre adăpostul cafenelei, unde aşteptară să se potolească furtuna, bând un ceai cald, cu biscuiţi.

-Karen pare foarte obosită, remarcă Elizabeth.

Karen abia dacă o auzise, dar reveni cu picioarele pe pământ la timp pentru a-l auzi pe Nick, spunând neglijent:

-N-are nimic, nu-i aşa, Karo?

- Cum poţi să spui asta, Nick? E palidă ca o fantomă, îşi mustră Elizabeth fiul.

Nick zâmbi şi puse o mână după umerii lui Karen.

-Te-au speriat tunetele, scumpo?

Ar fi vrut să-i dea peste mână, dar ştia că era nevoită să joace acest rol.

-Nu, Nick, doar de felul în care ai condus!

Elizabeth râse cu poftă, iar Nick se retrase destul de brusc.

- E timpul să plecăm, spuse el. Vrea vreuna dintre voi să dea un telefon?

Furtuna fu doar una dintre întârzieri. Ceva mai târziu, Magda îl convinse pe Nick s-o ia pe o scurtătură, care se dovedi a nu fi bună, drept urmare abia pe la cinci reuşiră să găsească din nou drumul corect.

- Am făcut drumul ăsta de unul singur în trei ore, mormăi uşor nemulţumit Nick, în momentul în care se zări indicatorul că intraseră în Dellersbeck.

-Îmi pare rău, spuse biata Magda, dar sunt sigură că acea cotitură ar fi trebuit să ne scoată din nou la şoseaua Helmsley.

- În loc de asta, am nimerit într-o reţea de şosele şi aproape ne întorsesem la York. Femeile şi scurtăturile lor...!

- Oh, Nick, scumpule, ce contează? Avem toată ziua la dispoziţie, încercă Elizabeth să calmeze spiritele. Nu suntem la curse, cu toate că aşa mi se părea câteodată, adăugă ea.

Ca o ironie a sorţii, când ajunseră în vârful dealului ce cobora

spre Dellersbeck, apăru soarele. Valea era înverzită, iar casele albe şi frumos aliniate dădeau impresia de ordine. Elizabeth era fermecată; privea cu ochi mari locurile pe care le iubise şi le arătă casa în stil georgian în care se născuse, iar când Nick întoarse lângă pod, spuse:

- Oh, Nick, opreşte, te rog. Vreau să mă uit.

Fără să spună ceva Nick opri, iar Elizabeth exclamă:

- E atât de frumos...cum am putut oare să plec de aici? Deschise brusc portiera. Ia-o înainte Nick, vreau să vin pe jos, se bâlbâi ea, coborând din maşină.

- Nu cred că e o idee bună, o întrerupse Nick. Aşteaptă până mâine.

- N-o să mă rătăcesc, spuse ea, privindu-l. Nu fac mai mult de zece minute pe jos!

Karen zări sclipirea de îngrijorare din ochii lui Nick şi, fără să mai stea pe gânduri, îşi luă poşeta şi îşi desfăcu centura de siguranţă.

- Mă duc eu cu Elizabeth.

- Serios? Mersi, Karo.

Era prima oară pe ziua aceea când văzu căldură în privirea lui. Dar ştiuse că aşa va fi. N-avea altceva mai bun de făcut decât să se obişnuiască. Îndepărtă aceste gânduri şi o luă la fugă spre Elizabeth, care o luase înainte. Zgomotul maşinii îi acoperea paşii, aşa că o strigă pe Elizabeth, ca să se asigure că n-o sperie. Elizabeth se întoarse, zâmbind surprinsă, apoi mâhnită.

- Nu-mi spune că te-a făcut să te dai jos din maşină!

- Nu...amorţisem.

- Da, a fost un drum lung, murmură Elizabeth, inspirând aerul curat. Trebuia să merg aşa...ca prima dată, ca prima plimbare...din nou.

Karen nu înţelegea exact la ce se referea.

- Aşa am făcut şi prima oară când am venit în Dellersbeck; tot aşa ne-am plimbat, lăsând maşina exact unde o parcase Nick mai

devreme.

- Tu şi soţul tău?

- Da. Era o zi de martie atunci. Natura abia-şi schimbase hainele de iarnă. Îl întâlnisem pe Jack doar de câteva săptămâni, dar ştiam că ne găsisem perechea. Trebuia să mergem la York, apoi, dintr-o dată, a spus: Vino cu mine acasă şi a întors maşina până aici. Când am ajuns la capătul aleii, mi-a spus că vrea să-mi arate barajul, continuă Elizabeth. E puţin mai încolo.

Rămase apoi tăcută, conducând-o pe Karen pe poteca ce se îngustase printre copaci; apa se revărsa cu zgomot la poalele văii. Un pod micuţ pe care crescuse muşchi verde trecea peste pârâul mărginit de ferigi şi de o salcie pletoasă.

- Pe podul ăsta m-a cerut James de soţie, apoi am mers la casa părinţilor lui să-i anunţăm, spuse Elizabeth, sprijinindu-se de marginile podului, visătoare. Eram atât de fericiţi.

Karen nu spuse nimic.

- La şase ani de la nunta noastră, tatăl lui James a murit şi ne-am făcut o casă aici. Mama lui era o drăguţă şi a avut camerele ei proprii în casă, fără să avem vreodată vreo discuţie sau vreo ceartă, cum se mai întâmplă între soacră şi noră. A fost o casă plină de fericire.

Karen privi rotocoalele de apă. Era prima ei vizită la Dellersbeck. În primele luni de căsătorie auzise multe despre această moşie, iar Elizabeth îi arătase poze cu soţul şi cu casa ei. Soţul lui Elizabeth murise cu un an înainte de întâlnirea lui Karen cu Nick.

- De când e în familia ta?

- De aproape trei sute de ani, murmură Elizabeth, mângâind lemnul uscat al podului. Deşi ştiu că epoca în care trăim nu-i va permite lui Nick să locuiască aici, sper doar să nu vândă locul după ce nu voi mai fi.

- Oh, sunt sigură că nu va face asta! spuse Karen, regretând imediat că nu vorbea cu mai multă convingere. Nick iubeşte

Dellersbeck.

- Da, ştiu. E atât de ciudat că el, care n-are legătură de sânge cu mine, s-a ataşat mai mult de Dellersbeck, decât a făcut-o Lisa. Ea nu va locui niciodată aici. Abia a aşteptat să împlinească optsprezece ani ca să fugă la oraş. Totuşi, încă de la început, Nick a înţeles cum se conduce o moşie şi ce responsabilităţi ridică acest lucru. Când James a avut primul atac de cord, Nick a fost extrem de puternic în cei doi ani ce au urmat. A vrut chiar să renuţe la studii şi să se mute din nou acasă, dar am insistat să nu-şi întrerupă educaţia. Avea nevoie de asta, iar Nick este exemplul perfect pentru expresia de diamant neşlefuit.

Karen n-ar fi putut-o contrazice; în ciuda certurilor şi disputelor pe care le avuseseră, încă îl compătimea pentru copilăria grea pe care o avusese prin comparaţie cu cea lipsită de griji, alături de părinţi iubitori, pe care o trăise ea.

- Da...spuse ea, presupun că nimeni crescut alături de o familie iubitoare nu-şi poate imagina cu adevărat cum e să creşti într-un orfelinat, fără să ai pe cineva de partea ta. Cu toate că cei de acolo sunt foarte blânzi şi încearcă să-i ajute pe copii să aibă parte de un start bun în viaţă, nu se pot implica sută la sută pentru fiecare dintre micuţi.

Elizabeth se întoarse pentru a o privi.

- Orfelinat? Draga mea, Nick n-a fost niciodată într-un orfelinat.

Veni rândul lui Karen s-o privească mirată.

- Dar am crezut...întotdeauna am presupus...

- Nu ţi-a povestit niciodată?

- Nu. Ştiam că a fost orfan şi că a avut o copilărie foarte nefericită până când l-aţi adoptat tu şi James, când avea doar unsprezece ani. Şi ştiu că te iubeşte enorm şi ar face orice pentru tine. Dar nu mi-a vorbit niciodată despre viaţa lui anterioară. Odată, imediat după căsătorie, l-am întrebat despre anii aceia din copilărie, dar a schimbat destul de brusc subiectul şi când am

insistat, a spus că nu vrea să vorbească niciodată despre asta.

-Da, murmură Elizabeth gânditoare, a încercat să şteargă cu buretele anii aceia, ca şi cum n-ar fi existat. Ne-a rugat să nu mai vorbim despre asta şi ştiind ce am făcut, am înţeles că era un coşmar pe care voia să-l uite. Nici măcar Lisa nu ştie adevărul. Dar sunt surprinsă că n-a avut încredere în tine.

Adevărul! Ce adevăr? Karen fu scuturată de un fior de teamă. La ce se referea? O privi rugător pe Elizabeth.

- Nu înţeleg...ce i s-a întâmplat lui Nick? Adică, ce l-a făcut să...? ezită, fiindu-i teamă să nu forţeze o mărturisire pe care Elizabeth n-ar fi vrut s-o facă, totodată conştientă, dintr-o dată, de dorinţa de a afla secretul pe care Nick îl ascunsese nu numai faţă de sora lui adoptivă, ci şi de soţia lui.

Elizabeth oftă.

-A fost trist, de fapt mai mult decât atât; a fost tragic. Câteodată mi se pare că nici noi n-am învăţat tot ce trebuia. Vezi tu, Nick nu şi-a cunoscut niciodată părinţii sau lucruri despre naşterea sa. I s-a spus doar că mama lui a plecat când era foarte mic, iar tatăl lui a fost ofiţer de marină şi a murit pe mare. Abia pe la opt ani, a aflat în cel mai crud mod cu putinţă că mama lui era o puştoiacă de şaptesprezece ani care l-a abandonat imediat ce l-a născut şi a dispărut în Londra, iar tatăl lui un simplu marinar al cărui nume nici nu se cunoştea. Nick a fost crescut de părinţii fetei, care, din câte ne-am dat seama, au fost destul de buni cu el, cel puţin până când bunica lui a rămas văduvă şi s-a recăsătorit. Avea vreo şase, şapte ani pe atunci şi din acea zi viaţa lui a fost un adevărat coşmar în mâinile noului lui bunic vitreg. Elizabeth se opri o clipă, tulburată. Era un bărbat îngrozitor, iar noua lui soţie avea să fie curând îngrozită de el. Deşi termenul de bunică îţi dă imaginea unei bătrâne, nu era deloc aşa. Nici nu împlinise încă patruzeci de ani şi curând rămase însărcinată, şi-i mai avea şi pe cei trei copii vitregi, la fel de bădărani ca şi tatăl lor. Nu prea putea să-l protejeze pe Nick, aşa că el a fugit de acasă. Elizabeth

se opri din nou, clătinând uşor din cap. L-au găsit în Durham, unde a fost prins furând un hanorac dintr-un supermarket, şi l-au adus înapoi. Poţi doar să-ţi imaginezi ce l-a aşteptat acasă, căci peste doar două săptămâni a fugit din nou, către Leeds de data aceasta, unde a fost descoperit de un poliţist, dormind într-o staţie de autobuz. Bietul de el, a strigat şi s-a luptat din răsputeri când a auzit că-l vor duce din nou acasă şi, din fericire, un tânăr poliţist a devenit suspicios. Împreună cu un asistent social, l-au examinat pe micul Nick şi au descoperit îngroziţi răni şi vânătăi cumplite pe corpul lui. A fost un proces în urma căruia bunicul vitreg a primit o amendă mare şi a fost ameninţat cu închisoarea şi evident binecunoscuta apărare care susţinea că Nick era un copil-problemă şi că asta nu se va mai repeta. Elizabeth oftă. Bineînţeles că s-a repetat, iar Nick a fost luat de protecţia socială câteva luni mai târziu.

Karen era uimită.

- Nu mi-am închipuit niciodată că putea fi vorba despre ceva atât de grav. Am crezut...se opri fără să ştie cum să continue, încercând să şi-l imagineze pe micul Nick, singur şi neajutorat, la discreţia unei lumi crude şi fără vreun prieten. De ce nu-i spusese nimic?

Elizabeth oftă din nou.

- Dar la acel moment Nick simţea deja că întreaga lume era împotriva lui aşa că totul a venit de la sine: chiuluri, vandalism, mici furturi, până când protecţia copilului a ajuns la exasperare. Nimeni nu reuşea să se înţeleagă cu el, iar soţul meu, care era judecător pe atunci, a fost avertizat oarecum ironic de un coleg care i-a spus că problemele vor fi pe drum odată ce Nick va împlini vârsta la care va deveni responsabil din punct de vedere legal pentru acţiunile lui. Oricum, chiar înainte să împlinească nouă ani, i-au găsit o familie adoptivă şi toţi am început să sperăm că totul se va rezolva. N-am mai auzit nimic de el timp de trei luni, apoi am aflat din nou că avea probleme. Pe atunci eram

în comitetul director al unei organizaţii ce lupta împotriva abuzului copiilor. Am fost să-i vedem pe părinţii adoptivi, care au jurat că nu puteau face nimic; era o pacoste ce nu putea fi controlată nicicum. Nick s-a răzvrătit. A spus că nu mai vrea să stea cu ei, pentru că-l urau şi erau răi cu el. Părinţii adoptivi au fost îngroziţi de astfel de acuzaţii şi ne-au dat exemplul celorlalţi copii pe care-i adoptaseră, trei fete, fiecare având o slujbă stabilă sau locuind cu familiile lor. Soţul meu era din ce în ce mai intrigat de cazul lui Nick-întotdeauna s-a priceput la caracterul oamenilor; era convins că Nick nu era rău la inimă şi, contrar aşteptărilor, băiatul era foarte deştept, dovedind un potenţial mare. Dar cum ar fi putut să-i canalizeze energia spre ceva constructiv? Elizabeth urmări barca ce plutea pe râu. Respiră adânc, privind din nou în gol spre trecutul încărcat cu amintiri. Părea o problemă fără rezolvare. Am vorbit cu Nick, am vorbit cu părinţii adoptivi şi cu dirigintele lui şi am sperat. Apoi, dintr-o dată, a izbucnit scandalul. Un alt băiat, cu un an mai mic decât Nick, a ajuns la aceeaşi familie. Elizabeth zâmbi sec. Mă întreb deseori dacă Nick şi-l mai aminteşte pe micul Rickie şi câte îi datorează.

Karen se încruntă, dar nu spuse nimic.

- Era genul de copil cu ochi mari şi privire angelică, genul de copil care-i câştiga pe toţi de partea lui, care era pus să-i supravegheze pe alţii şi pe care toţi îl priveau cu respect. Bineînţeles că era o puşlama la fel de mare ca şi Nick, dar avea un cazier fără pată, ca să zic aşa - spre deosebire de bietul Nick - aşa că toată lumea îl credea. L-a suportat pe noul lui tată vitreg exact o săptămână, apoi, într-o zi pe când se întorcea de la şcoală, s-a oprit la protecţia copilului şi a depus o plângere.

- Se întâmplase ceva?

- Ceva foarte grav! exclamă Elizabeth. În toţii anii pe care mi i-am petrecut în acest domeniu al protecţiei copilului, n-am mai auzit de un astfel de caz. De obicei era invers, părinţii adoptivi făceau o treabă extraodinară cu aceşti copii, iar noi asistam la

scene extrem de triste când se despărţeau. Dar cineva făcuse o greşeală îngrozitoare când îi alesese pe acel bărbat şi pe soţia lui. Era un adevărat monstru!

-Oh, Doamne! murmură Karen cu răsuflarea tăiată. Ce groaznic!

- Nu-i rănea din punct de vedere fizic. Metodele lui erau mult mai îngrozitoare. Ceea ce a povestit Rickie despre adevărate torturi psihologice pe care bărbatul le aplica tuturor copiilor care nu i se supuneau întocmai, este mult prea dureros pentru a putea fi suportat. Bineînţeles că avea probleme psihice şi după interogatoriu s-au descoperit lucruri şi mai grave. Nick şi Rickie nu fuseseră primii care suportaseră astfel de tratamente sadice. Cele trei fete au fost căutate şi, după ce au fost convinse că nu vor păţi nimic dacă vor spune adevărul, au apărut trei poveşti care semănau prea mult pentru a fi pure coincidenţe. Dar ca şi Nick aveau un trecut de copii dificili, ce proveneau din medii familiale cu multe probleme, aşa că nimeni nu le credea pe cuvânt. Elizabeth se întunecă la faţă. În tot acel timp, omul ăla era privit ca un stâlp al societăţii, fără ca nimeni să ştie prin ce orori treceau bieţii copii.

Karen simţi fiorul groazei; cât de mult suferise Nick din moment ce ajunsese la un punct în care îşi pierduse orice urmă de speranţă că cineva
va mai crede vreodată în el.

- Se pare că metoda preferată pentru pedepsirea copiilor obraznici era închiderea acestora pentru o zi şi o noapte, într-o cămăruţă joasă, fără ferestre, pentru a rămâne întunecată, doar cu pâine uscată şi nişte apă. Era ca o poveste de groază, spuse Elizabeth, mişcată. Îţi poţi imagina? Nick abia împlinise nouă ani şi deja nu-şi mai amintea ce însemna fericirea şi iubirea într-un cămin adevărat. Imaginează-ţi izolarea şi teama care te cuprind în întuneric. Imaginează-ţi că ai sta la masă fără să poţi mânca, dar să fii obligat să-i priveşti pe ceilalţi făcând asta, pentru că în ziua

precedentă te-a durut burta şi n-ai putut mânca şi grăsimea de la carne. Poţi să-ţi închipui sentimentele pe care le are un copil când aduce acasă un căţeluş de pe stradă pe care tatăl vitreg îl ia şi-l vâră într-o găleată cu apă unde-l ţine până...

Karen oftă şi închise ochii. Simţea că i se face rău şi ar fi vrut să-i spună lui Elizabeth să se oprească, să nu-i mai spună şi altceva. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Elizabeth spuse încet:

- Da, aşa ceva pare imposibil, pentru că deşi toate s-au întâmplat în urmă cu douăzeci de ani, ne lăudasem atunci că găsisem cele mai bune soluţii pentru protecţia copiilor. Povestea lui Nick ne-a bântuit săptămâni întregi. Ştiam că fusese dus la o casă de copii de pe malul mării, într-o vacanţă, pentru o lună de zile, unde ar fi trebuit să fie bine tratat. Apoi, într-o seară, James mi-a spus dintr-o dată: Încă te mai gândeşti la băiatul ăla, nu-i aşa? Iar eu am spus: Da. Iar el a continuat: Ştiu, nici eu nu pot să mi-l scot pe bietul puşti din cap. A doua zi dimineaţă la micul dejun m-a întrebat ce părere aş avea dacă mi-ar propune să-l adoptăm noi. Nu pot spune că am fost surprinsă. Odată ce am luat hotărârea asta, am fost extrem de nerăbdători să încheiem cât se putea de repede toate problemele legale şi am încercat să dăm de mama lui, îngroziţi de gândul că ar putea să-l vrea înapoi pe Nick...Prietenii ne-au avertizat că aranjamentul ăsta putea să dea greş, că trebuia să ne gândim la Lisa - avea cam patru ani pe atunci - şi că doctorii s-ar putea înşela, şi că aş mai putea avea copii. Dar nu i-am ascultat şi chiar a mers bine şi-i mulţumeam Domnului pentru asta.

Elizabeth tăcu, iar Karen privea în gol. Ar fi vrut să spună atâtea lucruri, dar nu reuşea să formuleze o propoziţie; nu putea decât să se gândească la Nick, în lumina acestor noi informaţii şi la ce s-ar fi ales de el dacă n-ar fi întâlnit-o pe femeia ce stătea acum lângă ea. Elizabeth se mişcă uşor şi-şi strânse mai bine haina în jurul gâtului.

- Cred...cred că ar fi bine dacă ai fi discretă cu toată povestea asta... n-aş vrea să creadă că i-am trădat încrederea, murmură Elizabeth. Dar m-am gândit că trebuia să ştii. Te-ar putea ajuta să-l înţelegi când...când e mai retras şi mai ursuz.

- Da, spuse Karen, muşcându-şi buzele. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus.

- Pentru că ştiu că a lăsat o cicatrice foarte mare, continuă Elizabeth, de parcă nici n-ar fi auzit-o pe Karen, şi ăsta e motivul pentru care i se câştigă atât de greu încrederea. Nick a avut întotdeauna mulţi prieteni, dar nu şi-i apropia de inimă. Chiar şi Lisa, care pur şi simplu îl adora când erau copii - era foarte protector cu ea - n-a reuşit să se apropie cu adevărat de el. Dar nimeni nu poate trăi o viaţă întreagă aşa, temându-se să se încreadă în semenii lui din cauza unei posibile trădări, de asta ţi-am povestit totul, pentru că atunci când eu nu voi mai fi, Nick va avea nevoie de tine mai mult decât îţi închipui. Doar pe tine te va avea.

Karen simţi un fel de gheară ce i se puse în gât. Era conştientă de faptul că Elizabeth aştepta un semn de îmbărbătare, iar ea înghiţi în sec. Realitatea o lovea din nou...teatrul pe care aleseseră să-l joace. Cu toate astea, putea oare să-i spună lui Elizabeth altceva decât ce voia să audă? Nu făcea asta parte din planul Nick? Apoi îi zări mâinile delicate, cu pielea albă, încleştate pe marginea podului şi o simţi tremurând. Fără să stea pe gânduri, o luă în braţe.

- Te ajută dacă-ţi spun că n-am mai iubit alt bărbat în afară de Nick? Că tot ce mi-am dorit a fost să-l iubesc toată viaţa şi să-i

port de grijă? Oricât timp ar avea nevoie de mine?

Îşi ţinu respiraţia, ştiind că spusese doar adevărul, totuşi, neîndrăznind să vorbească la prezent, aşa cum ar fi trebuit. Oare Elizabeth observase? Apoi îi simţi degetele reci care o prinseseră de mână.

- Ai îngheţat! exclamă Karen. N-ar trebui să mergem? Aproape s-a întunecat. În ciuda acestor observaţii, Elizabeth nu se mişcă, de parcă era încă prinsă în plasa trecutului şi încă n-o putea îndepărta. Apoi, dintr-o dată, o privi pe Karen şi-i zâmbi.

- Cerul de la ţară e atât de senin şi de frumos seara, spuse ea blând. E imens şi linişteşte sufletul. Aici ai impresia că timpul se opreşte în loc. Oh, sunt atât de fericită că m-am întors.

- Da, dar nu vei mai fi atât de fericită când vei face pneumonie din cauză că te-a prins frigul înserării. Haide, spuse ea pe un ton glumeţ, conducând-o spre casă, altfel Nick se va supăra. Şi ştii cine va fi găsit vinovat! Eu! Pentru că n-am avut grijă de tine!

Elizabeth chicoti şi o prinse prieteneşte de braţ. Totuşi, în ciuda aparentei înveseliri, Karen simţea apăsarea sufletească a femeii. Era încă perfect conştientă de mărturisirea pe care i-o făcuse Elizabeth, iar şocul provocat de adevărul despre trecutul lui Nick avea să persiste o vreme. Evident, aceste noi informaţii aduceau o nouă perspectivă asupra caracterului lui Nick şi chiar le putea afecta - într-un fel sau altul - relaţia...sau ce mai rămăsese din ea, îşi spuse cu amărăciune. Ce bine ar fi fost dacă ar fi ştiut cum va decurge totul!

Capitolul 5

Profeţiile lui Karen nu se dovediră nefondate. Când într-un final ajunseră acasă, îl găsiră pe Nick în grădina din faţă. Cu toate că se întunecase de-a binelea, lampa din spatele lui făcea suficientă lumină cât să se observe îngrijorarea de pe faţa lui. Se îndreptă grăbit spre ele, iar Karen simţi cum se făcea mică.

- Pe unde naiba aţi umblat? întrebă el, privind-o acuzator. Mă

pregăteam să trimit poliţia după voi.

Elizabeth râse cu poftă.

- Prostii, ce credeai că ne-am pierdut? Am stat de vorbă pe pod...oh, Doamne, aş fi vrut să vadă şi Karen casa pe lumină.

- Poate s-o vadă şi mâine, spuse Nick, luând-o de mână şi grăbind-o spre casă; vino, cred că ai îngheţat, mai spuse el, apoi se întoarse spre Karen şi izbucni: serios, Karen, trebuia să te gândeşti mai bine. Cum ai putut s-o ţii de vorbă pe vântul ăsta? De ce n-ai...

- Nick! îl întrerupse Elizabeth. Nu e vina ei! E vina mea. Nu ştiu cum ţi-a afectat America de Sud temperamentul, însă în orice caz nu ţi l-a îmbunătăţit!

Karen îşi muşcă buzele, simţind din nou acea vinovăţie cauzată de nedreptatea pe care ea şi Nick o făceau acum. Deja tensiunea ce exista între ei doi afecta fericirea lui Elizabeth. Însă se stăpâni.

- Lasă-mă să-i fac lui Elizabeth o băutură caldă.

- Magda a făcut deja ceaiul, e în camera de zi, dar cred că s-a răcit de mult, mormăi el nemulţumit. Aţi pierdut aproape o oră pe drum.

- Ti-am spus, dragă! oftă Elizabeth. Am început să-mi aduc aminte de întâmplări din trecut şi nici n-am băgat de seamă frigul, spuse ea şi o luă pe Karen de braţ. Hai, scumpo, să bem ceaiul ăla, chiar dacă e rece, şi poate aşa o să fim iertate.

O conduse pe Karen spre arcada de la intrare, apoi în holul ce dădea în camera de zi, cu mobilă de stejar, unde se zărea focul vesel din şemineu. Pe o măsuţă joasă se afla o tavă argintie pe care aştepta ceaiul. Erau pregătite şi câteva gustări, biscuiţi cu unt, bezele, mici sandvişuri, iar setul din porţelan albastru întregea imaginea călduroasă pe care dorise Magda s-o creeze. Karen tocmai se pregătea să toarne ceaiul, când intră Magda:

- Lasă-l pe ăla, am adus unul cald, spuse ea, zâmbind mulţumită şi ocupându-se de gustări. Fără să-şi dea seama,

Magda se obişnuise deja cu gândul de a fi din nou la Dellersbeck, ţinutul ei de baştină. N-avem decât din astea cumpărate de la magazin, spuse ea în timp ce le turna ceai, dar de mâine trecem la cele făcute în casă. Acum, cina...

- Cina? îşi privi Elizabeth amuzată menajera. Dar e aproape şapte. Vom lua masa în seara asta, Magda?

- Păi, domnul Nick s-a gândit la o friptură şi la...

Elizabeth clătină uşor din cap.

- Nu cred că e cazul să te agiţi pe lângă aragaz în seara asta, pentru că a fost o zi lungă şi obositoare. Eu m-aş mulţumi să stau în faţa focului ăsta. Şi-apoi nici n-am despachetat, mai spuse ea şi se uită la Karen. Ce spui, draga mea? Vrei o masă mai serioasă?

- Nu mi-e foame...în niciun caz după toate astea.

Totuşi, Magda părea nehotărâtă.

- Nici n-aţi intrat în bucătărie încă, doamnă Radcliffe.

Elizabeth se încruntă.

- Nu, e ceva în neregulă?

Magda oftă.

- Nu, nu s-a întâmplat nimic. Dar e un frigider nou, imens, plin cu o grămadă de mâncare. N-am mai văzut atât de multă mâncare decât în magazine. Şi cămara e plină. Probabil că...

- S-a pregătit de asediu? chicoti Elizabeth. Mi-e teamă că Nick exagerează uneori.

- N-o să găsesc nimic, murmură Magda, uşor mâhnită. E şi un mixer nou...foarte mare. Mi-a spus că o să-mi uşureze munca, adăugă ea neîncrezătoare.

Elizabeth râse.

- Dacă nu eşti de acord cu ceva, ştii ce trebuie să faci! L-ai mai dat afară din bucătăria ta şi în trecut. Nu te teme să-i arăţi că tu eşti şeful acolo, adăugă râzând şi ghemuindu-se în fotoliu. Acum, aşază-te şi bea şi tu nişte ceai.

După o clipă de ezitare, Magda se supuse şi o vreme cele două femei discutară despre casă, despre cum se simţeau acum că erau din nou acasă, despre sosirea Lisei şi a soţului ei, Clifford, de a doua zi. Karen era tăcută, privind flăcările din şemineu şi întrebându-se unde dispăruse Nick. Oare ar fi trebuit să se ofere să-i gătească ceva? Era evident că Magda era obosită, iar Elizabeth se va culca foarte devreme, fără să mai mănânce altceva. Dar Magda poate nu va fi de acord cu prezenţa unui intrus în bucătăria ei, oricât de bine intenţionat ar fi acesta. Puse ceaşca de ceai la loc pe tavă şi oftă. Dintr-o dată, realiză cât era de obosită, iar căldura Ofocului o moleşea. Îşi reţinu un căscat şi în aceeaşi clipă intră şi Nick în cameră. Înainte să apuce să spună ceva, Elizabeth îl luă în primire:

- Nick, ce înseamnă toată treaba asta cu cina? Suntem cu toţii atât de obosiţi şi nu cred că ar trebui...

- Eu cred că da. Dacă pe voi vă satură biscuiţi cu ceai o zi întreagă, ei bine, pe mine nu. Stai liniştită, totul e sub control. Luăm masa la opt şi jumătate şi nu vreau să fiu întrerupt în bucătărie. Aţi înţeles? spuse el, privind-o ironic pe Magda, care uitase de nemulţumirea de mai devreme şi chicotea.

- Şi ce o să servim, domnule bucătar-şef Nick? Friptură arsă şi cartofi pârliţi?

- Mă surprinzi, Maggy, se prefăcu el a o ameninţa. Nu ştii că

gelozia nu te duce nicăieri?

- Eu? Geloasă? Pe ce?

- Haide, Maggy, ştii foarte bine că cei mai buni bucătari sunt bărbaţi, adăugă el surâzând şi trecând pe lângă Karen pentru a mai pune un buştean pe foc. Abia aştept să gust o mâncare adevărată.

- Şi cine se ocupă de dezastrul de după? întrebă Elizabeth fără vlagă.

- Maggy.

- Oh, nu! spuse Elizabeth ferm. N-o să spele ea muntele de vase murdare pe care o să le laşi tu în urma distracţiei din bucătărie.

Nick ridică din umeri.

-Atunci, le lăsăm să se ocupe Timsy mâine dimineaţă de ele.

- Timsy! murmură Elizabeth cu ochii mari, în timp ce faţa i se lumina de bucurie. Nick, vrei să spui că...

- Da, şopti el, mulţumit de reacţia ei. Se întoarce doar pentru tine. Ar fi vrut să fie de azi aici, să te poată întâmpina, dar era botezul celui de-al patrulea nepot şi, evident, trebuia să stea acolo.

- Draga de Timsy...nu-mi vine să cred! Acum ştiu că m-am întors acasă! spuse Elizabeth, ridicându-se brusc şi îmbrăţişându-şi fiul. Cred că asta e cea mai bună surpriză pe care mi-o puteai face.

- Să înţeleg că acum sunt iertat?

Ochii lui Elizabeth străluceau de fericire.

- Pentru ce?

- Pentru că am fost atât de bădăran când am ajuns.

- Furtuna e de vină...cred că ne-a făcut pe toţi să fim puţin mai încordaţi, spuse repede Elizabeth, aşezându-se la loc în fotoliu. Acum, vezi dacă te-a iertat şi Karen...pare atât de obosită, sărăcuţa de ea, abia-şi poate ţine ochii deschişi.

Pentru prima oară de când intrase în cameră, Nick îşi privi

soţia. Într-adevăr, părea obosită, ochii mari întunecaţi şi obrajii uşor îmbujoraţi de căldura focului, iar buzele uşor tremurătoare, neştiind care va fi reacţia lui la porunca lui Elizabeth. Se apropie de ea şi se aşeză pe marginea fotoliului; îi puse o mână pe umeri, gâdilând-o cu degetele pe gât, apoi o trase spre el.

- Eşti obosită, scumpo?

Brusc o cuprinse mânia şi ar fi vrut să se smulgă din braţele lui. Ce credea că e? O jucărie pe care o laşi jos sau pe care o ridici când ai chef? Apoi, cu trupul încordat, o văzu pe Elizabeth care-i urmărea şi încercă să se relaxeze.

- Da, puţin, şopti ea. Dar o să-mi treacă. Cine e Timsy? întrebă în disperare de cauză.

- Coloana vertebrală a Dellersbeckului, îi răspunse Nick, continuând s-o mângâie pe gât. A fost dădaca Lisei, apoi menajeră, Magda era pe atunci bucătăreasă, dar când ne-am mutat la Londra, n-a vrut să-şi părăsească familia. Rob, soţul ei, s-a ocupat de caii tatălui meu ani buni. Degetele lui Nick se opriră, iar Karen îl simţi uşor încordat. Apoi râse şi se uită la Elizabeth. Îţi aminteşti ziua când m-a prins încercând să-l călăresc pe Lucifer? Îi venea să mă biciuiască.

- N-am cum să uit, chicoti Elizabeth. Mare noroc am avut că am trecut în ziua aceea pe la grajduri. Nu ştiu cine era mai jignit, Lucifer, pentru că un copil îndrăznea să-l călărească, sau Rob care se chinuia să impună o disciplină. Dar nu puteam permite asta. Fusesei...

Elizabeth se opri, iar cuvintele nerostite se formară în mintea lui Karen: Fusesei pedepsit destul...Oare asta a vrut să spună?

- Calul ăla era o fiară, oftă Elizabeth. Stăteam ca pe ghimpi când ştiam că James era pe el.

- Mda, murmură şi Nick, apoi se ridică. Trebuie să verific friptura. Scuzaţi-mă.

Se îndreptă spre bucătărie, iar Karen îl urmă fără să-şi dea seama. Îl prinse din urmă la uşă şi spuse:

- Te ajut şi eu.

- Credeam că eşti obosită.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu...spuse şi închise uşa în urma ei. Nu mă mai înţepa, Nick. Încerc să fac ce e mai bine.

- Îmi pare rău, spuse pe un ton superficial. Cred că toţi suntem un pic tensionaţi.

- Şi mi-ar fi puţin mai uşor dacă n-ai juca atât de convingător...când îţi aduci aminte! adăugă Karen sec.

- Nu prea te străduieşti, ştii? E nevoie de doi pentru asta.

- Serios?

- Ce vrei să spui? o întrebă, aruncându-i o privire rece.

- E nevoie de unul singur, la cum te comporţi, răspunse cu amărăciune.

- Am spus că-mi cer iertare, pentru numele lui Dumnezeu, verifică friptura aia...cum s-or fi descurcat cu invenţia asta antică, nu ştiu.

"Invenţia antică" era cuptorul imens şi destul de bătrân de care se folosise bucătăreasa de la Dellersbeck înaintea apariţiei cuptoarelor cu gaze, spre dezaprobarea soacrei lui Elizabeth, care şi-ar fi dorit unul electric. Karen deschise cu grijă uşa de metal, ferindu-se de căldura emanată de cuptor, şi scoase tava în care se afla friptura; o unse cu unt, o întoarse şi o vârî din nou în cuptor.

- E bine, spuse ea, dar cuptorul e prea încins. Poţi să mai domoleşti focul?

Nick înjură pentru sine.

- Cum naiba se descurcau cu el oare...bombăni el încă o dată. Slavă Domnului că mâine vin electricienii să monteze unul nou.

Karen oftă.

- Se spune că astea sunt foarte eficiente. Trebuie doar să te obişnuieşti cu ele. Poate ar trebui s-o întrebăm pe Magda...

Nick se strâmbă, încăpăţânat.

-Am spus că o să mă ocup de masa din seara asta şi asta am

de gând s-o fac. Până acum nu m-a învins vreo invenţie de genul ăsta şi n-o să fie acum o premieră. Se întoarse cu spatele la cuptorul jignitor şi adăugă: poţi să pregăteşti ceva pentru desert?

Karen căută prin dulăpioare pentru a găsi ingredinetele necesare pentru ceva dulce şi răcoritor; din fericire, Nick făcuse provizii, iar Karen se apucă să facă o cremă de caise şi lichior. Nick scotea legumele din frigider, iar Karen nu-şi putu reţine un zâmbet, amintindu-şi remarca lui Elizabeth referitoare la felul cum aprovizionase Nick frigiderul acela imens. Nu pierduse deloc timpul de-a lungul acelor câtorva zile pe care le petrecuse la Dellersbeck pentru a aranja totul. Pe lângă frigiderul plin cu mâncare congelată şi diverse feluri de carne, se mai găseau şi un robot de bucătărie, ale cărui componente nici nu erau scoase din cutie în totalitate, o maşină de spălat vase şi o mobilă nouă de bucătărie elegantă, în nuanţe de verde-pal şi negru. Fosta masă de bucătărie fusese exilată într-un colţ îndepărtat al camerei, împreună cu dulăpioarele ieşite din uz şi vechea maşină de spălat, care se părea că trecuse prin multe. Karen aranjă pe un platou câteva gustări, pregăti cafeaua şi laptele, pe care avea să le încălzească mai târziu, verifică din nou friptura, apoi se uită la Nick.

- E gata în vreun sfert de oră...aş vrea să mă spăl şi să mă schimb. Unde e camera mea?

- Urci scările, prima uşă pe stânga. Are şi baie proprie. Ti-am dus valizele sus.

Reuşi să ajungă în holul principal şi, în timp ce urca scările, admiră decoraţiunile: scara frumos lucrată din lemn de stejar, pereţii acoperiţi cu un tapet verde cu flori de crin şi tablouri cu rama aurită ce aminteau de vremuri de demult. Etajul era format dintr-o galerie în trei direcţii, pe holurile cărora se zăreau cel puţin câte şase camere. Deschise uşa primei camere din stânga, bâjbâind după întrerupător. Primul lucru pe care-i căzură ochii fură valizele ei care stăteau chiar în mijlocul odăii. Închise uşa,

răsuflând uşurată şi aruncă o privire prin cameră. Ca şi celelalte pe care le văzuse până în acel moment, era foarte înaltă şi spaţioasă, cu o friză cu motive florale. Cele două ferestre mari erau ascunse de perdele groase din catifea albastru-deschis ce atârnau din tavan până în podea, ce se potriveau foarte bine cu acel covor cu motive chinezeşti. Şemineul era alb, la fel ca mobila în stil Regency, cu mânere aurite. Karen atinse absentă cu degetele tapetul bleu; dintr-o dată, îşi aminti de casa părinţilor ei din Kent. Nu că s-ar fi putut compara ca vechime sau grandoare cu Dellersbeck Hall, dar era la fel de paşnică şi caldă, atmosfera liniştitoare a caselor de la ţară care au îmbătrânit frumos. Aici, ca şi acolo, singurele concesii făcute modernităţii erau sistemele de încălzire şi mobilierul din baie. Nostalgia căldurii şi a siguranţei copilăriei îi umeziră ochii. Fuseseră momente când nu apreciase ce avusese, chiar şi dragostea lipsită de egoism a părinţilor ei, până când fusese prea târziu, şi acum realiza cât de multe pierduse. Îşi aminti că n-avea prea mult timp la dispoziţie şi deschise valiza pentru a scoate cele necesare pentru a face o baie. Se dezbrăcă repede şi învârti robinetul, sperând să fie apă caldă. În acel moment realiză un lucru important. Un dormitor atât de spaţios cu două paturi... Se uită în jurul ei, suspicioasă. Se repezi apoi la şifonier, doar pentru ca suspiciunea să devină certitudine; da, hainele lui Nick erau acolo. Iar setarele comodei erau pline cu şosetele, cravatele şi cămăşile lui...Intră repede în baie, doar pentru a fi complet cuprinsă de stupoare; era clar o baie folosită de un bărbat, halatul albastru, trusa de bărbierit şi parfumul puternic bărbătesc dovedeau asta.

- Oh, nu! şopti ea, pălind în faţa acestei descoperiri. Doar nu-şi imagina...doar nu credea că o să ducă toată această mascaradă până la acest punct! Se încruntă, apoi simţi cum se înfurie şi se întoarse repede în dormitor. Îi dispăruse orice idee de se mai schimba şi adună hainele pe care şi le pregătise şi le pusese pe pat, când o umbră pe covor o făcu să tresară. Nick stătea lângă

fereastră. O privea uşor surprins:

-Ai văzut vreo fantomă în baie?

Karen reuşi să vorbească:

- Ce cauţi aici?

- Opresc robinetul şi trag perdelele, spuse el, făcând exact aceste lucruri. S-a întâmplat ceva?

- Dacă s-a întâmplat ceva! explodă Karen. Ieşi afară!

- Poftim? Din camera mea?

-A ta?

-Am stat aici toată săptămâna trecută.

-Atunci, de ce mi-ai adus aici valizele? îl întrebă, indignată de tonul
lui.

- Cred că e evident, spuse, mutându-se la cealaltă fereastră pentru a trage perdeaua.

- Ce vrei să spui? murmură Karen, dându-se un pas înapoi.

Nick se întoarse cu faţa spre oglindă, aranjându-şi nodul cravatei, apoi îi vorbi, privindu-i reflecţia din oglindă:

- Nu e normal ca soţul şi soţia să împartă acelaşi dormitor?

- Nu şi în cazul ăsta! Asta nu făcea parte din înţelegere...strigă ea
indignată.

- Nu-mi aduc aminte să fi discutat despre acest aspect, o întrerupse. Am crezut că se înţelege de la sine.

- Eşti un...! Cum îndrăzneşti? se bâlbâi, furioasă.

- De ce nu priveşti în ansamblu? Ce crezi că va crede Elizabeth, ca să nu mai vorbesc de ceilalţi, dacă vom dormi în camere separate?

Karen se retrase puţin din faţa acelor ochi mânioşi. Îşi cuprinse umerii cu mâinile şi abia atunci îşi dădu seama că era rece sloi. Vru să-şi pună puloverul pe ea, dar nervoasă cum era, devenise complet neîndemânatică. Nick o privi amuzat.

- Ai nevoie de ajutor?

- Nu din partea ta.

- De ce nu? Te temi că aş putea cădea pradă farmecelor tale?

Karen se înroşi de indignare şi-şi trase colţurile bluzei în jos.

- După tot ce ai spus în urmă cu doi ani?

- Poate că am mai uitat, mormăi Nick.

- Dar nu ţi-a trecut şi dispreţul! Ei bine, n-am de gând să te las să-ţi împrospătezi memoria. Odată îmbrăcată, Karen se simţea mai sigură pe ea. Vorbesc serios, Nick. Vreau altă cameră.

- Asta nu e posibil şi ştii foarte bine de ce.

- Nu mai accept ce-mi spui, de acum încolo.

- Mi-e teamă că n-ai o alternativă mai bună, adăugă el sec.

- Nick! N-o să fac dragoste cu tine!

Nick o privi aspru.

- Mi-e foarte clar lucrul ăsta. Dar tu...

- Atunci, să-ţi intre şi mai bine în cap! N-o să fac sex cu tine!

- Nu mi-am dat seama că ţi-am cerut asta. Vrei să mă asculţi până la capăt, pentru numele lui Dumnezeu?

- N-am ce să mai aud! strigă nervoasă. Dacă...

- Oh, nu mă interesează ce vrei, pentru că o să asculţi! spuse, prinzând-o de umeri. Crezi că te-am adus aici ca să te forţez să faci asta? După tot ce s-a întâmplat acum doi ani? Crezi că am uitat atât de uşor?

- Nick...Dă-mi drumul!

Părea să n-o audă; era un munte de furie, iar ea se zbătea fără sorţi de izbândă să scape.

- Cum crezi că m-am simţit în tot acest timp? şuieră el. Îmi aminteam întruna ce s-a întâmplat. Nici în America de Sud n-am reuşit să scap. Ziua în care mă plimbam pe o stradă din Sao Paulo...Odată în casa altcuiva, a unui străin...ultimul loc unde m-aş fi aşteptat să văd...

- Hei..?

Karen auzi vocea slăbuţă şi bătaia din uşă. Nick se îndepărtă, încercând să-şi revină.

- Da...? Intră, spuse el cu vocea încă tulburată, în timp ce Karen rămăsese ţintuită locului, cu o mână la gât.

Elizabeth intră cu zâmbetul pe buze, însă îi pieri repede buna dispoziţie când îi văzu pe cei doi. Se uită încruntată de la unul la altul, apoi îşi privi fiul:

- Am venit să vă anunţ că totul e gata. Ne-a venit un miros de arsură...mi-e teamă că cei care au încasat-o au fost cartofii. Din fericire, Magda a reuşit să salveze friptura şi spune că dacă nu vă grăbiţi, sosul va fi distrus.

- Parcă i-am spus că ne ocupăm noi de cina din seara asta, spuse Nick distrat. Noi...

- Cred că am făcut mai bine că nu te-am crezut pe cuvânt. Mai durează mult?

- Karen vine imediat. Coborâm îndată.

Simţindu-se de parcă ar fi scăpat dintr-o furtună, Karen încercă să-şi aranjze părul, dar nu reuşi aşa că şi-l dădu pur şi simplu după urechi şi adăugă repede:

- Sunt gata.

Ieşi grăbită, ştiind că n-ar mai fi făcut faţă la încă o scenă ca cea de mai devreme până nu-şi va reveni complet în simţiri. Elizabeth era tăcută, iar paşii lui Nick în urma lor păreau să-i transmită lui Karen mânia stăpânului. Pentru ea fu cea mai îngrozitoare cină pe care fusese vreodată obligată s-o suporte. Îşi dorea să poată fi ca Nick; să-şi ascundă adevăratele sentimente în spatele unei măşti politicoase. Dar trebuia să recunoască faptul că-i uşura într-adevăr sarcina, spunând mici povestiri despre America de Sud la care ea putea răspunde monosilabic, după care schimba subiectul cu mult tact, întrebând-o pe Elizabeth despre planurile de viitor ale grădinii. Aceasta fusese întotdeauna entuziasmată de grădinărit.

- Mâine, la prima oră, o să fac o inspecţie, spuse ea nerăbdătoare.

- N-o să faci aşa ceva! spuse Nick hotărât. O să iei un mic

dejun în pat şi o să ieşi afară la o oră potrivită.

- Oh, Nick! Se vedea că n-o mulţumea aranjamentul acesta. Dacă ai impresia că o să stau în pat, să mă dădăciţi ca pe o babă neajutorată...

Karen profită de ocazie şi scăpă, plecând în bucătărie să aducă ceştile de cafea. O compătimea pe Elizabeth; cu toate că din cauza sănătăţii şubrede pe care o avea trebuia să fie îngrijită cu mai multă atenţie, Nick exagera. În ciuda bunei intenţii pe care o avea, putea face mai mult rău decât bine. Căci Elizabeth era genul de persoană care voia să ducă această luptă cu boala în felul ei, iar atitudinea lui Nick putea să-i clatine încrederea. Dar cine putea să-l facă să înţeleagă un lucru, odată ce se fixa asupra unei idei? Oftă; era îngrozitor de încăpăţânat, iar asta îl ajutase în cariera pe care o alesese, carieră ce nu făcuse decât să-i întărească această trăsătură de caracter. Iar după mărturisirile lui Elizabeth de după-amiază, Karen vedea mai bine cum se formase temelia caracterului lui Nicholas Radcliffe. Duse tava în camera de zi, aprinse lampa şi mai puse un buştean pe foc. Ceilalţi erau încă în sufragerie şi tocmai se ducea să-i anunţe când sună telefonul. Ezită o clipă, neştiind dacă era cazul să răspundă sau nu, fiind convinsă că nu era pentru ea, sau să se grăbească să-l anunţe pe Nick. Răspunse.

- Cine e la telefon? se auzi de la celălalt capăt al firului.

- Karen, spuse încet, recunoscând imediat vocea surprinsă. Ce mai faci, Lisa?

- Oh, bine. Imperceptibil aproape, tonul Lisei se schimbă. Nu te-am recunoscut.

- Nu ne-am mai auzit de mult, spuse Karen, mai calmă decât se simţea cu adevărat. Aşteaptă puţin, mă duc s-o chem pe mama ta.

- Da...stai puţin!

Karen aşteptă.

- E... e totul în regulă?

Oare se simţea o urmă de teamă în vocea Lisei?

- Mama ta pare fericită că s-a întors acasă şi în afară de faptul că e puţin obosită, s-a adaptat foarte bine de-a lungul călătoriei.

- Oh, ce bine. Ezită încă o dată, apoi: Nick e acolo?

- Da, vrei să vorbeşti cu el?

- Nu...nu, nu încă. Parcă o şi vedea pe Lisa: uşor încruntată, muşcându-şi încet buza de jos. Dacă ai putea s-o chemi pe mami, puţin...n-o s-o ţin mult, dacă e obosită.

- Cred că vine chiar acum, murmură Karen, întorcându-se. E Lisa, îi spuse lui Elizabeth şi-i înmână receptorul.

Karen se întoarse în camera de zi şi turnă câte o ceaşcă de cafea pentru ea, Magda şi Nick, apoi se tolăni pe un fotoliu, obosită. Se simţea slăbită, era din nou deprimată şi nu-şi dorea decât să fi stat singură. Se simţea deja ca şi cum ar fi stat o veşnicie la Dellersbeck. Abia trecuse de nouă, aşa că nu se putea scuza să plece la culcare. Şi-apoi, mai era vorba şi de cealaltă problemă. Trebuia s-o rezolve cumva în seara asta. Nick trebuia să înţeleagă că tot acest teatru pe care-l jucau de faţă cu ceilalţi trebuia să aibă o limită. Fusese prea multă durere şi amărăciune şi prea multe acuzaţii, lăsând la o parte cei doi ani de zile ce trecuseră, care nu făcuseră decât să adâncească prăpastia într-o căsnicie de mult eşuată. Câteodată se întreba dacă nu cumva cele câteva luni de fericire pe care le trăiseră nu fuseseră doar un vis, unul în care plutiseră împreună, descoperindu-se unul pe celălalt, până când, dintr-o dată, visul s-a destrămat. Deodată, s-a trezit alături de un Nick străin, complet diferit de bărbatul pe care-l iubise cu toată fiinţa ei. Un Nick ce nu mai avea încredere în ea, care acuza şi n-avea răbdarea necesară să asculte explicaţiile ei. Acum, ca şi atunci, ajunse la concluzia crudă că Nick n-o iubise niciodată. Căci dacă ar fi iubit-o cu adevărat, cu siguranţă cuvântul ei ar fi fost suficient. Nu i-ar fi cerut nişte explicaţii pe care n-avea cum să i le dea... Căldura focului o toropea şi clipi des, apoi întâlni ochii negri ai lui Nick. O clipă inima îi stătu în loc,

surprinzând o fărâmă de dorinţă de comunicare, dar nu dură prea mult şi privirea rece şi distantă reveni. De fapt fusese acolo tot timpul, se gândi ea cu amărăciune. Ceea ce văzuse nu fusese decât o iluzie cauzată de lumina focului din şemineu...Elizabeth intră brusc, cerându-şi scuze că a lăsat cafeaua să se răcească, însă era puţin îngrijorată.

- Era Lisa, se pare că nu poate să ajungă mâine. A venit un asociat foarte important de la New York şi, evident, trebuie să rămână să-l ajute pe Cliff cu oaspetele şi soţia acestuia. Dar speră să ajungă vineri după- amiază. Nick nu spuse nimic în vreme ce Elizabeth vorbea, dar după ce aceasta termină, ieşi bombănind din cameră. Elizabeth se aşeză în celălalt fotoliu cu ceaşca de cafea în mână şi privi absentă flăcările din şemineu. După convorbirea telefonică pe care o avusese cu fiica ei, toată bucuria şi fericirea ce i se citise pe faţă de-a lungul zilei dispăruse. Karen o privi cu atenţie şi simţi cum o cuprinde îngrijorarea. Putea vedea acum semnele bolii lui Elizabeth; avea faţa trasă şi palidă, ochii albaştri erau obosiţi, iar degetele îi tremurau pe marginea ceştii. Dar cât de mult din starea pe care o avea acum se datora discuţiei cu Lisa? Sau era doar o simplă dezamăgire datorată amânării reuniunii de familie? Începu blând:

- De ce nu încerci să mergi la culcare...cred că a fost o zi foarte obositoare pentru tine.

- Da, murmură Elizabeth, surâzând uşor. Adevărul e că mă simt cam obosită. Te superi dacă plec?

- Bineînţeles că nu. Pot să te mai ajut cu ceva...? o întrebă Karen, dar Magda era deja acolo şi o ajuta.

După ce plecară, Karen rămase în picioare, nesigură în camera mare şi tăcută. Nick dispăruse. Îşi aminti apoi că rămăseseră nestrânse mesele din sufragerie şi din bucătărie. Dar nu-i luă foarte mult să strângă şi să spele vasele de la patru persoane şi se gândi că putea pregăti masa pentru micul dejun de a doua zi, dacă tot era la capitolul ăsta. Tocmai termina, când

auzi paşi pe hol. Dar era doar Magda, care venise să încălzească laptele pentru Elizabeth, şi care o mustră că n-o aşteptase s-o ajute cu strânsul mesei.

- Vei avea destule de făcut şi aş fi bucuroasă dacă aş şti că ţi-am fost de folos. Apoi ezită. Spune-mi dacă te-am deranjat, Magda.

O clipă, avu impresia că felul direct în care se exprimase o jignise pe menajeră, dar faţa Magdei se lumină de un zâmbet larg, apoi izbucni în râs.

- Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! Ştii, mă întrebam cum o să fac faţă într-o casă cu atâţia oameni, fără vreun ajutor. Ştii, e o casă mare, iar domnişoara Lisa nu e prea dornică să dea o mână de ajutor. Din contră! Deşi n-ar trebui să vorbesc despre asta. Întotdeauna a aşteptat să fie servită. O adevărată domnişoară...şi bineînţeles, de când s-a căsătorit cu onorabilul...presupun că trebuia să ne aşteptăm la asta, mai spuse Magda, chicotind şi salvând la timp laptele să nu dea în foc. Da, domnişoara Lisa a făcut o căsătorie foarte bună, trebuie să recunosc.

Karen nu spuse nimic. Părerile ei despre căsătoria bună a Lisei nu puteau fi precizate acum, mai ales de faţă cu Magda, o confidentă atât de apropiată a mamei Lisei.

- Dar ce mai contează cu cine te căsătoreşti, fiu de conte sau de fermier, important e să fiţi fericiţi împreună, nu?

Karen încercă să zâmbească.

- E adevărat. Mă întreb...ar trebui să plec. Nick probabil se întreabă pe unde sunt.

- Oh, a plecat de ceva vreme. Obişnuia să facă plimbări din astea noaptea, îşi aminti Magda. Lua unul dintre câini şi închidea el uşile când se întorcea. Uite, cred că e chiar el acum.

Karen urmări cu privirea umbra pe care i-o arăta Magda. Totuşi, din bucătăria luminoasă nu putea desluşi prea bine persoana şi dintr-o dată fu bucuroasă că nu era singură. Dacă era

un intrus? Apoi se deschise uşa, iar Nick îi spuse:

- Haide, Karo, vino cu mine să iei o gură de aer proaspăt înainte de culcare.

În primul moment vru să refuze, apoi, conştientizând că Magda era acolo şi-i urmărea, ieşi după el.

- Dar n-am nicio haină, o să-mi fie frig...

- E una veche de-a mea aici. N-o să te vadă nimeni.

- Da, da, du-te, o încurajă Magda. Puţin aer proaspăt e tocmai bun înainte de somn. Nick îi puse pe umeri un hanorac vechi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Karen în acel moment era să se plimbe în întuneric alături de Nick. Dar n-avea nicio scăpare, mai ales că menajera nu se mişca de acolo. Karen îl urmă încet.

Capitolul 6

Felul cum îi pusese hanoracul pe umeri i s-ar fi părut oricărui privitor un gest al unui soţ iubitor şi atent, dar pentru Karen nu era decât conştientizarea falsităţii relaţiei lor. Nick nu spuse nimic după ce închise uşa în urma lui; păşiră încet în întuneric, călăuziţi doar de lumina slabă a unei lămpi. Noaptea era rece, iar umbrele tufişurilor nu erau deloc primitoare. Dar Nick o duse mai departe de casă, apoi se opri.

- N-o să te ţin mult aici, dar trebuie să-ţi vorbesc undeva unde nu există posibilitatea ca cineva să ne audă.

Karen îşi strânse şi mai mult hanoracul în jurul umerilor şi se uită la umbrele ameninţătoare ale tufişurilor.

- Am crezut că s-a spus tot ce era de spus, murmură ea obosită. Mai e o singură problemă de rezolvat şi ştii foarte bine despre ce vorbesc.

Nick oftă.

- Nu prea am pornit-o cu dreptul, nu?

Karen se încordă.

- Te avertizez, Nick, nu încerca să dai vina pe mine pentru asta. Nu-mi uşurezi deloc sarcina, spuse ea încet.

- Nici tu mie! veni replica lui. Sunt convins că înţelegi...

- Stai puţin, îl întrerupse, să lămurim nişte lucruri. N-am venit aici ca să ne certăm din nou...sau să ascult alte acuzaţii. N...nu ştiu câte pot să mai îndur, Nick. Eu...Încerca din răsputeri să-şi controleze vocea, căci simţea cum o cuprinde disperarea. Pentru numele lui Dumnezeu,
încearcă să înţelegi, Nick.

- Dar eu? Cum crezi că mă simt? Crezi că pentru mine e mai uşor?

- Nu ştiu, murmură ea. Ştiu doar că se dovedeşte mult mai greu decât mi-am imaginat. De fapt, nu ştiu dacă n-ar fi mai bine să plec din nou. Odată ce vor fi toţi aici, Elizabeth îşi va da seama şi noi...

- Nu! spuse Nick vehement. Nu, nu trebuie să pleci. Va strica tot ce încerc eu să fac. Ascultă, Karo...trebuie să facem să meargă fără ca Elizabeth să-şi dea seama.

- Dacă rămân, e mult mai probabil să afle, spuse ea cu amărăciune.

- Nu şi dacă încercăm să lăsăm deoparte neînţelegerile dintre noi. Şi dacă termini cu ideea care ţi-a intrat în cap în legătură cu dormitoarele separate.

- Nu...sunt gata să mă ţin de promisiune, dar nu să...

- Karo, murmură el, luând-o de mână, ascultă-mă. Ştiu la ce te gândeşti, dar trebuie să rezolvăm problema asta. Uite, mai sunt aici doar câteva zile...mai bine spus nopţi, adăugă el ironic, pe urmă trebuie să plec o săptămână. Săptămâna ce urmează probabil o să lipsesc din nou, aşa că, în orice caz, timpul pe care o să-l petrec aici va fi limitat. Dacă ţii cont de asta poate vei fi mai convinsă că facem ce trebuie, iar eu promit să nu-ţi încalc intimitatea.

Karen căzu pe gânduri o clipă, neştiind câtă încredere putea avea în această promisiune. Părea destul de serios şi intuia ce însemna asta pentru orgoliul lui. Totuşi, instinctul îi spunea că nu era atât de simplu pe cât părea. Cum avea să funcţioneze această apropiere dintre ei, când erau amândoi ca două arcuri întinse la maximum, gata se plesnească din cauza unui cuvânt? Îşi aminti seara când ajunsese târziu acasă, iar ea, în încercarea de a face un inocent gest prietenesc, fusese privită ca o ispită. Apoi scena din seara asta, înainte să-i întrerupă Elizabeth...Cum credea că vor reuşi să împartă cea mai intimă cameră dintre toate, dormitorul, ca şi cum ar fi nişte străini? Nick îi simţi îndoielile şi-i dădu drumul la mână.

- Ascultă, spuse el aspru, ştiu că între noi totul s-a sfârşit. Aşa că, ai încredere în mine?

O privea dezarmat şi pentru o clipă Karen ar fi vrut să lase toate neînţelegerile deoparte, să-l îmbrăţişeze şi să-i strige: Nu

trebuie să se încheie totul aşa! Putem încerca din nou...? Însă el s-a tras uşor înapoi, iar Karen simţi răceala din privirea lui.

- Dacă-ţi va uşura sarcina, pot să-ţi promit un lucru. Când se va termina totul, o să fac tot ce-mi stă în putinţă să-ţi ofer libertatea cât mai repede. Şi o să mă asigur că n-o să suferi din punct de vedere financiar.

- Nu trebuie să mă mituieşti, spuse cu amărăciune în glas. Nu vreau nimic de la tine.

- N-o fac pentru tine...nici pentru mine, ci pentru Elizabeth.

Dintr-o dată vântul se opri, iar foşnetul frunzelor se potoli. Erau
cufundaţi într-o tăcere tulburătoare. Aproape că-şi simţea inima împietrindu-se, apoi se auzi, spunând pe un ton glacial:

- Şi eu la fel, credeam că ai înţeles.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă, împiedicându-se, spre casă. Nick o urmă, iar ea mări pasul. O prinse din urmă, chiar înainte de a ajunge la uşă.

- Stai puţin, Karo. Nu e destul.

- Ce vrei să spui?

- Nu poţi să intri în casă arătând de parcă...de parcă aş fi omul pe care-l urăşti cel mai mult de pe întreaga planetă. Pentru numele lui Dumnezeu, Magda e acolo!

- Magda? murmură ea, privind în gol.

- Nu ţi-ai dat seama ce fel de femeie e?

- Nu...nu înţeleg. Ce legătură are cu noi?

- Karen, eşti oarbă? exclamă el nervos. Magdei nu-i scapă nimic. E singură pe lume şi ştii ce înseamnă asta.

- Nu ştiu la ce te referi. Ce înseamnă?

- Că suntem singura ei familie. Îi e devotată trup şi suflet lui Elizabeth şi orice tulburare a liniştii familiei nu trece neobservată şi neraportată. Lumina din bucătărie se reflecta pe faţa lui. Trebuie să-ţi fac un desen? Tu ştii cel mai bine Karen! Doar n-ai uitat!

Intensitatea tonului lui o uimea şi mai mult pe Karen. Totuşi, întreaga lui atitudine denota un sentiment de teamă.

- Ce nu trebuia să uit?

Nici cel mai adânc întuneric n-ar fi putut masca furia din ochii aceia, iar Karen se trase înapoi.

-Vrei să spui c'...Magda ştie? şopti ea.

- Sper că nu, mormăi Nick nemulţumit. Am reuşit s-o conving că nu eşti tu cea din fotografie. Dar...

- Fotografia!

Nick o privi cu ochi mari, dispreţuitor.

- Oh, termină Karen! Nu încerca să te prefaci că nu ştiai la care fotografie mă refer. Pot răbda multe, dar...

- Bine, dar care e rolul Magdei în povestea asta?

-Magda a văzut fotografia. Chiar m-a sunat să mă întrebe dacă tu eşti cea de acolo.

- Oh nu!

În urma şocului, fu cât pe ce să se prăbuşească. Se înclină spre el, iar Nick o prinse în mâinile-i puternice.

- Dar n-am ştiut! murmură ea, luptând din răsputeri să rămână conştientă. N-am crezut că mă va recunoaşte cineva. Era atât de neclară şi...

- Karen, revino-ţi! spuse el, sprijinind-o. Tot ce am vrut să fac a fost să te avertizez. Dimineaţa aia a fost un adevărat coşmar. Tu te-ai ascuns în camera ta...apoi a venit telefonul Magdei...nu-mi venea să cred. I-am spus că e cazul să-şi schimbe ochelarii; erau sute de fete cu părul lung şi cu haine cu guler de blană în Londra. Sunt sigur că atunci am convins-o. Dar eu ştiam, spuse el, oftând. Deşi trăsăturile tale nu erau foarte clare, catarama genţii te-a dat de gol. Aşa am ştiut. Pentru că era poşeta pe care ţi-o cumpărasem cu vreo două zile înainte. Slavă Domnului că Magda n-o văzuse! Stephan Esse şi fata misterioasă în faţa studioului lui Vincent Kayne...cită Nick mohorât. Singurul lucru la care mă puteam gândi era că Elizabeth nu trebuie să afle.

Karen simţi că i se face rău. Oare avea să scape vreodată de urmările acelei zile îngrozitoare? Cu ultimele puteri, reuşi să se smulgă din braţele lui. Hanoracul îi căzu pe jos şi se clătină, încercând să se aplece să-l ia.
Nick însă, fu mai rapid, îl ridică şi i-l puse pe umeri.

-Ar trebui să intrăm...tremuri, spuse el, deschizând uşa. Şi ţine minte, îi mai şopti la ureche, fii atentă!

Se împletici, căutând cuierul de pe hol, în timp ce Nick încuia uşile. În bucătărie încă era lumină, iar Karen o zări pe Magda lângă chiuvetă, clătind cana lui Elizabeth. În clipa următoare, i se păru că Magda o cerceta cu privirea; menajera surâse însă imediat, iar Karen se linişti.

- S-a făcut frig, nu-i aşa? Desigur, întotdeauna a fost mai irig aici decât la Londra. Vrei să-ţi fac o ciocolată caldă?

Dar Karen nu voia decât să scape mai repede şi să rămână singură.

- Nu...mulţumesc...trebuie să termin de despachetat.

Simţi apoi privirea lui Nick aţintită asupra ei.

- Nu mă aştepta, scumpo, dacă ţi-e somn. Mai am nişte treabă şi o să mai dureze puţin, spuse el, mângâind-o protector pe umăr.

Tonul şi cuvintele păreau perfect normale, dar pentru urechile lui Karen mesajul era evident: Eu îmi joc rolul, sper ca şi tu să faci acelaşi lucru. Încuviinţă fără să mai spună altceva, ştiind că Magda o urmărea cu atenţie din partea cealaltă a camerei. Cu ultimele puteri, îi zâmbi şi-i ură menajerei noapte bună. O oră şi jumătate mai târziu, după ce termină de despachetat, era încă tulburată. Dacă Magda îşi amintea? Dacă faptul că o văzuse din nou îi trezea vechi amintiri ce duceau până la acele zile îngrozitoare premergătoare plecării lui Nick în America de Sud? Dacă mai păstrase poza? Se foi neliniştită în pat, încercând să-şi spună că-şi închipuia ce era mai rău. Dacă Nick nu i-ar fi vorbit despre asta, nu s-ar mai fi gândit nicio clipă la toată povestea cu Magda. Din această cauză, menajera apărea într-o cu totul altă

lumină. Chiar şi aşa, chiar dacă Magda şi-ar fi amintit, ce mai conta? Nick ar fi avut grijă să nu ajungă la urechile lui Elizabeth. Nu era totul pentru Elizabeth? Cât despre ea însăşi, ce mai avea de pierdut? Pierduse ce fusese mai important în urmă cu doi ani. Iubirea, încrederea şi respectul lui Nick. Chinuită de amintirile proaspăt reînviate, căzu uşor pradă inutilului ce-ar fi fost dacă...? Ce-ar fi fost dacă în acea dimineaţă fatidică nu s-ar fi abătut de la planul iniţal şi ar fi plecat la cumpărături în ciuda ploii de afară? N-ar mai fi răspuns acelui apel pentru ajutor... Dacă n-ar mai fi aşteptat băutura pe care se oferise să i-o prepare Stephan Esse, pe care nici n-o voia, ar fi reuşit să plece înainte ca presa să ajungă acolo. Instinctul îi spusese să nu mai piardă vremea, iar graba lor a atras şi mai mult atenţia, făcându-i pe toţi să creadă că ea era fata misterioasă care intriga atât de mult mass-media şi lumea artei. Dar ce ar fi putut face? Promisese că va păstra secretul. Cum ar fi putut încălca acea promisiune? Trecu multă vreme până când Karen reuşi să adoarmă. Cel puţin Nick se ţinuse de promisiune. Îi lăsase deschisă veioza de pe noptiera de lângă celălalt pat, ca să nu bâjbâie pe întuneric, iar el intrase fără să facă prea mult zgomot. Când se întoarse din baie, i se păru că se oprise lângă patul ei, dar nu-i spuse nimic, iar ea nu dădu vreun semn că ar fi conştientă de prezenţa lui acolo. Câteva minute mai târziu, veioza se stinse şi nu se mai auzi decât respiraţia regulată a lui Nick. Simpla lui prezenţă atât de aproape, o tulbura. De câte ori nu visase momentele fericite pe care le trăiseră împreună? De câte ori nu le retrăise, chiar şi cu ochii deschişi? De câte ori nu-şi dorise, nu tânjise...iar acum soarta îi îndeplinea oarecum dorinţele, însă sub forma unui coşmar. În niciun caz nu-şi închipuise că va petrece o noapte alături de Nick în felul acesta. Atât de aproape şi în acelaşi timp atât de departe...Reuşi să adoarmă, pentru ceea ce i se păru o veşnicie, apoi tresări, simţind o mână pe umăr. Se făcuse dimineaţă; soarele călduţ de martie strălucea prin perdeaua albastră, iar Nick o privea, stând pe

marginea patului. Pe noptieră o aştepta o cană cu ceai.

- Magda a adus tava acum câteva minute, îi spuse. I-am spus să nu te trezească, pentru că erai foarte obosită. Am crezut că e cel mai bine.

- Da, cred că da...mulţumesc.

Îşi acoperi umerii goi, simţindu-se aproape fără apărare şi încă somnoroasă. Dar următoarele lui cuvinte o făcură să-i treacă orice teamă.

-Arăţi îngrozitor.

Îi tremură mâna pe ceaşca de ceai.

- N-am...putut să dorm foarte bine, încercă ea să se apere.

-Ai plâns azi-noapte?

- Dacă am plâns? se bâlbâi ea, încercând să se apere.

- Da. De ce?

- N-am plâns, spuse mai calm, sorbind din ceai. Cred că ţi s-a părut.

- Orice ar fi fost, m-a trezit din somn. M-am ridicat şi am venit la tine. Mi-era teamă să nu-ţi fie rău sau ceva de genul ăsta. Apoi m-am gândit că îngrijorarea mea să nu fie prost înţeleasă.

-Ai fost îngrijorat? îl întrebă fără să-l privească.

- Să ştii că am inimă, totuşi.

- Să n-ai impresia că am plâns din cauza ta, şuieră ea.

Nick se ridică şi o privi ironic.

- Da, e puţin cam târziu pentru remuşcări, Karen. Bea-ţi ceaiul cât e cald. Ne vedem la masă.

Ieşi fără să se mai uite înapoi, iar Karen izbucni în plâns imediat ce închise uşa în urma lui. Dacă ar fi găsit o cale de a ţine piept cruzimilor lui Nick! Sorbi restul de ceai şi se ridică din pat, conştientă că n-avea chef să înceapă acea zi. Când se privi în oglinda din baie, înţelese atitudinea lui Nick. Nu era de mirare că se purtase aşa. Era palidă, cu ochii încă roşii de la plâns adânciţi în orbite şi buzele uşor mai colorate decât obrajii. Cumva reuşi să ţină piept tentaţiei de a se urca din nou în pat şi a anunţa că nu se

simte bine. Dar îngrijorarea pe care ar fi trezit-o în ceilalţi o făcu să se abţină. S-ar fi simţit şi mai mult ca o impostoare. Şi ar îngrijora-o pe Elizabeth. Karen se simţi dintr-o dată extrem de ruşinată. Cum putea fi atât de egoistă? Şi unde era mândria ei? Nu reuşise cumva în ultimii doi ani să se convingă că Nick nu merita? Căci conştiinţa ei era curată. Îi spusese adevărul; că în acea dimineaţă îl întâlnise pentru prima oară pe Stephan Esse şi probabil nu se vor mai întâlni vreodată. Că nu-l întâlnise niciodată pe faimosul lui prieten, artist şi protejat, Vincent Kayne, care murise în acel accident de maşină cu autor necunoscut. Dar Nick n-o crezuse...iar singura persoană care i-ar fi putut confirma povestea nu putea, nu îndrăznea...s-o facă. Când coborî, fu mulţumită să afle că Nick luase deja micul dejun şi plecase în oraş să-i cumpere lui Elizabeth nişte plante pe care le dorea în mod special. Aproape terminase masa, singură în sufrageria uriaşă, când Elizabeth intră zâmbitoare şi o sărută.

-Te acompaniez la a doua ceaşcă de cafea. Cred că de azi înainte nu
voi mai fi convinsă să iau micul dejun în pat. Sunt atâtea de făcut!

Făcuse deja o listă cu activităţi ce păreau foarte importante; husele canapelei şi ale fotoliilor din camera de zi erau prea învechite, perdelele se destrămau, tapetul se umezise într-un colţ, iar cureaua de la geamul din dormitor se rupsese.

- Trebuie să rezolv toate astea înainte de sosirea Lisei, zâmbi Elizabeth. Fiica mea e atât de neatentă încât sigur se va lovi acolo.

Karen nu spuse nimic. Din poveşti auzite în familie de-a lungul timpului, se părea că era adevărat faptul că Lisa nu putea sta prea mult timp departe de necazuri. Depăşise cu mult numărul căzăturilor obişnuite de pe cal, îşi rupsese piciorul la schi, lovise maşina pe care o primise de la tatăl ei când împlinise optsprezece ani, prima oară când se urcase la volan şi, judecând după necazurile din care o scosese Nick pe când avea doar patru ani,

era clar de ce Elizabeth fusese mereu atât de grijulie. Cu toate astea, se pare că se găsea întotdeauna cineva care s-o scoată pe Lisa din nazuri, se gândi Karen cu amărăciune.

- De asta trebuie să mă ocup în primul rând, spunea Elizabeth.

- Scuză-mă, spuse Karen, am fost puţin neatentă.

- Slavă Domnului că nu sunt singura, râse Elizabeth cu poftă. Spuneam că trebuie să-mi strâng lucrurile ca să ne putem apuca să pregătim camera pentru Lisa şi Clifford.

- Care cameră? A ta? se bâlbâi Karen.

- Da, mă mut în dormitorul mai mic de lângă camera voastră. Nick probabil a uitat când mi-a pregătit fosta cameră, dar e o problemă cu baia. Nu putem să-i lăsăm pe Lisa şi pe Clifford să împartă baia cu Magda şi cu Timsy. Pentru ei, sunt servitoare. Iar Lisei n-o să-i placă să folosească baia veche de la al doilea etaj. Pe de altă parte, n-aş putea să le pun pe Magda şi pe Timsy să tot urce scările alea. Aşa că cea mai bună soluţie e ca Lisa şi Clifford să stea în camera mea, tu şi Nick în camera de oaspeţi, iar eu, Magda şi Timsy o să folosim dormitoarele mici şi baia comună. Aşa, nici nu va trebui să deschidem şi etajul celălalt. Şi-n plus, nu mai am nevoie de o garderobă acum şi...

- Nu! o întrerupse Karen. Nu mi-am dat seama...de ce nu pot sta în camera noastră? Nu mă deranjează să folosesc baia comună şi sunt convinsă că Nick nu va fi de acord cu mutatul tău din camera unde ai stat întotdeauna. Nu, Elizabeth, ne mutăm noi, pentru a face totul mai uşor.

Dar Elizabeth nu era de acord.

- Nu, scumpo, nici nu mă gândesc să vă las să staţi într-o cameră unde nu e nici măcar chiuvetă şi-n plus n-aş putea să-l las pe Nick să stea la coadă la baie după trei femei.

- Nu cred că va fi de acord cu planul tău, protestă în continuare Karen.

- Nu, o întrerupse Elizabeth, zâmbind, cred că Nick va înţelege că e cea mai bună soluţie...

În acel moment se auzi soneria urmată de clinchetul unor voci vesele şi apoi senzaţia că era cotropită sufrageria. Sosise Timsy. Numele se asociase în mintea lui Karen cu o persoană micuţă şi firavă. Timsy nu era deloc aşa. Femeia care o strângea în braţe pe Elizabeth era masivă, puternică şi zgomotoasă. Avea părul alb, drept şi tăiat scurt, cu obrajii sănătoşi de femeie trăită la ţară, îmbrăcată simplu. Cu siguranţă, niciun copil ce trăise sub regimul lui Timsy nu îndrăznise să nu se supună acelei voci de bariton şi gesturilor de comandant, se gândi Karen, în timp ce Elizabeth o prezenta. Dar ochii albaştri ai lui Timsy erau extrem de blânzi, zâmbetul cald şi prietenos, iar strângerea de mână nu se dovedi a unui uriaş, cum se aşteptase Karen. Magda se duse să facă un ceai, Elizabeth şi Timsy se retraseră în camera de zi, iar Karen se scuză şi dispăru. Era clar că Elizabeth n-avea să se apuce de nimic mai devreme de o oră, până nu terminau de povestit. În felul ăsta, avea timp să facă pregătirile necesare pentru a o scuti pe Elizabeth de încă o mutare obositoare, decizie în care simţea că Nick o va susţine necondiţionat. Camera rămăsese exact aşa cum o lăsase înainte să coboare la masă, aşa că se apucă de treabă. O oră mai târziu, strânsese toate hainele ei şi pe ale lui Nick în valize, gata pentru a fi transferate în altă cameră. Tocmai se apucase de schimbatul lenjeriilor, când Nick intră fără să-l audă.

- Ce naiba faci?

- Nick! tresări ea, speriată.

Din doi paşi, ajunse la ea şi o prinse cu putere de umeri.

- Ce înseamnă asta? Nu-mi spune că n-ai de gând să-ţi ţii promisiunea! Eşti...

O scutura cu putere, fără să asculte ce-i spunea. Karen se împinse în pieptul lui:

- Nick! Ascultă-mă! Nu plec...lasă-mă să-ţi explic!

Se opri pentru o clipă.

- Atunci, de ce împachetezi? Karen, am crezut că am rezolvat asta! Vrei să strici totul?

Deodată, Karen nu se mai împotrivi.

- Când o să termini cu acuzaţiile, o să-ţi spun.

Tonul ei reuşi să-l facă să se relaxeze puţin.

- Nu înţeleg, Karen. Despre ce e vorba? spuse el, arătând bagajele.

Îi explică totul şi pe măsură ce făcea asta, vedea în ochii lui cum dispărea mânia şi tulburarea, pentru a fi însă înlocuite de un alt tip de enervare. Îi dădu drumul şi spuse:

- Deci, asta era!

- Cred că Elizabeth e ultimul membru al acestei familii care ar trebui deranjat când abia am reuşit să terminăm cu mutatul, adăugă ea, mângâindu-şi umerii răniţi. Am fost sigură că o să fii de acord cu mine.

- Bineînţeles că sunt, deşi înţeleg şi punctul ei de vedere, spuse el încet. Dar nu te deranjează? adăugă după un moment de gândire.

- Să renunţ la luxul unei băi proprii? Nicidecum. Nici n-am avut aşa ceva până să ne căsătorim, aşa că n-o să-i duc dorul, adăugă sec, amintindu-şi baia destul de rudimentară din copilărie, cea în care avuseseră mereu probleme cu apa caldă, transformând ritualul băii într-o activitate strict necesară. Nick era încruntat.

- Problema e că la Dellersbeck nu prea s-au făcut modernizări, în niciun caz la standardele de azi. Hai să vedem ce ne poate oferi. O luă înainte, apoi se opri şi se întoarse. Am uitat ceva...n-ai apucat să vezi restul casei, nu?

- Nu, nu încă, spuse ea, terminând de înfăţat o pernă pe care o aruncă pe pat, în timp ce Nick o aştepta nerăbdător la uşă.

La primul etaj erau şase dormitoare şi pe măsură ce Nick îi arăta casa, Karen începu să-i înţeleagă îngrijorarea lui Elizabeth. Erau două dormitoare mari, care avuseseră antree proprii, ce fuseseră transformate în timp în băi, dar celelalte două dormitoare duble erau prea mari şi mirosea a mucegai în ele,

nefiind utilizabile.

- Uită-te la tapet! mormăi Nick.

- Probabil arăta foarte bine când a fost pus, spuse Karen politicos, privind hârtia decolorată şi mobila masivă victoriană. Mulţi încearcă să copieze modele ca ăsta.

- Scuteşte-mă de teoria modei, spuse Nick, privind dispreţuitor mobila din lemn de mahon. Suntem în secolul douăzeci. Trebuie să trăieşti ca atare. Nu poţi întoarce timpul.

- Nu, spuse ea trist, conştientă că nu era singura situaţie în care Nick aplica această concepţie. Cel puţin nu-şi mai făcea iluzii. Se apropie de fereastră. Are o privelişte minunată, spuse.

- Da, mai frumoasă ca cea din faţă. Hai să vedem dacă putem deschide geamurile.

Nick se întinse după încuietoarea geamului, iar ea se trase câţiva paşi înapoi; fereastra cedă sub forţa degetelor lui, cu o ploaie de praf şi bucăţele de vopsea ce se desprinseră de pe toc. În clipa următoare, Karen simţi o durere ascuţită în ochiul drept şi ţipă fără să vrea.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă tăios.

- Nimic...mi-a intrat ceva în ochi. O prinse de umeri.

- Lasă-mă să văd. Se supuse, aproape fără voia ei. Ochiul i se înroşise:

-Am văzut-o, nu te mişca.

Reuşi să scoată intrusul din ochi, folosindu-se de colţul unei batiste.

- E mai bine?

- Da...cred că da.

Răsuflarea lui era caldă, încă îi atingea bărbia cu degetele şi-i simţea corpul puternic aproape de al ei. Îşi şterse ochiul umezit şi respiră adânc înainte de a se îndepărta, însă Nick o ţinu uşor de mână.

- Karo, îmi pare rău că m-am răstit aşa mai devreme.

Îl privi surprinsă.

- Oh, nu mai contează.

- Poate că nu, dar...oftă, privirea îmblânzindu-i-se pentru o clipă. Îmi dau seama că nici ţie nu ţi-e mai uşor. Serios vorbind, nici nu eram sigur că vei vrea să vii cu mine aici...

- Nu prea mi-ai dat de ales, murmură ea.

- E adevărat. Dar n-ai cunoscut-o pe Elizabeth pentru mult timp şi nu-ţi poţi imagina cât de mult înseamnă pentru mine. Dacă ai şti, cred că ai înţelege.

Karen se uită în jos, nefiind în stare să-l privească în ochi fără să se dea de gol. Ştia şi acum înţelegea, datorită mărturisirilor lui Elizabeth, dar nimic din toate astea nu schimba relaţia dintre ei doi. Nu trebuia să uite nicio clipă motivul pentru care o căutase Nick, pentru a se putea abţine să nu-i privească buzele, braţele, întreaga lui fiinţă după care trupul ei tânjea. Nu trebuia decât să se uite la el în felul acela...Însă acest lucru nu trebuia să se întâmple. Căci Nick ar fi făcut-o, văzuse asta în ochii lui când surprinsese sclipirea dorinţei, dar dacă s-ar fi întâmplat, după fericirea de scurtă durată, Nick şi-ar fi amintit...Ar fi alungat-o, s-ar fi dispreţuit pe sine însuşi şi-ar fi urât-o pe ea...Simţi un fior pe şira spinării. Îi îndepărtă încet mâinile şi se întoarse cu spatele la el, privind pe fereastră, încercând să-şi potolească slăbiciunea. Înghiţi cu greutate de câteva ori înainte să poată spune:

- Cred că înţeleg şi...şi-ţi mulţumesc pentru scuze.

Încă aproape de umerii ei, Nick spuse încet:

- Când am intrat şi am văzut valizele alea...am crezut...

- Da, ei bine, nu te îngrijora, îl întrerupse, fără să-şi ia ochii de la peisaj. N-o să-mi încalc promisiunea. Era încă tulburător de aproape de ea, aşa că plecă de lângă fereastră. Arată-mi şi restul casei. Acolo ce e?

- Vechea cameră a copiilor, unde ne făceam lecţiile şi acolo câteva camere la mansardă unde stăteau servitorii pe vremuri. Vrei să urci?

- Da, mai târziu. Care a fost camera ta?

- Oh, murmură el, coborând de pe scară, asta, spuse, deschizând o uşă în dreptul lui Karen. Mă gândeam că o poate folosi Timsy...dacă Elizabeth n-are altă idee.

Karen păşi în camera ce purta încă semnele tânărului Nick, care trăise acolo. Aşa cum bănuise era foarte simplă. Era un divan cu câteva sertare dedesubt, un birou înconjurat de rafturi, pe pereţi alte rafturi şi un dulap. Pereţii erau coloraţi într-un verde-deschis, iar mocheta era de culoarea algelor.

- Tu ai făcut toate astea? îl întrebă.

- Da, spuse, zâmbind şi rupând un afiş de pe un perete. Nu cred că Timsy l-ar aprecia.

Karen răsfira cu degetele casetele audio vechi, apoi zări o placă de lemn în spatele divanului. La baza acelei plăci era o mică poliţă pe care stătea un mic ciocan dintr-un lemn frumos finisat.

- Ce e aia? întrebă curioasă.

- Oh...Nick ridică din umeri. Am făcut asta cu ani în urmă, când aveam vreo treisprezece ani. Perechea lui e de partea cealaltă a peretelui, în camera Lisei. Cred că a fost ciocanul unui adjudecător...le-am găsit în mansardă, acum mult timp...habar n-am de unde au venit.

- Sunt nişte ornamente ciudate, nu?

- Lisa obişnuia să aibă nişte coşmaruri îngrozitoare...se trezea pe la trei noaptea. Câteodată plângea...Aşa că într-o zi mi-a venit ideea asta. I-am spus să bată de trei ori, eu o să mă trezesc şi o să fac acelaşi lucru, iar ea o să ştie că totul e bine. De-a lungul timpului am ajuns să batem în ritmul unor melodii, iar a doua zi dimineaţă îmi spunea că a recunoscut melodia şi eu la rândul meu pe a ei. Nick puse ciocanul la loc pe poliţă. Prostii de-ale copiilor, dar erau utile când era speriată, iar în timp i-au trecut spaimele. Dar nu m-a lăsat niciodată să le dau jos.

Karen nu spuse nimic; căzuse pe gânduri, întristată, dar se forţă să-l întrebe veselă:

- Şi bubuiturile astea din miez de noapte nu-i deranjau pe

ceilalţi?

- Nu cred. Camerele astea sunt în spatele casei, iar pereţii sunt destul de groşi. Cred că Elizabeth era atât de mulţumită că Lisa se calma cumva şi se liniştea, căpătând încredere, că puteam organiza o adevărată orchestră câtă vreme funcţiona. Făcu o pauză, privind în depărtare. N-o să uit niciodată primul meu contact cu acele coşmaruri ale Lisei...au început când avea în jur de şapte ani. Visa ca era prinsă în mijlocul unui foc, se trezea ţipând şi fugea în camera părinţilor ei, plângând şi spunând că încă încerca să stingă flăcările de pe rochiţa de noapte. După ce se trezea aşa, trebuia să stăm ore întregi lângă patul ei ca să poată adormi la loc. Nick ieşi s-o conducă în celalaltă cameră, pe vremuri a Lisei, acum a Magdei, iar Karen îl urmă. Cunoscuse şi ea teama provocată de coşmaruri, dar nu de o asemenea gravitate. Se opri în pragul uşii, privind camera frumos aranjată şi realiză că nu mai avea niciun semn al trecerii Lisei pe acolo, cu excepţia poliţei de pe perete.

- Oricum, dacă Timsy sau Magda au coşmaruri, acum au şi leacul la îndemână, adăugă Nick, redevenind sarcastic.

Dar Karen nu putea zâmbi. Trăia o mică fantezie: să doarmă în acel pat îngust în vreme ce Nick ar fi fost de partea cealaltă, transmiţându-şi mesaje prin perete, poate de dragoste...Această poveste îi oferise o imagine a afecţiunii ascunse adânc în sufletul lui Nick, în ciuda cicatricelor pe care le lăsaseră experienţele trăite în copilărie. Oricât ar fi încercat, nu-şi putea alunga sentimentul de amărăciune. De ce totul se întorcea mereu la Lisa?

Capitolul 1

Pe de o parte, Karen fu norocoasă să aibă o zi atât de încărcată, lucru care nu-i permitea să se mai gândească la propriile probleme. Cei pe care Nick îi angajase să cureţe camerele anunţaseră că nu pot ajunge decât lunea viitoare, aşa că foarte multe căzură în spinarea lui Karen. Totuşi, Nick nu era genul care să spună că munca din casă nu e pentru bărbaţi, aşa că au lucrat cot la cot pentru a curăţa dormitorul şi a rearanja mobila. Vechea cameră a Lisei era deja gata pentru Magda şi nu mai dura mult până o pregăteau şi pe cea a lui Timsy, care după sesiunea de poveşti cu Elizabeth din camera de zi, ieşise în grădină cu vechea ei prietenă şi fostă stăpână. Nick le vedea pe geam în timp ce repara o galerie. Se încruntă şi se clătină puţin pe scară.

- Sper să nu răcească, mormăi el după care exclamă. Ce Dumnezeu! Acum s-a aşezat în genunchi ca să smulgă buruienile!

Karen opri aspiratorul şi se apropie de geam. Elizabeth se apucase voiniceşte de plivit zona din jurul tufelor de trandafiri de la capătul aleii. Timsy stătea lângă ea, oferindu-i sfaturi. Nick nu mai spuse nimic, apoi se uită la Karen.

- Îmi promiţi ceva, Karo?

- Dacă pot, murmură ea, încă nesigură de felul în care se purtase în ultimele ore.

- Ştiu că lui Elizabeth nu-i place s-o dădăcesc, dar nu pot să nu fiu îngrijorat pentru ea. Poţi încerca să ai grijă să nu se extenueze făcând cine
ştie ce cât sunt plecat?

- Bineînţeles, nici nu trebuia să mă rogi. Dar crezi că e o soluţie bună? Adică, nu vrem s-o facem să creadă că n-are niciun pic de libertate, adăugă Karen, prinzând curaj. În definitiv, ea ştie cel mai bine cum se simte şi cât suportă. Cred că trebuie să înţelegi asta, Nick, pentru că altfel rişti să-i slăbeşti încrederea şi curajul în forţele proprii.

Nick oftă.

- A vorbit cu tine, nu-i aşa?

- Da.

- Mă gândeam eu, mai spuse el, coborând de pe scară. N-o să te forţez să-mi povesteşti ce-ţi spune, dar ţine minte un lucru, Karo, mă bazez pe tine.

Se simţea o uşoară avertizare în glasul lui, dar şi în privire. Aceeaşi avertizare o simţi şi în dimineaţa următoare, când Nick se pregătea de plecare. Îşi luase la revedere de la Elizabeth, apoi se întoarse spre Karen, care simţi deodată cât era de încordată şi tulburată, ştiind că sub privirea cercetătoare a lui Elizabeth şi a lui Timsy, Nick trebuia să-i ia la revedere şi de la ea într-un mod călduros. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, îşi luă servieta, apoi pe ea de braţ şi o duse până la maşină.

- Sper să nu uiţi ce te-am rugat, şopti el.

- Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji, spuse ea.

- Te sun diseară, mai spuse Nick, se vor aştepta să fac asta. Şi se mai aşteaptă şi la asta...se aplecă puţin spre ea, trâgând-o mai aproape şi o sărută profund şi fără grabă.

Îşi dădu silinţa să nu se lase ameţită de parfumul pielii lui şi de căldura corpului lipit de al ei. Când o eliberă, îşi fixă privirea pe nodul de la cravată.

- Stai liniştit, o să avem grijă de Elizabeth.

Nick aruncă servieta în maşină .

- O să mă întorc marţi, mai spuse şi se urcă la volan.

În următoarea clipă se îndepărta, iar Karen privi maşina până ce dispăru la orizont. În clipa în care păşi în hol se simţi singură, iar sentimentul provocat de plecarea lui Nick o urmări toată ziua. Încercă să-şi spună că în sfârşit se putea relaxa, pentru că avea câteva zile în care se putea obişnui cu împrejurimile fără a mai fi tulburată de tensiunea provocată de prezenţa lui Nick. Însă o parte din ea şi-ar fi dorit să nu fi plecat, cel puţin să fi aşteptat sosirea Lisei, pentru a nu fi singură la prima întâlnire după doi ani

cu aceasta. Karen încercă să se calmeze, dar pe măsură ce se apropia după-amiaza de vineri, era tot mai tensionată. Îşi spuse că n-avea de ce să fie atât de îngrozită de această întâlnire cu fiica lui Elizabeth; Lisa nu cunoştea ruptura ce se petrecuse în căsnicia fratelui ei vitreg şi chiar dacă ar fi ştiut, era puţin probabil să-i dezvăluie totul mamei ei. Oricare ar fi fost defectele Lisei, lipsa dragostei şi respectului faţă de mama ei nu se aflau printre ele. O adora pe Elizabeth şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să-i facă rău. Şi cu toate că Nick nu spusese nimic, era posibil să i se fi destăinuit Lisei şi să-i fi cerut să fie discretă. Aşa încerca biata Karen să se îmbărbăteze, în ciuda mâinilor reci şi a faptului că tremura din cap până-n picioare când Mercedesul alb parcă în faţa casei, puţin după şase, vineri după-amiază. Soţul Lisei coborî primul. Cliff era înalt, slab, cu păr blond-deschis şi o figură prietenoasă. Îi deschise portiera soţiei lui, care ieşi cu braţele deschise, încercând parcă să cuprindă întreaga casă.

- Mămico! strigă ea. Şi Timsy! Oh, dragele mele!

Era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Înaltă, suplă şi graţioasă; purta un costum roşu de lână, cu un pulover alb, cu guler rotund. Cizme albe din piele de căprioară, mănuşi albe asortate şi o tocă roşie de piele peste părul scurt blond. Totul era purtat cu graţia unui fotomodel. Karen tresărise în primul moment, căci o recunoscuse cu greu pe Lisa. Nu că s-ar fi schimbat prea mult în ultimii doi ani, căci nimic nu-i trăda cei douăzeci şi şapte de ani pe care-i avea, cu toate astea, ceva se modificase. Până în urmă cu doi ani Lisa avusese aproape aceeaşi culoare de păr ca şi ea-şaten-închis, şi-l purta lung peste umerii micuţi. Acum era un blond-deschis, scurt, şi-i încadra faţa foarte frumos, schimbând-o însă complet.

- Salut, Karo! Ce bine-mi pare să te revăd! spuse Lisa, îmbrăţişând-o. Ajunsesem să ne întrebăm dacă nu cumva te-ai pierdut prin junglă, nu-i aşa, dragule? mai spuse, râzând cu poftă. Clifford zâmbi uşor. Era un bărbat rezervat, aproape sobru, iar

Karen găsise că era extrem de dificil de purtat cu el o discuţie în rarele ocazii în care se întâlniseră în trecut. Cu toate că putea vorbi ore în şir despre subiecte care-l interesau, nu puteai sta pur şi simplu la taifas cu el. Acum, când îl revedea, Karen se întrebă, aşa cum o mai făcuse de multe ori în trecut, ce-i lega pe cei doi, pe Lisa de Clifford. Chimie, presupuse ea, ridicând din umeri şi renunţând la astfel de întrebări. Intrară în holul primitor şi călduros, iar Lisa alergă la şemineu, unde focul era aprins numai în anumite ocazii, exclamând fericită:

- Oh, ce mă bucur că Percy e încă aici!

Percy era o armură, destul de fioroasă, ce stătea lângă şemineu, privind ameninţător spre intrare.

- Îţi aminteşti când m-am ascuns aici ca să-l sperii pe Nick şi s-a prăbuşit totul peste mine de nu mai puteam ieşi? chicoti Lisa.

- Cum să nu, râse cu poftă Timsy. Bietul tău tată a venit în fugă, crezând că se prăbuşea casa.

- Şi ne-am chinuit toţi patru să te descarcerăm, spuse şi Elizabeth, vesel. Şi acum mai sunt zgârieturile pe perete.

- Iar Nick mi-a spus că meritam să rămân prizonieră acolo tot restul vieţii! mai spuse Lisa, zâmbind. Că veni vorba de el, unde e Nick?

-A fost nevoit să se întoarcă la Londra, spuse Karen, văzând că ceilalţi evitau răspunsul.

- La Londra? Până când? întrebă Lisa intrigată, uitându-se la Karen de parcă ea ar fi fost vinovată pentru asta. Cum îndrăzneşte să lipsească de acasă când vin eu?

- A crezut că vii la începutul săptămânii, o întrerupse Elizabeth. Se întoarce marţi, nu-i aşa? adăugă ea privind-o pe Karen.

- Da, spuse repede Karen. N-ar trebui să-l ajutăm pe Clifford cu bagajele?

- Nu...e un bărbat puternic. Nici n-avem foarte multe, adăugă Lisa nepăsătoare. Oricum Cliff va sta aici numai în weekend.

În ciuda acestor garanţii, Karen era sceptică. Se uită pe geam şi-l văzu pe bietul Clifford încărcat cu două geamantane mari. Lângă maşină mai aşteptau încă multe alte lucruri-tot felul de cutii, pungi, coşuri şi ceea ce părea a fi o valiză mobilă pentru machiaj. Karen se repezi afară şi luă câteva obiecte, dar fu oprită de Cliff, care se întorcea.

- E foarte drăguţ din partea ta, dar te rog, lasă-le.

- Dar oricum trebuie să vă arăt camera în care o să staţi şi n-are rost să urc fără să duc nimic, îi spuse ea, luând-o înainte pe scări.

-Aşa e, o sprijini Timsy, care luase parte la scenă.

Clifford se strâmbă. Când ajunse la etaj, se aplecă peste balustradă şi strigă:

- Lisa, ar trebui să-ţi aduci restul lucrurilor. Mi se pare că a început să plouă.

Comanda sunase destul de binevoitor, dar Karen simţi că era nemulţumit. Se părea că şi Lisa observase asta, căci ieşi imediat afară şi se întoarse cu restul lucrurilor.

- Nu plouă, spuse ea pe un ton acuzator. Unde sunteţi?

-Aici, spuse Karen, ieşind din cameră.

- Oh, ce bine! murmură vesel Lisa, zburdând prin dormitorul pe care-l cedase Karen. Întotdeauna mi-am dorit să dorm aici, dar n-a fost gata până am plecat de acasă, iar pe urmă am închiriat casa.

- Scumpo, trebuia să facem locul să arate ceva mai bine ca să justificăm suma colosală pe care o sugerase agentul imobiliar, se auzi glasul lui Elizabeth, care le urmase la etaj. Se sprijini de dulap, încercând să-şi recapete suflul şi-i zâmbi fiicei ei. Dar arată bine, nu?

- Minunat, dar eu am ales culorile şi mobila din baie, îţi aminteşti? spuse Lisa, după ce-şi cercetă imaginea în oglindă, pregătită apoi să coboare ca să revadă şi restul casei. Uite, Cliff, îl strigă ea de pe hol. Asta e fosta mea cameră. Doamne, uitasem

cât de mică era!

Se înghesuiră toţi în pragul uşii, urmărind-o pe Lisa care se învârtea prin cameră.

- Oh, e încă aici! spuse ea, îngenunchind lângă poliţa pe care stătea ciocănelul. Ascultaţi, spuse ea, cu privirea nostalgică, bâtând în plăcuţa de lemn, ăsta era codul nostru secret. Nick şi cu mine comunicam folosindu-ne de asta în miezul nopţii. Nick a avut întotdeauna idei grozave.

- Nu crezi că eşti prea mare pentru astfel de prostii, scumpo? o întrebă Timsy, mângâind-o pe cap.

Lisa se ridică şi o clipă privirea i se intersectă cu cea a lui Karen.

- Sunt anumite prostii pentru care nu eşti suficient de matur niciodată, dar nu cred că Timsy e de acord cu asta, nu-i aşa, bătrânico? murmură ea, îmbrăţişându-şi bătrâna doică şi ieşind din cameră la fel de repede cum intrase. Cred că trebuie să mă apuc de despachetat.

Timsy coborî la parter, anunţând că trebuie să-i dea o mână de ajutor Magdei pentru cină. Elizabeth o întrebă pe Lisa dacă mai avea nevoie de ceva, apoi se retrase în camera ei pentru a se schimba înainte de masă. O clipă, Clifford rămase nemişcat, apoi plecă; înainte de asta însă, Karen îi zări expresia ochilor. Văzuse aceeaşi privire atunci când Lisa îşi amintea lucruri din copilăria ei. O privire plină de disperare şi întunecată, plină de suspiciuni...

Pentru Karen nu fu un weekend uşor. La o primă vedere părea o simplă reuniune familială care sărbătorea întoarcerea lui Elizabeth la Dellersbeck. Lisa strălucea de fericire, bucurându-se de afecţiunea pe care i-o acordau mama ei şi Timsy, iar Clifford scăpase oarecum de rigiditatea atât de vizibilă în seara când sosiseră acolo. Aproape imperceptibil, Timsy preluase conducerea, părând să fie tot timpul acolo când Elizabeth avea vreo problemă. Acest lucru fusese o uşurare sufletească pentru Karen pe care i-o şi raportă lui Nick, la următorul telefon de

sâmbătă seara.

- Bun, spuse el. Toţi ceilalţi sunt bine?

- Da. Apoi, după o clipă de ezitare, adăugă: Lisa a părut foarte dezamăgită că n-ai fost aici s-o întâmpini.

- Oh, n-am avut timp s-o anunţ. E pe-acolo?

- Nu, ea şi Clifford au plecat la Longdale la un restaurant.

- Lisa s-a plictisit deja?

- Nu cred. Pare foarte fericită să fie acasă.

- Foarte bine. Atunci am încheiat raportul pe seara asta. Ne vedem marţi.

Asta a fost tot. Karen închise. Sentimentele ei nu-l interesau...iar la telefon nu trebuia să se prefacă, se gândi tristă. Aşa că ar fi fost o prostie din partea ei să se aştepte la asta, nu? În dimineaţa zilei de duminică, vremea se schimbă. Ploaia şi vântul nu-şi dădeau întâietate şi amândouă aduceau cu ele frigul de nord-est. În ciuda acestui lucru, Elizabeth insistă să meargă cu toţii la biserică, jurând că nimic n-o va ţine departe de biserică în prima duminică petrecută la Dellersbeck după atâţia ani. Acolo se căsătorise cu James, tot acolo fusese botezată Lisa, iar Nick se împărtăşise pentru prima dată şi tot acolo se ţinuse şi căsătoria Lisei. Întâlni vechi prieteni şi primi o mulţime de invitaţii.

-Am auzit că te-ai întors...oh, soţia mea o să fie atât de dezamăgită că nu te-a văzut. A trebuit să plece la York vineri să aibă grijă de o rudă bolnavă, îi spuse preotul, strângându-i cu multă căldură mâinile. Dar nu te grăbeşti să te întorci la Londra, nu-i aşa?

- Nu, sunt foarte fericită că sunt din nou acasă, spuse Elizabeth, apoi o prezentă pe Karen, îl invită pe preot să vină împreună cu soţia la masă, acceptă o invitaţie la cină la o anume Major Carson, care era însoţită de un neamţ cu figură didactică - domnul Lindner - înainte să fie convinsă să se întoarcă la maşină.

- Tipul ăla neamţ pare s-o fi plăcut pe mama ta, nu-i aşa? remarcă în acea după-amiază Clifford, după ce Elizabeth se

retrăsese în camera ei să se odihnească o oră. I-au lucit ochii când Major Carson a invitat-o la cină.

- Serios? Lisa se încruntă. Nu cred că mama ar fi trebuit să accepte să facă toate acele lucruri. Cineva trebuia s-o oprească.

- Nu ştiu cine ar fi putut, murmură Cliff.

- Nick...dacă ar fi fost aici.

Cliff aruncă ziarul pe masă.

- Serios, Lisa, cum poate cineva să facă un adult să se răzgândească? Şi-apoi, de ce n-ar putea mama ta să-şi viziteze prietenii? Nu e invalidă!

- Dar va fi, şopti Lisa, privind picăturile de ploaie ce se scurgeau pe geam. Nu din cauza asta e aici? Nu din cauza asta suntem cu toţii aici?

Clifford clătină încet din cap şi oftă. Karen nu reuşi să găsească un
răspuns, iar Lisa se uită în continuare pe geam îmbufnată.

- Karen, o întrebă Lisa câteva clipe mai târziu, crezi că o să moară?

Întrebarea o lăsă pe Karen fără cuvinte.

- N...nu ştiu, se bâlbâi ea. Sper şi mă rog să nu fie aşa.

- Eu n-am crezut asta, nici când am auzit diagnosticul medicilor. Vocea Lisei era foarte scăzută. Dar acum mi-e frică. Acum cred.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu...bombăni Clifford, scos din sărite. Chiar trebuie să fii atât de macabră, Lisa?

- Dar e adevărat.

- Nu ştii cu siguranţă! continuă Clifford, făcându-şi soţia să se uite la el. Ascultă-mă, Lisa. Nimic nu e sigur până nu se întâmplă cu adevărat. Şi încă nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să ţii minte asta. E tot ce putem face. Vrei ceva de băut?

- Nu, mulţumesc.

- Tu, Karen?

- Nu, mulţumesc.

- Eu mă duc să-mi prepar ceva.

Ieşi din cameră, iar în urma lui Lisa rămase nemişcată, arătând ca o fantomă. Karen se alarmă, văzând-o cât era de palidă şi se ridică repede.

- Te simţi bine...?

Lisa tresări şi păru să-şi revină.

- Da, sunt bine. Nu mă lua în seamă, spuse, revenind la atitudinea obişnuită. Cred că...vreau totuşi ceva de băut.

Acestea fiind spuse, ieşi repede din cameră. Nu era prima oară când Karen realiza că Lisa se ferea să rămână singură cu ea în cameră. De fapt, Lisa părea s-o evite, ca şi cum s-ar fi temut...Se aşeză la loc în fotoliul de lângă şemineu şi privi flăcările vesele. Sigur se înşela. Nu era posibil ca Lisa s-o evite în mod intenţionat. Trebuie să fi fost vorba doar de simple coincidenţe. Dar în mai puţin de o zi Karen realiză că nu-şi imaginase nimic. Rămăseseră singure în încă două ocazii şi în ambele cazuri Lisa se scuzase, spunând că are treabă în altă parte. Era clar că Lisa o evita. Karen oftă şi hotărî să nu se mai gândească la asta. În definitiv, încă de la prima lor întâlnire, Karen simţise o barieră care le împiedica să devine prea apropiate. Lisa putea fi foarte dulce şi veselă când era nevoie şi juca aceleaşi cărţi când avea nevoie de ceva, dar nu se apropia cu adevărat de nicio altă femeie. Ea avea doar prieteni bărbaţi, care o adorau. În ceea ce o privea pe Elizabeth, Lisa era febleţea ei; nu-i găsea niciun defect şi probabil din cauza faptului că n-a mai putut avea alţii copii, Lisa era lumina ochilor ei. Karen aflase de la Nick că atunci când o născuse, Elizabeth fusese cât pe ce să moară şi tot atunci aflaseră Elizabeth şi James că fiul pe care şi-l doreau atât de mult n-avea să mai vină...până în ziua când primiseră în casa şi în inimile lor un biet băieţel nenorocit. Pentru prima dată Karen se întrebă cum îl privise copilul-Lisa pe băieţelul ciudat care apăruse brusc în lumea ei. Oare îl dispreţuise din cauza faptului că acum trebuia să împartă iubirea şi favorurile care se îndreptaseră până

în acel moment doar către ea? Orice ar fi gândit capricioasa Lisa de atunci, deascoperise curând în Nick o nouă persoană pregătită s-o răsfeţe şi s-o protejeze. Chiar şi înainte de nuntă, care fusese ţinută cu puţin timp înainte de a ei cu Nick, avusese din nou o problemă pentru care avusese nevoie de ajutorul lui Nick, ajutor pe care nu i-l putea cere soţului ei. Privind în urmă la acele câteva luni scurse, Karen îşi aminti de momente destul de dese când apărea din senin: ca să-mi răpesc fratele pentru o vreme, cum spunea ea, agăţându-se de părerile şi de judecata lui ca şi cum ar fi fost infailibile. La rândul lui, Nick o tratase întotdeauna cu multă căldură şi fusese foarte protector, ca şi cum n-ar fi fost niciodată decât fratele ei adevărat. Şi totuşi...Oare sentimentele Lisei pentru Nick erau mai profunde? Un sentiment pe care nu-l putea recunoaşte nici faţă de ea însăşi? O trecu un fior pe şira spinării. Dar nu, nu putea fi posibil aşa ceva. Încercă, disperată, să uite de această teorie conform căreia în adâncul sufletului ei, Lisa nutrea pentru Nick o dragoste diferită de cea a unei surori. Dar nu reuşi să scape de acea idee nebunească. Totuşi, era într-adevăr o idee nebunească? Nu exista o legătură de sânge care să împiedice o astfel de relaţie. Şi dacă era adevărat, asta ar fi explicat multe dintre lucrurile care o uimiseră pe Karen în zilelele acelea triste din urmă cu doi ani...Dar Nick? Oare el luase vreodată în considerare un astfel de sentiment din partea Lisei? Karen tremură din nou; totuşi, ceva în sinea ei îi spunea că orice ar fi simţit Lisa, nu se reflecta şi în sufletul lui Nick. Pentru că el o iubise cu adevărat pe Karen, suficient de mult cât să se însoare cu ea, chiar dacă acea iubire nu durase mult. Karen fu adusă la realitate de zgomotul produs de un buştean ce căzuse în şemineu, aruncând câteva bucăţi de cărbune încins pe covor. Se repezi să le adune şi să le arunce în foc. Concentrată la ce făcea, nu auzi uşa şi tresări speriată la auzul vocii lui Timsy.

- Slavă Domnului că mai e cineva în casă. Ai idee unde aş putea găsi nişte aspirine?

- Nu...dar am eu câteva sus, murmură Karen absentă, apoi o privi uşor alarmată pe Timsy. Te doare capul, Timsy?

- Nu, dar mi-e teamă că doamna Radcliffe a răcit rău.

Karen păli.

- Oh, nu! Când ai...?

- Acum. Credeam că nu mai e nimeni aici; Magda e în vizită la Jessie Collins, iar Lisa şi soţul ei sunt plecaţi la York, pentru ca Lisa să poată închiria o maşină pe care s-o folosească în lipsa lui Cliff. Nu vrea să rămână sechestrată aici, dacă stăpânul Nick va lipsi în felul acesta tot timpul. Şi era atâta linişte în casă, încât am crezut că ai plecat şi tu. Şi cum era aproape patru, m-am gândit să-i duc sus ceaiul doamnei Radcliffe. Timsy se opri şi răsuflă din greu. Am găsit-o cu febră puternică şi aproape fără voce. Ştii, continuă femeia, mi s-a părut puţin răguşită la micul dejun, dar n-a vrut să ia nimic, a zis că se simte bine.

- Şi la prânz a fost destul de tăcută, şopti Karen gânditoare. Mă duc şi aduc imediat aspirinele alea. Să i le duc eu?

- Nu, adu-mi-le mie...sunt în bucătărie.

Karen urcă repede scările, căutând flaconul, pe care-l scoase din geantă bucuroasă că mai erau suficiente tablete în el. Coborî în bucătărie şi o găsi pe Timsy, căutând ceva.

- Vreau să-i fac o limonadă caldă. Luat cu aspirină, e cel mai bun remediu pentru scăderea febrei...dar n-am găsit decât o lămâie, la naiba! Asta nu-mi ajunge.

- Găsesc lămâi în sat? o întrebă Karen.

- Cred că da. Vrei să te duci tu pentru mine?

- Sigur că da. Apoi ezită. N-ar trebui să chemăm un doctor?

Timsy se încruntă.

- O să se enerveze, dacă facem asta. S-o mai lăsăm puţin, să vedem cum se simte până mâine. Vrei să iei şi un pachet cu orz?

Nu foarte încântată, Karen se îmbrăcă, îşi luă geantă şi peste zece minute intră în singurul magazin din Dellersbeck, care funcţiona în acelaşi timp şi ca poştă, şi unde se găseau de toate:

începând cu petrol şi terminând cu legume şi mâncare pentru animale de casă. Cumpără ultimele patru lămâi pe care le aveau, pachetul de orz, şi adăugă şi o băutură energizantă. Când ajunse înapoi acasă, Timsy pregăti băutura din lămâi şi urcară împreună în camera lui Elizabeth, pe care reuşise între timp s-o convingă să se schimbe şi să urce în pat, unde o şi găsiră acum, înfăşurată într-un şal roz de lâniţă. Încercă să-i zâmbească lui Karen, dar avea într-adevăr vocea pierdută, iar obrajii îi ardeau.

-Ai răcit din cauză că nu mai terminai de vorbit în faţa bisericii, ieri, spuse Timsy tăios. Bătea vântul şi mai era şi ploaia aia rece.

Elizabeth se sprijini obosită de perne.

-O să-mi treacă până dimineaţă.

Karen nu era atât de sigură. Îi luă temperatura şi verifică pulsul, privindu-şi ceasul.

- Faci asta ca un adevărat profesionist, şopti Elizabeth. Nu ştiam că eşti infirmieră.

- Nu sunt, dar mama a fost şi m-a învăţat câte ceva. Cred că ai temperatură, Elizabeth. Te doare în gât?

-Puţin, recunoscu Elizabeth. Dar nu e nimic grav.

-Vreau să te vadă un doctor, sugeră Karen şi adăugă, după o clipă de ezitare: măcar pentru a nu-l înfuria şi mai rău pe Nick.

Elizabeth cedă în faţa acestui argument, iar doctorul ajunse puţin după ora şase. Era un bărbat mai în vârstă şi conform spuselor lui Timsy era foarte iubit în sat. Apăru ca şi cum ar fi venit în vizită la un prieten, schimbă câteva vorbe cu Elizabeth, apoi o luă cu el pe Karen la dispensar pentru a-i da pastilele. Pe când se pregătea să plece, clătină uşor din cap la rugămintea din ochii ei.

- Nu ştiu când, dragă. Abia am primit fişa ei medicală, spuse, deschizându-i uşa. Pastilele pe care ţi le-am dat o s-o ajute să treacă peste răceala asta, iar eu o să trec din nou mâine pe acolo s-o văd. Dar din alt punct de vedere...nu putem decât să avem

multă grijă de ea. Noapte bună, dragă.

La masa de seară fură cu toţii extrem de tăcuţi, cu toate că Magda se întrecuse pe sine în pregătirea cinei. Veselia de care dăduse Elizabeth dovadă în primele zile îi amăgise pe toţi, oferindu-le un anume sentiment de siguranţă. Acum că trecuse acea veselie, asupra tuturor plutea teama. Cu toate că se întorsese veselă, la volanul unui Saab roşu, Lisa ascultase cutremurată veştile.

- Dar se simţea bine de dimineaţă...m-a rugat să-i cumpăr nişte seminţe şi o bucată de creton ca să schimbe husele de la pernuţele de la etaj, mai spusese Lisa înainte de a lăsa pachetele în hol şi a se repezi în camera mamei ei. Tot restul serii şi-l petrecu între camera de zi şi dormitorul lui Elizabeth, până când Cliff exclamase, exasperat:

- Pentru numele lui Dumnezeu, scumpo, fie stai lângă patul mamei tale, fie stai aici cu noi şi o laşi să doarmă, dar nu poţi continua în felul ăsta pentru că o să-i agravezi starea.

Cu toate că era deprimată şi extrem de irascibilă, reuşi s-o convingă să rămână cu ei şi să joace cărţi cu Magda şi Karen. Pe la zece întrerupseră jocul; Clifford voia să plece devreme a doua zi dimineaţă şi trebuia să se pregătească. Magda se duse la bucătărie să prepare o mică gustare, în speranţa că Elizabeth va mânca ceva. Luând în considerare numărul mare de persoane care se agitau în jurul lui Elizabeth, Karen nu prea avea ce face, aşa că se hotărî să se culce şi ea mai devreme. Avu parte, însă, de un somn agitat şi când tresări din somn, văzând că începuse să se lumineze, răsuflă uşurată. Se auziră ceva zgomote prin casă, apoi cel făcut de o maşină care demara şi ştiu că plecase Clifford. Rămase o vreme întinsă în pat, apoi se ridică şi se îndreptă zgribulită spre baie, întrebându-se cum se mai simţea Elizabeth şi conştientizând din ce în ce mai mult că azi se întorcea Nick. Pe la cinci, aşa-i spusese la telefon. Karen rămase o vreme cu faţa umedă, privindu-se în oglindă: toată fiinţa ei trăda imediat cea

mai simplă evocare a lui Nick. Se retrase nervoasă din faţa oglinzii şi-şi scoase halatul; cu siguranţă, se va înfuria că nu-i spusese de răceala lui Elizabeth în seara precedentă. Dar se gândise că n-avea rost să-l îngrijoreze, iar în adâncul sufletului spera ca până să ajungă el, starea lui Elizabeth să se îmbunătăţească. Când ieşi din baie dădu nas în nas cu Magda.

- Cum se simte? o întrebă nerăbdătoare.

Magda ridică două degete încrucişate.

- A avut o noapte destul de bună şi crede că poate mânca puţină pâine prăjită cu marmeladă. Dar, du-te să vezi cu ochii tăi.

Karen răsuflă uşurată şi ciocăni fără ezitare la uşa lui Elizabeth.

- Pot să intru? întrebă ea înainte să deschidă uşa şi să se apropie de pat, încrucişându-şi superstiţioasă degetele la spate.

Elizabeth arăta într-adevăr mai bine, îi scăzuse febra şi putea să vorbească, deşi era încă răguşită.

- Te-ai trezit foarte devreme, scumpo. E totul în regulă?

Karen încuviinţă şi se aplecă s-o sărute, dar bătrâna o îndepărtă grijulie.

- O să iei microbii ăştia nenorociţi. Chiar îi spuneam Magdei că ar fi bine să stau în carantină, să nu vă molipsesc pe toţi cu monstrul ăsta de virus. O să aibă grijă de mine Timsy. Ea nu se molipseşte niciodată cu nimic!

Karen zâmbi.

- Pot să te ajut şi eu cu ceva?

- Nu, scumpo, şopti Elizabeth, aşezându-se într-o poziţie mai confortabilă. Tocmai am fost spălată şi schimbată ca un copil, iar Magda îmi aduce ceva de mâncare. Acum, fugi şi mănâncă şi tu ceva.

Grija de mamă pe care i-o purta Elizabeth o făcu să zâmbească, dar în acelaşi timp i se puse un nod în gât. Trecuse ceva vreme de când îi vorbise cineva aşa şi era extrem de înduioşător.

- Bine, plec, murmură ea, întorcându-se cu spatele, gata să iasă pe uşă, când se auzi zgomotul altei maşini.

- E Clifford? N-a plecat încă? întrebă Elizabeth neliniştită.

- Credeam că a plecat de ceva vreme. Poate că a uitat...începu Karen, uitându-se pe fereastră chiar înainte de a exclama fericită. Nu, nu e el! E...dar cuvintele i se poticniră în gât, privind maşina roşu-închis pe care o recunoscu imediat. Maşina lui Nick.

Se deschise portiera, iar Nick ieşi de la volan, înalt, arătând perfect în costumul italian. Cercetă casa cu o privire rapidă, trânti portiera şi porni spre uşa de la intrare. Apoi se opri brusc. Din casă ieşi o fată alergând, cu părul blond răsfirat în vânt. Lisa. Şi alergă direct în braţele lui Nick. Karen îşi duse o mână în jurul gâtului şi o auzi pe Elizabeth.

- Cine e...?

- E...e Nick. S-a întors mai devreme...vocea îi suna ca a unei străine şi simţea o durere puternică în stomac, ca şi cum ar fi lovit-o cineva. Vedea faţa Lisei strălucind de fericire, buzele roşii se opriră pe urechea lui, în timp ce mâinile-i cuprindeau capul. Iar Nick strângea în braţe trupul acela lipit de al lui... Karen simţi cum se învârte camera în jurul ei şi fu nevoită să se sprijine de măsuţa de noapte ca să nu-şi piardă echilibrul. Îi căzuse în sfârşit vălul de pe ochi. Nu-şi imaginase asta până acum. Acea suspiciune nebunească era adevărată. Lisa era îndrăgostită de Nick.

Capitolul 8

Karen nu-şi aminti cum ajunsese din camera lui Elizabeth în a ei. Nu mai simţea decât durerea aceea îngrozitoare care o lăsase slăbită şi tremurând din toate membrele. Nu mai vedea decât imaginea înlănţuită a celor doi. Cum putea Lisa să-l îmbrăţişeze în felul acela pe Nick? N-avea conştiinţă? N-avea deloc scrupule? Îşi încordă pumnul până când simţi că unghiile îi intraseră în carne. Nu mai reuşea să se convingă că gestul Lisei fusese complet nevinovat şi se datorase îngrijorării faţă de starea mamei ei. Sau că era pur şi simplu uşurată, simţindu-se mult mai în siguranţă, ştiind că Nick era acum acolo. Nu, era mai mult decât atât, îşi spuse cu amărăciune. Dar Nick? Dacă nu-şi dăduse seama până acum, ar trebui să afle. El...

- Karen!

Tresări speriată când se deschise uşa. Nick stătea în prag, o mască neagră de mânie.

-Aici erai! De ce nu mi-ai spus?

Karen se ridică.

- Ce să-ţi spun? Cum îndrăzneşti să dai buzna aici şi să strigi la mine de parcă aş fi una dintre marionetele tale? După ce...

- Presupun că nu ţi s-a părut important, o întrerupse el, aruncându-şi servieta şi haina pe celălalt pat, sau nu puteai fi deranjată? Dacă nu m-ar fi sunat Lisa aseară...

- Deci Lisa a fost! Trebuia să-mi fi dat seama!

Abia atunci se uită cu adevărat la ea.

- Ce vrei să spui? Cum adică ar fi trebuit să-ţi dai seama?

- N-ar trebui să mai întrebi, spuse ea nervoasă. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat în urmă cu cinci minute şi o să ai răspunsul.

Cuvintele spuse cu amărăciune îi scăpaseră înainte să le poată opri. Nick o privi mirat, scoţând o jachetă sport din dulap.

- Despre ce naiba vorbeşti?

- Despre Lisa! Despre cum s-a furişat să-ţi dea telefon, după ce discutaserăm toate şi hotărâserăm că nu era cazul să te

îngrijorăm. În ciuda eforturilor pe care le făcea să rămână calmă, vorbea din ce în ce mai tare. Şi vorbesc şi despre Lisa care s-a aruncat în braţele tale în văzul tuturor! De parcă...de parcă...

- Doamne! Deci asta era! mormăi Nick, apropiindu-se de ea, privind-o dispreţuitor. Vrei să spui că ai văzut...ţi s-a părut...! Răsuflă adânc, apoi îl bufni râsul. Nu-mi vine să cred! Incredibil!

- Serios?

- De ce n-o spui? mârâi el. Mă acuzi că aş fi îndrăgostit de Lisa.

Felul în care o privea o înspăimânta, dar orgoliul o împingea să
continuie.

- N-am spus asta.

- Dar asta se subînţelege! Îşi încleşta pumnii de parcă s-ar fi abţinut să n-o lovească. Doamne! De necrezut, mai ales că vine tocmai din partea ta!

Karen se retrase. Cuvintele o loviră mai rău decât orice. Se întoarse cu spatele, pentru că nu voia ca el să-i vadă lacrimile, dar o prinse cu o singură mână, forţând-o să-l privească. O clipă o privi cu atenţie, cercetându-i ochii care nu voiau să-l privească, apoi îi dădu drumul atât de brusc, încât Karen se clătină.

- Doamne! Eşti geloasă! Înnebunită de gelozie!

Îşi aranjă cu degete tremurânde marginile halatului.

- Pe tine şi Lisa? Niciodată! Apoi se întoarse, cu o privire sălbatică. Din moment ce Lisa te-a chemat de urgenţă, n-ar fi cazul să te duci s-o vezi pe Elizabeth, ca să te linişteşti?

- S-a trezit?

Îi dădea o satisfacţie bolnavă să-l vadă la fel de tulburat ca ea. Îi răspunse rece:

- Probabil o vei găsi luând micul dejun...n-o neglijăm cum te întorci cu spatele. O iubim prea mult pe Elizabeth ca să facem asta.

Nick nu comentă în niciun fel, dar Karen zări expresia fioroasă

ce o avea întipărită pe faţă şi nu se putu abţine să adauge.

- Eram în camera ei când ai venit şi mă îndoiesc că a ajutat-o gândul că ai condus toată noaptea cu piciorul pe pedala de acceleraţie, pentru că asta ai făcut, nu?

- Ai fost îngrijorată?

- Mai ales că nu era nevoie să faci asta.

- Ei bine, acum sunt aici. Ascultă, spuse el, trecând pe lângă ea, pentru Elizabeth fac orice. Ea e singura persoană care a crezut în mine, care mi-a dat o şansă. Nu voi putea s-o răsplătesc niciodată îndeajuns. M-a primit în casa ei şi s-a purtat cu mine ca şi cum aş fi fost al ei. Îi rămân dator pe viaţă. Iar dacă cineva o va răni, îl omor! Vehemenţa din vocea lui Nick umplu camera cu un sentiment ciudat. O privi intens pe Karen, apoi se apropie de uşă. Acolo se întoarse şi adăugă: Pentru Elizabeth mi-aş da viaţa, pentru că în afară de faptul că nu m-a născut, m-a salvat.

Plecarea lui o lăsă extenuată. îşi alese ceva de îmbrăcat, fără să-i pese prea mult că puloverul larg crem nu se potrivea foarte bine cu verdele puternic al rochiei de lână peste care şi-l pusese. Când se uită în oglindă, îşi zări faţa palidă şi părul fără strălucire, dar în acel moment puţin îi păsa cum arăta, căci în clipa următoare când vru să se dea cu ruj se întrebă tristă: ce rost mai avea? Ce rost avea tot ce făcea? Nu se întâlni cu Lisa când coborî la micul dejun şi fu bucuroasă pentru asta; cu cât o vedea mai puţin pe Lisa în momentul de faţă, cu atât mai bine. Tocmai încerca să ia o înghiţitură dintr-o felie de pâine prăjită, ce i se părea că avea gust de nisip, când intră Nick, care anunţă că se ducea să se culce vreo două ore, pentru că plecase şi doctorul. Timsy şi Magda se revoltară faţă de acest program de somn şi-i sugerară să doarmă cât simţea nevoia, iar ele i-ar fi adus prânzul la pat. Karen nu comentă nimic; nu-şi dorea să se implice în problemele acestea, mai ales că anunţul lui Nick n-o liniştea deloc: îşi luase concediu trei săptămâni, lăsându-l în locul lui pe Lester Kirby, colegul care-l ajutase îndeaproape în ultimii ani.

- Cred că merit vacanţa asta, adăugă Nick.

O asemenea veste ar fi trebuit s-o facă să sară în sus de fericire, dar se simţea prea slăbită ca să se poată preface în acel moment. Nu se putea gândi decât la cele trei săptămâni pe care era nevoită să le petreacă lângă Nick - zi şi noapte! Şi totuşi, tânjise după întoarcerea lui! Dar stadiul la care se afla relaţia lor nu putea decât s-o îngrozească. Resemnarea amară, periculos de apropiată de ură, se strecură treptat în inima lui Karen. Ce bine ar fi fost dacă Lisa ar fi plecat! Săptămâna precedentă, înainte de plecarea lui Nick, ajunseseră la o înţelegere tacită. Acum, Lisa stricase dintr-o singură lovitură temelia atât de instabilă. Ziua se scurse încet, însă răceala lui Elizabeth şi treburile din casă, se dovediră o foarte bună distragere a atenţiei. Când sosi momentul inevitabil să rămână singură cu Nick, în intimitatea camerei lor, tăcerea se aşeză între ei, iar Karen se simţi uşurată. Orice, îşi spuse sec, era de preferat durerii amare provocate de acuzaţiile lui Nick. Apoi, lucrând în felu-i caracteristic, ciudat, soarta le oferi o diversiune nu tocmai plăcută; virusul pe care-l prinsese Elizabeth se răspândi în toată casa. A doua zi dimineaţă, Magda şi Timsy se treziră, prezentând aceleaşi simptome. Imbatabila Timsy reuşi să se prefacă încă o zi că n-avea nimic, însă în următoarea fu nevoită să se recunoască învinsă. Două zile mai târziu, chiar şi Nick se numără printre atinşi. Doctorul se dovedi un oaspete constant în acea săptămână, aducând pastile şi anunţându-i că epidemia cuprinsese tot satul. De asemenea, sublinie faptul că erau necesare cel puţin patruzeci şi opt de ore petrecute în pat, altfel era posibil să apară complicaţii respiratorii, lucru care nu-l calmă deloc pe Nick şi aşa dezgustat de faptul că era bolnav.

Singura care părea imună era Karen, însă până la sfârşitul primei săptămâni, din cauza tuturor responsabilităţilor care-i căzuseră în spate, era atât de obosită, încât ar fi preferat apariţia rău prevestitoare a unei dureri în gât. Măcar nu mai avea timp să se gândească la alte probleme şi pentru moment nici Nick. Clifford

sună joi să anunţe că avea foarte multă treabă şi nu putea ajunge în acel weekend la Dellersbeck. Acest lucru o supără pe Lisa şi nici buchetul uriaş de flori pe care-l primi a doua zi n-o ajută să se înveselească. Lisa nu contenea să se plângă de felul în care-i stătea părul, de felul cum îi arăta pielea, ochii, toate provocate de răceală, şi refuza să mănânce.

- E atât de apatică, spuse cu îngrijorare Elizabeth. A trecut mai bine de o săptămână şi nu se reface deloc. Şi n-o înţeleg.

Karen se uită la tava pe care tocmai o adusese din camera Lisei. Abia dacă se atinsese de micul dejun pe care i-l preparase chiar Elizabeth; băuse doar sucul de fructe şi luase două guri dintr-o felie de pâine prăjită. Arăta atât de slăbită şi de palidă, de trasă la faţă, încât Karen se simţi oarecum vinovată, căci Lisa nu-l primea nici măcar pe Nick. Oare făcuse o greşeală îngrozitoare? se întrebase Karen. Oare primirea aceea veselă la care asistase nu fusese generată decât de revederea lui Nick după atâta timp? Se întrebă pentru prima oară dacă nu cumva uitase să ia în calcul faptul că Lisa era model şi datorită meseriei căpătase un anume fel de veselie şi un mod de a-şi exprima sentimentele uşor exagerat, de parcă s-ar fi aflat în faţa camerei tot timpul. Oare se putea ca felul în care i se adresa lui Nick, " dragule", să nu însemne nimic mai mult decât modul cum se adresa o vânzătoare prietenoasă la magazin cu " mersi, dragă"?

- E prea slabă. Toate prostiile astea cu a fi extrem de slab... bombăni Timsy, care refuzase să mai stea în pat şi-şi făcea de lucru acum prin bucătărie. Doar acum a renunţat la prostia aia cu modelele, de ce nu ne lasă să-i dăm mâncare adevărată? mai mormăi nemulţumită ea, schimbând apa la nişte flori.

Karen se apucă să elibereze tava şi să spele vasele, iar Elizabeth luă repede un prosop, s-o ajute să le şteargă. Fata oftă nemulţumită, dorindu-şi ca Elizabeth să se fi dus în pat, să se odihnească, dar realizând că era inutil să protesteze. În ultimele două zile, de când i se permisese să se ridice din pat, îşi găsise de

lucru făcând tot felul de lucruri. Abia acum observă Karen ravagiile pe care le lăsase boala la Elizabeth. Slăbise mai mult decât trebuia; avea faţa trasă, ochii adânciţi în orbite, arăta mai mult ca o umbră. Karen trase unul din taburete, făcându-i semn să se
aşeze.

- Poţi să ştergi vasele şi stând jos, exclamă ea uşor iritată.

- Nu începe şi tu, Karen, izbucni Elizabeth, pierzându-şi pentru prima dată cumpătul. Nick, Magda, Timsy...nu pot suporta mai mult de atât. Toată această dădăceală şi îngrijorare din cauza mea. Mă simt sufocată!

- Îmi pare rău, murmură Karen, muşcându-şi buzele, hotărându-se că mai bine nu mai spunea nimic. Se instală o linişte stânjenitoare între ele, iar Elizabeth oftă.

- Nu, e vina mea. Probabil că-ţi par îngrozitor de nerecunoscătoare, dar...făcu o pauză, apoi se uită rugător la Karen, sunt atât de îngrijorată pentru Lisa.

- Păi...Karen ezită, căutându-şi cu mare grijă cuvintele. Ştiu că e greu să nu fii îngrijorată, dar încearcă să nu fii prea tare. Sunt sigură că o să înceapă să mănânce câte puţin în curând, iar doctorul ne-a avertizat că virusul ăsta creează şi depresie.

- Nu, oftă Elizabeth nerăbdătoare, nu e asta. Îmi cunosc fiica prea bine. Întotdeauna îi lua mai mult decât altor copii ca să treacă peste astfel de boli; James obişnuia să spună că-i plăcea să-i aibă pe toţi roind în jurul ei. Dar acum e altceva, e ceva mai profund. Lisa nu e fericită.

Karen simţi un fior de gheaţă. Spuse încet:

- De ce crezi asta?

- Nu ştiu, e mai mult un instinct, murmură Elizabeth, lustruind un pahar. Am simţit asta de ceva timp încoace. Mă tem că lucrurile nu-i merg prea bine în căsnicie.

- Ai vorbit cu Lisa? întrebă Karen fără să se uite la ea.

- Nu, vezi tu, nu mi s-a mai confesat de mult.

- Poate că nu are nimic de povestit.

-Aş vrea să fiu sigură de asta, continuă Elizabeth, privind pe fereastră, apoi se întoarse brusc. Karen, tu nu vezi nicio schimbare la ea? După ce ai lipsit doi ani?

După o clipă de reflectare, Karen răspunse sincer:

- Nu prea, dar probabil că nici n-o cunosc îndeajuns de bine pe Lisa ca să-mi permit s-o judec. Ai...ai vorbit cu Nick?

- Oh, da. Spune că totul e în imaginaţia mea, că nu e nimic în neregulă cu Lisa. Şi că va avea el grijă de noi, dacă s-ar întâmpla ceva. Dar nu înţelegi? exclamă Elizabeth. Mă protejează! Nu cumva să fiu îngrijorată! Nu cumva să mi se spună! Să nu ştiu nimic! Doar să...doar să mă îngrijorez, să-mi pun întrebări şi...suspină şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Karen o luă repede în braţe, încercând s-o liniştească. Niciuna dintre ele nu auzi paşii din bucătărie, apoi auziră vocea lui Nick:

- Aveţi un castron la îndemână? Am adus nişte struguri pentru...ce naiba?

Zvârli punga pe masă, se repezi la Elizabeth şi aproape că o împinse pe Karen la o parte pentru a-şi îmbrăţişa mama, extrem de blând. O privi furios pe Karen:

- Ce s-a întâmplat?

- E îngrijorată din cauza Lisei, se răsti Karen.

O clipă se priviră mânioşi unul pe altul, apoi Elizabeth, îi rugă s-o lase singură câteva minute.

- O să stai jos şi o să-mi povesteşti despre ce e vorba, mumură Nick, conducând-o afară din bucătărie, nu înainte de a se uita o clipă peste umăr la Karen: fă-i nişte ceai, Karo.

- Da, bineînţeles.

Tulburată, Karen umplu ceainicul şi-l puse pe foc. Temerile lui Elizabeth deveniseră acum şi ale ei. Să fi avut Lisa într-adevăr probleme în căsnicie? Karen presupusese întotdeauna că nu-l cunoştea suficient de bine pe Clifford pentru a-l judeca, şi prin urmare nu putea analiza situaţia celor doi. În lunile în care fusese

împreună cu Nick, atunci când îl întâlnise pe Clifford, acesta fusese foarte politicos, oarecum retras şi, atunci când era în această postură, o gazdă minunată. În ochii ei, Cliff se purtase întotdeauna cu mult respect faţă de Lisa, iar din punct de vedere material, Lisa nu se putea plânge. Dar dragostea...Era imposibil să cunoşti cu adevărat un bărbat, dacă nu locuiai cu el, se gândi Karen. Ceainicul anunţă nervos că apa era gata. Karen pregăti tava, pe care aşeză ceaiul proaspăt şi două ceşti. Când intră în sufragerie, răsuflă uşurată, căci Elizabeth părea că se liniştise. Nick murmură ceva, spunând că se întoarce
într-o clipă.

-Probabil crezi că suntem o familie foarte ciudată şi greu de suportat.

- Nu e adevărat, spuse repede Karen, pregătindu-i ceaiul aşa cum îi plăcea lui Elizabeth.

În câteva clipe se întoarse şi Nick, aducând sacoşa pe care o lăsase în bucătărie.

- I-am dus struguri LiseL.părea mulţumită, spuse el. Poate asta o să te înveselească, adăugă, scoţând un pachet mare pe care i-l înmână lui Elizabeth.

- Oh, Nick! Mă răsfeţi prea mult...murmură ea, admirând cutia cu bomboane de ciocolată foarte fine. Apoi se ridică şi-l îmbrăţişă. Dar soţia ta? Ea nu merită un cadou? După cât ne-a îngrijit?

-Credeai că am uitat de ea? o întrerupse Nick, scoţând încă un pachet şi întorcându-se spre Karen, pe care o luă prin surprindere cu un sărut cald şi pasional, de parcă ar fi vrut s-o asigure pe Elizabeth că nu trebuia să aibă dubii în privinţa lor.

Karen desfăcu pachetul cu degete tremurânde, pe de-o parte mustrându-se pentru mascarada pe care o jucau, pe de alta plăcut surprinsă şi măgulită de cadoul neaşteptat. Dar era conştientă de faptul că Nick n-ar fi făcut asta dacă n-ar fi fost Elizabeth şi Lisa; cum ar fi putut s-o lase pe dinafară? îşi spuse cu amărăciune. Cutia ei era mai mică, din lemn cu încrustaţii aurite,

şi conţinea nişte bomboane de ciocolată umplute cu lichior extrem de fine şi de scumpe.

-Vezi, n-am uitat care sunt preferatele tale, murmură el ironic. Şi eu? Nu primesc nimic pentru asta? întrebă ironic.

Karen se văzu obligată să-şi arate recunoştinţa de soţie. Vru să-l îmbrăţişeze, dar Nick nu-i mai dădu drumul; dintr-o dată, părea posedat de un duh rău. Începu s-o sărute sălbatic pe gât şi o mângâie pe sâni.

- Nick! Elizabeth e aici! şuieră Karen.

- Şi ce? murmură el, dar o eliberă din strânsoare, plesnind-o uşor peste fund. Karen se înroşi, dar el adăugă: ar fi trebuit să ştii până acum, scumpo, că întotdeauna îmi primesc plata pentru cadourile pe care le fac!

- Biata Karen, ai făcut-o să se ruşineze, îl mustră Elizabeth. Serios,
te-ai purtat ca un mitocan, Nick.

- E din cauza căldurii din America de Sud...încă nu mi s-a răcorit sângele. Hai, cine deschide cutia cu bomboane? întrebă el fără vreo mustrare de conştiinţă.

- Eu... şi acum, că tot mi-am adus amine, mai povesteşte-mi despre Brazilia, exclamă Elizabeth. Nu mi-ai povestit mai nimic şi...

Fu întreruptă de soneria telefonului. Încercă să se ridice, dar Nick o rugă pe Karen:

- Eşti mai aproape... te duci tu, iubito?

Ştia ce să spună exact când trebuia. Oare cum reuşea? Erau momente când îi venea să creadă că nu se schimbase nimic, că încă se iubeau. Apoi îşi aminti cum o sărutase câteva clipe mai devreme şi se mânie. Nick ştia că nu i s-ar fi putut împotrivi, aşa că pur şi simplu profitase de acest lucru. Cam atât ţinuse înţelegerea lor, se gândi ea cu amărăciune, ridicând receptorul. Sunase prietenul neamţ al lui Major Carson, domnul Lindner, care o căuta pe Elizabeth. Ochii acesteia sclipiră când se ridică să

meargă la telefon. Nu şi cei ai lui Nick. El se încruntă.

- Sper că Elizabeth nu se oboseşte prea mult cu astfel de întâlniri. Încă nu se simte bine, mormăi el nemulţumit.

Dintr-o dată Karen îşi pierdu cumpătul.

- Nu crezi că ar fi cazul s-o laşi pe Elizabeth să hotărască de una singură? Sau vrei s-o transformi într-un prizonier şi s-o legi de pat?

Nu mai rămase pentru a-i asculta răspunsul; îşi puse un hanorac şi ieşi afară, fără să aibă o ţintă anume şi fără să ţină cont de faptul că era cam răcoare şi ceaţă. Când ajunse la poartă, o luă spre cascada din Dellersbeck. Vara era plăcut să faci această plimbare, dar nu şi pe o vreme ca cea de azi. Nu se întâlni cu nimeni şi după vreun kilometru şi jumătate îi era frig şi se simţea mai deprimată ca oricând. Însă îşi continuă cu încăpăţânare drumul şi nu după mult timp zgomotul apei o anunţă că se apropia. Se aşeză pe băncuţa umedă şi privi absentă apa ce cădea în şuvoaie. După câteva minute simţi umezeala rece cum îi trece prin haine, dar ceva din acea cădere de apă vijelioasă, spuma pe care o formau jos cercurile de apă, zgomotul din jur o fascina şi o făcea să rămână locului.

Se întrebă câţi stătuseră acolo ca ea, visând, căutând răspunsuri la diverse probleme, cine ştie câţi, în disperare de cauză, fuseseră tentaţi de adâncul văii...Câte cuvinte de dragoste, câte promisiuni fuseseră şoptite acolo, câte jurăminte...?

-Încă îmbufnată?

Karen tresări speriată, îşi încleştă mânile pe bancă, hotărâtă să nu cedeze în faţa frigului sau a oricărui lucru pe care i l-ar spune. Să stea să îngheţe, aşa merită! îşi spuse nervoasă.

- Elizabeth te-a văzut plecând, cotinuă Nick, văzând că nu spune nimic. Aşa că m-am gândit să fac puţin spectacol, să te prind din urmă, dar când te-am văzut că faci stânga pe lângă râu, am fost nevoit să te urmez.

-De ce? se răsti ea.

Nick îi ignoră tonul.

-Din cauza asta, spuse el, arătând ceaţa din jurul lor, care devenise mai deasă.

-Şi te-ai gândit că poate mă pierd prin ceaţă. Ce drăguţ din partea ta!

-Te porţi ca un copil. Oamenii din zonă sunt foarte atenţi pe o vreme ca asta. Ar trebui să faci la fel.

Karen se strâmbă uşor:

-Păcat că nu e suficient de deasă încât să te fi rătăcit!

Nick făcu o mişcare bruscă, iar ea tresări fără să vrea, atentă la o posibilă dezlănţuire a furiei lui. Dar nu făcuse decât să-şi încrucişeze braţele.

-Văd că încă eşti îmbufnată din cauza indiscreţiei mele.

- Mai mult decât atât...sunt pur şi simplu sătulă, epuizată. N-a fost drept! Şi ştii asta.

-Poate, spuse, ridicând din umeri. Dar mi-a plăcut.

-Mie nu!

-Tu nu eşti ca mine!

-Oh, eşti imposibil!

-Nu. Sunt doar un bărbat care a avut o reacţie normală faţă

de corpul soţiei lui. Încă eşti atrăgătoare. Nu văd de ce n-aş recunoaşte asta, orice
s-ar întâmpla.

Cum putea fi atât de crud? se întrebă Karen, încercând să-şi controleze tremuratul, fără şanse.

- Ascultă, îi strigă ea, nu trebuie să faci asta de faţă cu Elizabeth, doar ca s-o convingi că totul e în regulă. E dezgustător!

- Nu te credeam atât de pudică, draga mea, murmură el cinic. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai agita din cauza asta!

- N-are nicio legătură, strigă ea, înroşindu-se. Şi Elizabeth s-a simţit la fel de prost.

- Într-un fel, sper să fi fost aşa.

- Poftim? şuieră ea, privindu-l cu ochi mari. Vrei să spui...adică ai făcut-o intenţionat?

- Bineînţeles.

- De ce naiba?

- Din motive ce ar trebui să fie evidente.

- În mod cert ţi-ai făcut cunoscut punctul de vedere, exclamă ea. Să nu îndrăzneşti să mai faci aşa ceva.

- N-ar trebui să mai fie necesar.

- Sper că nu! Sau mă voi vedea nevoită să-mi încalc partea din înţelegere.

- N-a fost un târg! spuse Nick rece. A fost o promisiune. Să nu uiţi asta.

- Nu prea-mi dai ocazia s-o fac!

Nick se ridică şi o privi aspru, cu mâinile în buzunare.

- Cred că, în sfârşit, i-am spulberat dubiile lui Elizabeth.

- În legătură cu noi?

Nick încuviinţă. Karen se ridică la rândul ei, tremurând din cauza frigului.

- Nu ştiam că e îngrijorată din cauza noastră.

- Până în acest moment, din câte ştiu eu, nu era. Dar am de gând să păstrez situaţia în felul acesta.

- Atunci, îţi sugerez să nu-mi mai arunci în faţă promisiunile făcute. Elizabeth nu va afla nimic de la mine, dacă asta te îngrijorează atât de mult.

- N-am cum să nu fiu îngrijorat! La naiba, Karen...se întoarse cu faţa la ea, nu înţelegi că presimţirile pe care le are Elizabeth în ceea ce o priveşte pe Lisa sunt adevărate?

Karen se blocă o clipă.

- Doar nu vrei să spui că...?

- Ba da. Căsătoria Lisei atârnă de un fir de aţă.

- Dar am crezut mereu...Karen îşi muşcă buzele. Adică, am crezut că ea şi Clifford sunt...

- Atunci, te-ai înşelat. Oh, da, i-a dat tot ce şi-a dorit din punct de vedere material - o casă luxoasă, bani, haine, bijuterii, poziţie socială. Lisa ar putea ajunge contesă cu un castel într-o bună zi, dacă...se opri, ridicând din umeri. Din punctul ăsta de vedere, căsnicia i-a adus tot ce şi-a propus vreodată că va avea. Dar nu e destul.

Karen încercă să-şi reţină un fior.

- Dar credeam că o iubeşte. Oh, ştiu, Clifford a fost întotdeauna mai reţinut şi un pic...

- Mut ca un peşte? râse Nick. Întotdeauna mi s-a părut că asta e impresia pe care le-o dă femeilor. Dar nu-l înţelege greşit. Deşi nu e genul vorbăreţ şi spontan, o iubeşte nebuneşte. O iubeşte atât de mult, încât e gelos pe bărbaţii care o privesc. Dar nu e de-ajuns pentru Lisa.

Normal că nu e, se gândi Karen cu amărăciune. Un singur bărbat nu va fi niciodată de-ajuns pentru Lisa...

- Căsnicia lor a fost sortită pieiri din momentul când se îndreptau spre altar, continuă Nick încet. Sunt pur şi simplu incompatibili. Mă mir că a durat atât.

-Atunci, de ce s-a căsătorit cu el? îl întrebă tristă.

- Pentru că Lisa a făcut aceeaşi greşeală pe care au făcut-o multe alte fete, spuse el, îndepărtându-se uşor. A crezut că banii

aduc fericirea. Asta până a descoperit că lipsea ceva. Nu-l iubea suficient de mult.

Capitolul 9

Nick vorbi foarte puţin pe drumul de întoarcere, iar Karen se mai linişti. Mai aveau foarte puţine să-şi spună şi ajunseseră la un nivel la care tăcerea inducea o anumită stare de siguranţă, care-i ferea de a se mai răni reciproc. Însă când se zări vârful casei, Nick observă:

- Poate să dureze câteva zile bune.

Prezicerea se dovedi adevărată. Ceaţa deveni mai deasă şi ţinu trei zile. Din când în când mai apărea câte o breşă în nori, lăsând o vreme să strălucească soarele, dar nu dura mult însă şi locuitorii din Dellersbeck erau din nou închişi în capsula timpului. Clifford ajunse vineri, pe la ora prânzului, şi încercă să-i consoleze, spunându-le că până în York strălucea soarele; Lisa păru a mai ieşi din apatie, ascultând veştile aduse de Cliff. Adusese cu el o mulţime de broşuri turistice, sugerându-i că poate ar vrea să înceapă să facă planurile pentru vacanţa de vară, iar Lisa îşi recăpătă parte din strălucirea obişnuită, ghemuită pe un covoraş în faţa focului, selectând diverse destinaţii. Această mică diversiune îi înveseli pe toţi. Nimănui nu-i surâdea ideea de a se plimba pe ceaţa aceea, aşa că ideea unei planificări a vacanţei de vară se dovedi reconfortantă. Până duminică, toţi aveau destinaţii selectate; Lisa şi Clifford aleseseră Seychelle, Magda se arătase interesată de Italia, pe Elizabeth o fascinase un intinerar exotic ce cuprindea Bali, Thailanda şi Japonia, iar Timsy anunţă că-şi va vizita sora în Southend, ca de obicei. Singurul care rămăsese rezervat în faţa destinaţiilor turistice prezentate în pliante, era Nick.

- Dar nu vrei şi tu o vacanţă anul acesta? întrebă Lisa.

- Am una chiar acum.

- Scumpule, nu prea aş numi asta o vacanţă. Cu soţia ta cum rămâne? îl întrebă şi Elizabeth.

- Karen ştie foarte bine că poate oricând să petreacă de una singură

o mică vacanţă.

Karen nu fu singura surprinsă de această declaraţie. Dar înainte să aibă ocazia să dea o replică potrivită, Lisa şi Elizabeth se arătară contrariate, vorbind în acelaşi timp, apoi se uitară una la alta şi se opriră.

- Spune tu, scumpo...sunt sigură că voiai să spui acelaşi lucru, murmură Elizabeth, privindu-şi fiica.

- Nu cred, mămico. Tu voiai să te pronunţi împotriva unei asemenea idei îngrozitoare, ca aceea a unei vacanţe separate pentru Karen şi Nick. Dar eu nu sunt de acord cu asta. După părerea mea, soţii ar trebui să-şi petreacă vacanţele în locuri diferite. În definitiv, stau împreună tot restul anului. Oh, ştiu că soţul meu nu e de acord cu asta şi i se pare o idee cumplită, spuse ea zâmbindu-i lui Cliff, dar nu e nimeni de acord cu mine?

- Depinde de persoana care te însoţeşte în această vacanţă, interveni Nick sec.

Toată lumea râse cu excepţia lui Clifford, care aruncă pliantul ce-l avea în mână, pe masă.

- Şi presupun că după asta urmează schimbul de soţi.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, ClifLşuieră Lisa, fără să se uite la el, ne întoarcem la vechea discuţie. N-am spus niciodată că aş pleca însoţită de altcineva, dar tu imediat presupui asta. Cum rămâne cu călătoriile aşa-zis de afaceri pe care le faceţi voi, bărbaţii? Ştim cu toţii ce se întâmplă în astea! Cât despre tine, Nick...Lisa se opri şi se uită fix la el, într-adevăr ţi-ai schimbat perspectiva.

- În legătură cu ce? întrebă, strâmbându-se uşor. Nu cred că am spus ceva îngrozitor.

- Nu e vorba de ce anume ai spus, ci de felul în care ai făcut-o, chicoti
Lisa.

Nick ridică indiferent din umeri.

- O simplă afirmaţie, mă tem. Nu e cazul să se facă mare tam-

tam.

- Oh, dar nu fac aşa ceva! Doar că sunt surprinsă. Mă aşteptam să fii de partea ideii de stabilitate casnică. O privi apoi pe Karen, cu o expresie ciudată în privire. Eşti foarte norocoasă, Karo! Fratele meu pare să se fi alăturat societăţii moderne. Profită acum, până nu-şi revine!

- Deja mi-am revenit! murmură Nick, ridicându-se să deschidă televizorul, afişând o atitudine nonşalantă, cu o mână în buzunar, butonând canalele.

Creease o uşoară diversiune, dar nu înainte ca privirile tuturor să fie aţintite asupra lor; Karen îi întâlni privirea, aproape ameninţătoare, cinică, ce conţinea şi o provocare pe care nu îndrăzni s-o accepte. Dintr-o dată, se simţi epuizată. Dacă ar putea fugi! Dacă ar putea scăpa de tot ce o înconjura acum, de ostilitatea din ce în ce mai vădită a Lisei şi de teama ca Elizabeth să nu afle adevărul. Dar cel mai mult îşi dorea să fi putut scăpa de nopţile tensionate pe care era obligată să le petreacă alături de Nick. Din momentul când se trezea şi pe toată perioada zilei nu reuşea să-şi alunge acest gând; acela al atâtor nopţi lângă el, care încă îi era soţ, dar care se purta ca un simplu străin ce dormea în patul alăturat...Şi în fiecare clipă teama că oricând, ceva putea fi scânteia dezastrului. Cât mai putea ţine asta sub control? Cât va mai putea Nick să se controleze...? Oftă. Poate că era mai bine că n-avea aceste răspunsuri. Ar fi fost insuportabil să le aibă. Săptămâna următoare cerul se lumină, detensionând puţin atmosfera creată de ceaţa deprimantă. Încet, încet, soarele străluci, iar pe cer nu se mai vedea nici urmă de nor. Sună domnul Lindner pentru a-şi anunţa vizita la ceai, la Elizabeth, care trebuia să-i arate tufele de trandafiri proaspăt plantate. Lisa plecă în vizită la nişte prieteni din Harrogate, unde avea să rămână peste noapte, iar Nick voia să repare o poartă şi un geam de la seră. Karen îl asista, rugându-se ca această linişte să nu fie de scurtă durată, pentru că avea nevoie de ea ca să-şi recapte echilibrul

sufletesc. Când vremea se îmbunătăţi simţitor, Nick sugeră ca la întoarcerea Lisei să facă o mică excursie de o zi prin împrejurimi. Plecară dis-de-dimineaţă, îndreptându-se mai întâi, la rugămintea lui Elizabeth, spre mănăstirea Rievaulx; Elizabeth, Lisa şi Karen în maşina lui Nick, iar Magda împreună cu Timsy în maşinuţa acesteia din urmă. Priveliştea era minunată: totul era verde şi parcă renăscuse, iar narcisele şi margaretele înveseleau privitorii cu zâmbetul lor larg. Era un adevărat aflux de maşini pe şosea; mulţi alţii, ca şi ei, nu putuseră rezista zilei minunate de afară şi ieşiseră la plimbare. Lui Karen
i se părea că semănau cu nişte invadatori în micuţul sat liniştit; într-o curte leagănul stătea nemişcat, aşteptându-şi stăpânul să se întoarcă de la şcoală, în timp ce o găină păşea liniştită prin parcare. Naosul mănăstirii se ridica impunător, ca o dovadă a maeştrilor zidari care o înălţaseră cu atâtea secole în urmă. Karen era puternic impresionată de atmosfera din jurul ei, iar râsul Lisei o irită. Se întoarse şi o zări pe Lisa, care mergea alături de Nick; Magda dispăruse, iar Elizabeth şi Timsy plecaseră să admire altarul din partea vestică a clădirii. Karen făcu încă un pas, apoi se opri. Lisa se împiedicase, iar Nick se repezise s-o prindă. După sperietura din primul moment, Lisa începu să râdă, în timp ce Nick îi masa glezna. Se îndepărtară apoi, păşind încet; Lisa aproape se sprijinea de umărul lui, iar el nu părea deranjat. Karen se cutremură. Toată bucuria acelei zile petrecute în aer liber îi dispăru. Privi absentă în jurul ei, spunându-şi că era o prostie şi că nu era nimic anormal în comportamentul celor doi. Nick avusese reacţia normală a oricărei persoane care ar fi însoţit-o pe Lisa şi chiar dacă teoria ei se dovedea adevărată, ce importanţă mai avea? Căsnicia ta s-a încheiat! îşi spuse cu dârzenie. Ce mai contează care va fi femeia de care Nick se va îndrăgosti? Karen închise ochii ca şi cum în acest mod s-ar putea ascunde şi se putea feri de această deziluzie. Dar durerea era în sufletul ei şi nimic n-o putea domoli...cu excepţia ajutorului care-i era refuzat.

Se resemnă în faţa durerii şi porni spre maşină. Nick le duse să ia prânzul la Helmsley, iar în timpul mesei Karen nu reuşi să-şi ia ochii de la Lisa. Era ceva diferit la ea, o uşoară schimbare pe care Karen nu reuşea s-o înţeleagă. La o primă vedere părea aceeaşi Lisa, veselă ca întotdeauna, dar această veselie nu-i lumina şi ochii. Ochii trădau ceva ascuns; pentru o clipă, lui Karen i se păru că zăreşte o urmă de disperare

în azuriul de sub gene, dar în aceeaşi clipă Lisa o surprinse şi o privi mirată, aproape sfidător, apoi se uită în altă parte. Oare citise vinovăţia în privirea ei? Era adevărat; poate era cazul să recunoască asta, în speranţa că va putea depăşi acest moment cu mai multă uşurinţă, dacă reuşea să conştientizeze sursa durerii. Poate că reuşea să se elibereze de această invidie faţă de Lisa, care ştia exact ce să facă pentru a atrage devotamentul lui Nick, dorinţa lui de a o proteja, prietenia lui...poate chiar dragostea lui. Şi totuşi, ea putea distruge această putere a LiseL.Înspământată de propriile gânduri, îşi frecă tâmplele. Nici în cele mai înspăimântătoare momente nu luase în considerare această variantă. Pentru că s-ar fi distrus pentru totdeauna, dacă ar fi făcut asta...

- Te simţi bine, scumpo? o întrebă Elizabeth, mângâind-o uşor pe mână, moment în care Karen se simţi extrem de jenată pentru îngrijorarea pe care i-o crease bătrânei.

- Da, spuse ea, forţându-se să zâmbească. Da...sunt bine, adăugă, însă durerea din stomac o făcea să se simtă din ce în ce mai prost.

Toţi celilalţi se opriră şi-şi concentrară atenţia asupra lui Karen, care se înroşi şi se uită în farfurie la desertul delicos, pe care ştia că nu-l mai putea înghiţi şi cu toate astea trebuia, măcar, să se prefacă. Magda se înclină spre ea.

-Am aspirine la mine, vrei să-ţi aduc două?

Karen acceptă, realizând că era mai uşor să accepte oferta, decât să refuze şi să prelungească şi mai mult acest moment jenant.

-Ai prefera să ne întoarcem acasă, scumpo? o întrebă Elizabeth, încă îngrijorată.

- Nu...nu vreau să vă stric ziua tuturor. Sunt bine, serios.

Înghiţi repede cele două pastile aduse de Magda, dorindu-şi numai să înlăture dubiile lui Elizabeth. Zâmbi şi se uită fix în ochii lui Nick. El părea să fi citit dincolo de această mică şaradă şi reuşi

cu greu să-i susţină privirea.

- Eşti sigură că te simţi bine, Karo? o întrebă.

Ea încuviinţă în tăcere, iar Nick, aparent satisfăcut de răspuns, comandă cafeaua. Momentul trecuse, iar Karen răsuflă uşurată în sinea ei.

Trebuia să înveţe să-şi mascheze sentimentele, îşi spuse. Nu mai pierdură mult timp la cafea. Nick îşi propuse s-o ia încetişor spre Lastingham şi Rosedale, pentru ca apoi să se îndrepte spre încântătoarea vale Esk, în pitorescul orăşel Whitby. Ajunseră aici în jur de ora patru. Serviră câte un ceai şi câţiva biscuiţi cu unt la o cafenea cochetă, apoi porniră pe jos să exploreze vechiul port. Totul reprezenta o noutate pentru Karen, aşa că plimbarea pe străduţele înguste, pe lângă casele din piatră cu acoperiş roşu, construite una lângă alta de-a lungul portului, o făcură să uite o vreme de toate problemele, bucurându-se doar de ceea ce vedea. Elizabeth vru să treacă podul spre partea de est, unde hoinăriră prin vechea piaţă. Tot aici găsiră magazine micuţe ce vindeau de toate: crabi umpluţi şi scrumbii afumate, haine de ploaie şi hanorace, plăcinte făcute în casă, obiecte de anticariat şi bineînţeles omniprezentele magazine de suveniruri; găseai acolo ce doreai. În cele din urmă, Nick îşi privi ceasul.

- Eşti gata de întoarcere? o întrebă el pe Elizabeth.

- Cred că da...imediat, murmură Elizabeth, uitându-se peste umăr. Am trecut pe lângă un magazin foarte drăguţ mai devreme. Aş vrea să-i cumpăr ceva lui Karen care să-i amintească de locul ăsta.

Nu mai aşteptă răspunsul lui şi plecă la braţ cu Timsy, în timp ce Nick se uita în jur nerăbdător.

- Unde a plecat Lisa?

- În magazinul acela, spuse Magda, arătându-i un magazin micuţ şi cochet. A văzut o jachetă cu alb şi portocaliu. Era superbă.

Karen îl observă strâmbându-se, realizând probabil câtă

vreme va pierde Lisa acolo. Începuse să povestească ceva, când se opri şi oprinse brusc de mână pe Karen şi o trase pe trotuar, la timp pentru a o feri de o camionetă ce trecu extrem de aproape pe lângă ea. Şoferul claxonă nervos şi se pierdu în zare. Nick o ţinea strâns lipită de el. Ca prin vis Karen auzi vocea Magdei, care spunea că astfel de camionete mari n-ar trebui să aibă permisiunea de a circula pe străzi atât de înguste. Nu vedea nimic şi nu simţea decât respiraţia caldă a lui Nick, iar inima începu să-i bată cu putere. La început crezu că se datora spaimei, dar apoi înţelese că era provocată de simpla apropiere dintre ei. Apoi Nick îi dădu drumul şi

tulburarea trecu. Îl auzi spunându-i Magdei:

- Vrei să-i spui tu Lisei unde am plecat? apoi o atinse uşor pe cot, ghidând-o, iar ea îl ascultă orbeşte. Stai! îi strigă cu asprime.

De data asta era doar un biciclist, dar numai atenţia lui Nick o salvase şi acum.

- Ce naiba se întâmplă? Nu te simţi bine? o întrebă, privind-o cu ochi mari.

- Bineînţeles că mă simt bine, răspunse ea mândră.

- Păi, ai grijă, pentru numele lui Dumnezeu. Strada nu e locul potrivit să visezi cu ochii deschişi.

- Nu făceam asta.

- Orice ai fi făcut. Aproape ai intrat în biciclistul ăla.

- Nu pot să citesc gândurile oamenilor! izbucni ea.

Brusc ochii i se umplură de lacrimi. Totul părea să meargă de-a-ndoaselea în acea zi. Se scutură din mâna lui şi simţi dorinţa de a striga la el.

- Nu ştiam dacă vrei s-o aştepţi pe Lisa sau dacă vrei s-o urmezi pe Elizabeth şi nici nu mă aşteptam ca un ditamai camionul să treacă pe acolo ca un...

- Oh, las-o baltă!

- Atunci, nu vorbi cu mine de parcă aş fi o idioată.

- Dar nici n-am spus aşa ceva!

- Şi nu striga la mine! exclamă ea, luând-o la fugă. Nick o prinse însă repede din urmă.

- Nu fac asta...şi încearcă să vorbeşti mai încet, şuieră el. Dacă ai chef de ceartă, aşteaptă până ajungem acasă.

- Oh, eşti imposibil! mârâi ea printre dinţi.

- Şi eu aş putea spune acelaşi lucru. Ce naiba te-a apucat azi?

- Chiar trebuie să mai întrebi? murmură ea acru, mergând mai încet. Uite-o pe Elizabeth.

- Da, spuse el, controlându-şi expresia feţei. Crezi că poţi să-mi înduri prezenţa şi să te porţi civilizat încă puţin? Măcar de dragul ei, dacă nu de al meu.

- Nu te teme, veni replica lui Karen, la fel de rece. N-am uitat. Din păcate, talentele mele de actriţă nu se compară cu ale tale.

Îl auzi înjurând printre dinţi şi ştiu că lovise unde trebuia. Dar Nick nu mai spuse nimic, iar ea îl lăsă s-o ţină de braţ, cu toate că era conştientă de faptul că atingerea lui nu mai era caldă, ci emana doar animozitate. Elizabeth stătea în faţa micuţului magazin de suveniruri, proaspăt vopsit, ale cărui ferestre se vedea că erau decorate pentru sezonul de vacanţe.Vase colorate, tot felul de textile şi obiecte din piele erau etalate în vitrină, iar pe un şevalet în miniatură stătea o plăcuţă cu scris de mână, care anunţa că înauntru se găseau materiale şi unelte pentru artişti plastici. Karen răsuflă uşurată, văzând-o pe Elizabeth fascinată de vitrina frumos aranjată; dacă s-ar fi uitat o clipă după fiul şi nora ei, ar fi fost tulburată de spectacolul dintre cei doi. Abia acum se întoarse spre ei şi le zâmbi.

- Nu e frumoasă geanta aia cu motive indiene? Ti-ar plăcea? Sau vrei să intrăm să vedem şi altele? o întrebă Elizabeth pe Karen.

Aceasta ezită, dar Nick zâmbi resemnat, adoptând figura bărbatului care se pregătea pentru o sesiune de cumpărături feminine.

- Du-te, îi spuse el. Te aştept aici.

Dar Elizabeth nu era de acord cu asta.

- Nu, trebuie să vii şi tu. Am nevoie de tine să alegi ceva. Are grijă Timsy de ceilalţi.

Când o urmă în magazin, Karen n-avu nicio presimţire. Ştia doar că trebuia să aibă grijă ca Elizabeth să nu aleagă un cadou prea costisitor. Karen privi cu respiraţia tăiată preţul genţii pe care le-o aduse vânzătoarea, şi fu recunoscătoare că se abţinuse de la vreo laudă a obiectului. Conştientă de prezenţa lui Nick şi simţindu-i privirea ironică sfredelindu-o din spate, Karen se uită prin magazin, în speranţa de a găsi ceva nu foarte scump, dar care să satisfacă impulsul de generozitate al bătrânei. Elizabeth se plimbă o vreme prin magazin, apoi ochii îi căzură pe un set cu obiecte din piele roşie.

- Te rog... murmură Karen disperată, ceva mic...

Elizabeth zâmbi.

- Acum mi-am amintit... vi se apropie aniversarea de trei ani de căsătorie. Pielea e simbolică pentru trei ani, nu-i aşa?

Vânzătoarea scoase un carneţel cu un tabel, pe care-l verifică.

- Da, doamnă, aveţi dreptate. Anul trei e pielea.

Setul era deja împachetat, dar Elizabeth încă hoinărea prin magazin. Alese o poşetă pentru Magda, încă una pentru Timsy şi un cufăraş din argint pentru Lisa. Apoi se întoarse spre Karen.

- Acum, scumpo, vreau să-ţi cumperi ceva ce-ţi place ţie, nu ce-mi place mie, dar care e posibil să nu se potrivească şi cu gusturile tale.

Vânzătoarea zbârnâia, împachetând toate cumpărăturile. Elizabeth îi făcuse ziua mai frumoasă! Aşa că riscă puţin:

- Avem un atelier la etaj, doamnă. Poate vedeţi ceva acolo...

- Haide, spuse Elizabeth entuziasmată, iar când ajunse în capătul scării spiralate, murmură cu răsuflarea tăiată. Oh, ce zi minunată am avut!

- Da, întotdeauna ţi-a plăcut să-ţi cheltui banii pentru familia ta, spuse Nick sec. Dar te rog să nu exagerezi!

- Nu-i pot lua cu mine, Nick, îi aminti Elizabeth simplu.

Nick fu redus la tăcere. Se trase înapoi, privindu-şi mama care studia rafturile cu proţelanuri şi sticlă şi zări apoi o pasăre din cristal albastru-piesa centrală. Cu toţii o priveau şi nu prea aveau ce spune. Era atât de delicată cu aripile desfăcute, lucrate cu minuţiozitate, de parcă artistul ar fi vrut să-i îngheţe zborul pentru posteritate. Elizabeth se întoarse spre Karen cu o privire extrem de caldă.

- Nu mai ai nicio întrebare acum, nu-i aşa? E doar o fericire pură. Vreau să ţi-o dăruiesc, scumpo.

Îi făcu semn vânzătoarei, iar pasărea plecă la împachetat. Nick se pregătea să coboare, când le zări pe Lisa şi pe Magda, care urcau.

- Ce lucruri minunate! exclamă Lisa. Ce-ai cumpărat, mămico? Ceva pentru mine?

- Vrăjitoare lacomă! şuieră Nick, luând pachetele din braţele surorii lui. Trebuie să ai răbdare să vezi.

Lisa se strâmbă la el şi porni să exploreze atelierul. Nick şi Elizabeth o urmară, iar Karen profită de ocazie şi alese un clopoţel de sticlă pe care-l admirase Elizabeth. Mai era încă unul mai mare, dar, făcând o scurtă analiză a banilor din portofel, trebui să se mulţumească să-l ia pe cel mic; era un simbol al iubirii ce i-o purta şi voia să-l cumpere cu banii ei, nu ai lui Nick. I-l duse vânzătoarei, apoi se întoarse la timp pentru a o auzi pe Lisa întrebând:

- Ce-i acolo?

Fără a suspecta ceva, îi urmă pe ceilalţi în galeria din capătul atelierului. Când îi prinse din urmă, un fior rece de groază îi străpunse inima. Toate celelalte picturi de pe pereţi se pierdeau în ceaţă; una singură rămăsese clară, într-o ramă albă. Părea să crească, umplând toată galeria şi privind-o acuzator pe Karen. Nu se putea mişca. Nu putea decât să se uite îngrozită la acea imagine catastrofică, ştiind că era prea târziu pentru a mai fugi şi neîndrăznind să-l privească pe Nick. Ca prin vis, auzi vocea lui

Elizabeth.

- Ştiu că mulţi nu apreciază asta, dar mie mi se pare frumos.

- Nu, e ieftin şi comercial. Mie...

Se opri. Lisa bâiguise ceva, dar în clipa următoare se prăbuşi leşinată la pământ.

Capitolul 10

Vânzătoarea apăru în fugă. Elizabeth icni de spaimă şi se prăbuşi în genunchi, iar celelalte două femei ţipară speriate.

- Daţi-vă la o parte! Aduceţi-mi un scaun! izbucni Nick, iar vânzătoarea se execută, speriată. Nick se aplecă şi descheie haina Lisei şi cordonul strâmt al fustei, apoi o luă cu blândeţe în braţe. O duse în partea din faţă a magazinului şi o aşeză pe scaunul pe care-l adusese vânzătoarea. O sprijini atent şi răsuflă uşurat când Lisa se mişcă uşor şi gemu.

- Eşti bine, îi şopti. Nu te speria, scumpo.

- Uite, am nişte săruri parfumate, spuse Magda şi-i întinse sticluţa lui Nick.

Lisa gemu din nou şi împinse la o parte sticla.

- Ce s-a întâmplat? întrebă slăbită. Am leşinat?

- Da, murmură el, îndemnând-o să bea din paharul cu apă adus de vânzătoare.

- Te rog, şopti ea, du-mă acasă, Nick. Mă...mă simt, tremură vizibil, atât de rău şi...mi-e frică.

- O să plecăm spre casă imediat ce te simţi în stare să mergi. Scările alea nenorocite sunt prea înguste...sau te car eu.

Toţi o priviră neliniştiţi pe Lisa, care se ridică nesigură şi se sprijini de Nick pentru a putea coborî. Karen îi luă poşeta şi pachetele pe care le scăpase pe jos. Ea însăşi era tulburată şi nu-şi dorea decât să iasă din magazinul acela care se dovedise prevestitor de rele. La parter se întâlniră cu patroana magazinului, care venise să închidă. Era o femeie subţire, încă atrăgătoare la cei cincizeci şi ceva de ani, care se dovedi extrem de îngrijorată pentru ce se întâmplase. Se oferi chiar să le facă tuturor câte un ceai, întrebă dacă era cazul să cheme un doctor şi, într-un final, când află că maşina lor era parcată la ceva distanţă, se oferi să-i ducă până acolo chiar ea. Aşa că Elizabeth, Nick şi Lisa plecară înainte, iar Karen, Magda şi Timsy făcură drumul pe jos până în centru unde aveau maşina parcată şi merseră împreună spre

casă, ajungând la o oră în urma celorlalţi. Karen fu extrem de tăcută de-a lungul călătoriei; nu reuşea să scape de sentimentul acela de rău pe care-l avea şi era îngrozită de reîntâlnirea cu Nick. Păşi încet în hol, de parcă ar fi vrut să amâne inevitabilul şi merse în camera de zi, unde era lumină. Nick stătea în faţa focului, însă nu se putea citi nimic pe faţa lui.

- Începusem să ne îngrijorăm, spuse el pe un ton care n-o liniştea deloc.

- Cum se simte Lisa? întrebă ea, uitându-se în altă parte.

- Acum cred că doarme, murmură obosită Elizabeth, din fotoliu. S-a dus direct în pat, cum am ajuns acasă. N-am putut s-o convingem să mănânce sau să bea ceva şi nici să chemăm doctorul, adăugă neliniştită. Mă îngrijorează felul în care a leşinat atât de brusc.

Karen clătină uşor din cap. Avea dreptate; pur şi simplu se stinsese, iar când îşi revenise din leşin, arăta ca o stafie, palidă şi cu privirea pierdută.

- Şi părea atât de veselă azi, continuă Elizabeth, de parcă reuşise în sfârşit să învingă virusul ăsta nenorocit. Aş vrea să ne lase să-i facem un control amănunţit.

- Nu poţi decât să-i sugerezi asta, interveni Nick. Lisa e o persoană adultă acum, iar tu trebuie să începi să înţelegi asta, adăugă el zâmbind trist, chiar dacă ştiu că ţi-e greu să te dai deoparte şi să-ţi priveşti copilul care a crescut.

- Presupun că ai dreptate, surâse ironic Elizabeth. Şi voi o să treceţi prin asta, scumpule.

- Oare vom trece prin asta?

Se uitase la Elizabeth, dar Karen surprinsese scurta ezitare dinaintea lui "vom" şi nici nu se putea înşela asupra privirii ironice pe care i-o arunca acum peste creştetul bătrânei.

- Eşti pregătită pentru zgomotul acelor picioruşe, dragă? o întrebă, ridicând din sprâncene.

Îi venea să-l pocnească; ar fi vrut să-l facă să simtă măcar

puţin din durerea pe care i-o provoca el cu aceste cuvinte. Îşi încleşta mâinile pe spătarul fotoliului şi încercă să-şi controleze vocea când spuse:

-Acum nu, şi nici tu nu cred că vrei asta, încă.

- Te grăbeşti să-mi oferi un nepot, Nick? o întrerupse Elizabeth, de parcă ar fi simţit ceva din trăirile lui Karen.

- Nu te încântă ideea?

- Ba da! Normal! Mi-ar plăcea să-mi ţin primul nepot în braţe, înainte să...se opri şi pentru o clipă camera rămase tăcută şi rece, apoi se ridică şi se forţă să zâmbească. Apropo, Nick, ai adus lucrurile din maşină?

- Nu, nu încă. Mă duc acum.

Plecă, iar tăcerea se lăsă din nou în cameră. Karen simţea că nu era momentul potrivit pentru a-şi dărui cadourile pe care le aleseseră cu atâta veselie câteva ore înainte, dar scoase totuşi clopoţelul din poşetă.

- Oh, draga mea, ce surpriză plăcută! exclamă Elizabeth, vizibil încântată de dar, ridicându-se s-o îmbrăţişeze. Ce norocoasă sunt să am o familie atât de bună cu mine.

Era greu să nu fii aşa cu Elizabeth, se gândi Karen, punându-i-se un nod în gât şi încercând cu greu să rămână calmă la întoarcerea lui Nick. Îi simţea dispreţul din ochi fără să se uite la el, în momentul în care despachetă opera din sticlă şi-i mulţumi cu lacrimi în ochi lui Elizabeth.

- Ştii, e o legendă, îi şopti Nick peste umăr.

Apropierea lui atât de bruscă o făcu să tresară. Nu-l auzise păşind în spatele ei, iar acum se uita la pasărea albastră pe care ea o ţinea cu amândouă mâinile.

-Ai grijă să nu zboare, adăugă ironic.

- Nick! Sarcastic afurisit ce eşti! îl mustră Elizabeth. Ignoră-l când te
tachinează aşa.

Tachinări! Daca ar putea...! Karen era conştientă de faptul că

fiecare cuvânt era atent calculat ca să rănească. Aşeză pasărea pe şemineu, alături de multe alte obiecte la care Elizabeth ţinea foarte mult. Când se întoarse, Nick o privea încruntat pe Elizabeth.

- Ar trebui să te culci mai devreme azi, ştii că mâine mergem la doctor.

Elizabeth se încruntă, oftă, apoi spuse resemnată:

- Încă un specialist? Merită?

- Da, spuse Nick sec. Ezită o clipă, apoi se uită la ceas şi adăugă: trebuie să plec.

- Dar unde...

Se aplecă s-o sărute pe frunte.

- Iartă-mă, Beth, dar nu-s prea comunicativ în seara asta. Se uită apoi la Karen. Nu mă aştepta probabil mă întorc târziu.

În clipa următoare ieşi. Simţi privirea surprinsă aţintită asupra ei, dar nu putu decât să se întoarcă încet cu spatele. Era prea slăbită pentru a mai da explicaţii. Dacă el considera că putea să dispară în noapte spunând doar că nu e prea comunicativ, atunci ea nu putea face altceva; oricum, era ultima persoană de a cărei părere ar fi ţinut cont. Şi în adâncul sufletului nu simţea decât o uşurare. Nu mai putea suporta multe. Puţin mai târziu, Magda pregăti ceva uşor de mâncare, dar Elizabeth nu mâncă mult, iar lui Karen nu-i era foame. Lisa încă dormea, când Magda merse să verifice şi puţin după ora nouă Elizabeth fu convinsă să meargă la culcare, după ce-i promiseră că cineva va avea grijă ca Lisa să mănânce ceva. Karen se oferi să facă asta şi pe la zece pregăti câte ceva. În timp ce aştepta laptele să se încălzească, Magda o întrebă dintr-o dată:

- Îl aştepţi pe Nick să se întoarcă? Nu-mi place să mă culc înainte să ştiu că sunt toate uşile închise cum trebuie, adăugă ea repede, privind-o pe Karen cercetător.

- Eu...o să fac o baie după ce termin cu asta, spuse ea, turnând laptele în cană, fără să se uite în ochii femeii. Probabil se va întoarce până fac eu toate astea. Cred că ar trebui să te duci la

culcare, Magda, a fost o zi
obositoare.

- Poţi să mai spui o dată! N-aş putea refuza o asemenea ofertă, mai spuse ea. Dacă tu crezi că totul e în regulă...

Ezită încă o clipă şi într-un final îi spuse noapte bună, iar Karen rămase singură în casa tăcută. Câteva minute mai târziu, Karen ciocănea la uşa Lisei. Nu auzi niciun răspuns şi ezită o clipă, apoi i se păru că aude un geamăt uşor şi intră repede.

- Lisa...?

- Ce e?

- Eu sunt, Karen, ţi-am adus ceva de mâncare. Trebuie să încerci să mănânci puţin.

- Poţi s-o duci la bucătărie, nu vreau nimic, murmură îmbufnată Lisa, răsucindu-se în pat.

Karen se uită la grămada de sub pături şi fu tentată să ridice din umeri şi să spună: cum vrei. Dar se abţinu şi o mângâie blând pe cap.

- Lisa, ce s-a întâmplat?

- Ce s-a întâmplat? izbucni Lisa, dezvelindu-se brusc şi holbându-se la ea. Totul! Mă simt groaznic. Aş vrea să mor!

- Oh, nu! Nu poate fi atât de grav. Nu pot face ceva? Să...

- Nu poate face nimeni nimic. Decât...se opri şi se întinse după cana cu lapte, pe care o vărsă puţin în agitaţia ei. Nu, nu poate face nimeni nimic. Lasă-mă singură, pentru numele lui Dumnezeu!

- Nu pot să fac asta, murmură Karen îngrozită, ştiind că trebuia s-o liniştească pe Lisa măcar de dragul lui Elizabeth. Şterse cu un şerveţel stropii de lapte, apoi se aşeză pe marginea patului.

- Decât ce, Lisa? Ce ai vrut să spui mai devreme?

Lisa oftă şi se afundă din nou între perne.

- Nu, nu se poate face nimic. Oftă încă o dată, apoi adăugă: de fapt, aş putea să-ţi spun, oricum o să afli curând. Sunt însărcinată.

- Însărcinată? Karen rămase cu gura căscată o clipă; se

gândise la multe posibile răspunsuri pentru atitudinea Lisei din ultima perioadă, dar varianta asta n-o luase în calcul. Dar...nu eşti fericită? se bâlbâi ea.

- Fericită? Sunt distrusă! Un copil e ultimul lucru pe care mi l-aş dori
acum, adăugă Lisa nervoasă.

- Dar mama ta şL.ClifL.or să fie încântaţi. Oh, Lisa, ar însemna atât de mult pentru mama ta. Încă nu i-ai spus?

- Nu, şopti Lisa, palidă. N...nu eram sigură şi n-am...n-am vrut să cred, dar acum ştiu. Mi-a întârziat două luni, mai spuse, umezindu-şi buzele uscate. Oh, Karen, mi-e atât de frică. Întotdeauna mi-a fost frică de durere şi...şi o să mă îngraş şi dacă va fi fată, va trebui să fac toată tărăşenia încă o dată pentru că iubitul meu Cliff vrea un băiat. Pentru că fratele lui mai mare nu se va căsători niciodată - nu poate - iar Cliff va vrea să ofere familiei un moştenitor. Oh, Doamne! Mi-aş dori să nu mă fi căsătorit cu el! Izbucni apoi în plâns.

Karen uită de propriile probleme şi o luă în braţe, încercând s-o liniştească.

- O să fie bine, îi şopti ea la ureche. Eşti speriată acum pentru că e prima oară şi abia ţi-a trecut răceala aia oribilă, dar o să fie bine...mai spuse ea, legănând-o încet, în timp ce Lisa suspina.

- Dar n-ai de unde să ştii, nici tu n-ai trecut prin asta.

- Aşa e, dar trebuie să fii mai optimistă. Gândeşte-te la copil şi la Elizabeth. Ştii bine că asta e ceea ce-şi doreşte cel mai mult să audă, murmură Karen, privind-o cercetător pe Lisa. Te iubeşte mai mult decât pe oricine altcineva, iar vestea asta i-ar da speranţă...ar putea chiar să-i prelungească viaţa.

Lisa oftă şi ceru un şerveţel.

- Ştiu. Am încercat să-mi spun şi eu asta. Oh, Karen, ştiu că sunt o bestie egoistă...întotdeauna am fost aşa, dar n-am ce face, nu mă pot schimba.

Recunoaşterea acestui fapt o surprinse pe Karen, care spune

încet:

- Doar sfinţii pot spune că nu sunt egoişti, iar oamenii cu adevărat egoişti, n-ar recunoaşte asta niciodată.

- Serios, chiar încerc, dar nu mă pot abţine...oamenii m-au pus întotdeauna pe un piedestal. Tata m-a idolatrizat, iar în ochii mamei nu puteam greşi. Toţi, părinţii mei, Nick, buni şi acum Cliff.. .toţi m-au iubit şi m-au protejat...dar n-am putut să mă ridic la aşteptările lor. Nu înţelegi?

Nu accept aceleaşi convenţii ca ei. Adică, o ador pe mama, dar pur şi simplu nu pot fi ca ea, adică...să mă supun acestor concepţii învechite. Ştii tu...costumul tip, perlele şi să rămâi virgină până în noaptea nunţii. Apoi să rămâi fidelă unui singur bărbat până ce moartea vă va despărţi. Să fii numai ochi pentru mogâldeaţa străină din leagăn şi nu cumva să pomeneşti cuvântul divorţ pentru că nu se cade. Lisa făcu o pauză, apoi continuă. Iar familia lui Clifford e şi mai rea. Un divorţ în clanul contelui? Ar fi de neconceput aşa ceva!

Karen simţi un fior rece pe şira spinării, pe măsură ce confesiunile continuau. Acum că se pornise, Lisa părea că nu mai poate opri tristeţile şi amărăciunea înăbuşite de cine ştie câtă vreme. Când într-un final se opri, Karen şopti:

- Dar...asta înseamnă că o să te desparţi de Clifford?

- Cum aş putea face asta, acum? întrebă Lisa, încruntându-se.

- Sunt sigură că te iubeşte.

- Sunt o posesie a lui, încearcă să mă transforme în ceva ce nu sunt. Nevasta perfectă şi apoi femeia. Problema e că n-am avut curajul să-l părăsesc, să-mi recapăt libertatea şi să trăiesc aşa cum vreau eu, să fiu eu, nu ce crede familia mea că ar trebui să fiu! Nu pot distruge toate iluziile pe care şi le-au făcut toţi despre mine. Oh, Doamne, am încercat...am încercat să fiu tot ce şi-au dorit mama, tata, Nick şi Cliff...

Se cufundă din nou între perne, fără să mai spună ceva şi oftă ca şi cum şi-ar fi acceptat înfrângerea şi spulberarea tuturor

viselor. Karen rămase tăcută.

- Îmi pare rău, Lisa, nu ştiu ce să spun.

- Nu e nimic de spus. Sunt o prizonieră. Aşa cum suntem cu toţii când realizăm că avem conştiinţă.

Ultima ei afirmaţie atinse o coardă din sufletul lui Karen; era adevărat. Lisa, aproape ca şi ea, era prinsă în pânza circumstanţelor şi în acel moment se simţi mai apropiată de ea ca oricând. Spuse încet:

- Nu va părea întotdeauna atât de grav ca acum. Odată ce te vei obişnui cu ideea de a avea copilul...promite-mi că-i vei spune mamei tale curând.

Lisa încuviinţă şi se întinse după unul dintre sandvişurile cu pui.

- Mă simt mai bine acum că ţi-am spus, murmură ea, mestecând încet.

- Încearcă să mănânci tot, spuse Karen repede. Mă...duc să-ţi mai aduc nişte lapte, ăsta s-a răcit.

Însă Lisa o opri.

- Nu te mai deranja...

După ce Lisa termină de mâncat, Karen strânse totul pe tavă, îi aranjă patul şi o convinse să se culce.

- Karen...se auzi vocea Lisei.

- Da?

- Încă ceva. N-o să spui nimănui ce ţi-am povestit, nu?

- Bineînţeles că nu.

- Nici măcar lui Nick. Mai ales lui, o rugă ea.

- Promit.

Karen duse vasele la spălat...Ceasul bătu de unsprezece şi se auzi tare în linişte casei. Se grăbi să termine totul. Nick avea să se întoarcă în curând şi dintr-o dată groaza pe care se chinuise toată seara să şi-o alunge reveni. Tremura din cap până-n picioare...dacă ar fi fost închis magazinul acela de suvenirurL.Oftă. Nu dorea nimănui răul, dar trebuia să admită că-i era

recunoscătoare sorţii care făcuse ca Lisa să leşine exact în acel moment. Deşi nu era frig, nu se putea opri din tremurat. Verifică toate uşile şi o lăsă deschisă doar pe cea de la intrare. Se opri la uşa Lisei, ascultă o clipă, dar nu se auzea nimic, aşa că se îndreptă spre camera ei şi ezită o clipă cu degetele pe clanţă. Oare Nick se întorsese câtă vreme stătuse ea la Lisa? Dar camera mare era întunecată şi răcoroasă, căci uitaseră o fereastră deschisă dimineaţă. Parcă trecuse o veşnicie de atunci. În speranţa că-şi va mai elibera mintea de astfel de gânduri, se pregăti să facă o baie. Se simţea atât de epuizată, încât nu s-ar fi obosit să facă asta, dar avea părul îmbâcsit din cauza aerului marin, aşa că fu nevoită să ducă la capăt toate acele operaţiuni. În timp ce-şi lega părul cu un prosop, deveni conştientă de liniştea din casa aceea mare. Devenise apăsătoare; i se părea că auzea orice zgomot. Tresări speriată la ţipătul unei vieţuitoare ce se lupta probabil pentru supravieţuire. Deschise repede robinetele, în speranţa că va înăbuşi ţipetele acelea, dar mai degrabă le amplificară. Deci, Lisa va avea un copil. Karen încercă să se gândească la altceva. La câtă fericire îi va aduce această veste lui Elizabeth, dar nu putea să se gândească decât la promisiunea pe care Lisa o rugase s-o facă. Lucrurile pe care Nick nu trebuia să le afle vreodată...Îşi privi deodată imaginea neclară din oglindă. Ultimul secret nu fusese divulgat; dar ce mai conta acum? Îşi legă mai bine cordonul halatului, dar începu să tremure din nou. Ştia că n-avea cum să scape de aceste idei până n-avea să se întoarcă Nick şi zorii următoarei zi nu vor veni. Se întoarse în linişte în dormitor. Deschise uşa şi tresări, căci lumina era aprinsă.

- Nick...? murmură ea.

Uşa protestă cu un scârţâit, iar Karen păşi încet în cameră. Oare ea lăsase lumina aprinsă? Apoi zări lângă cămaşa de noapte pe care şi-o scosese, o cutie dreptunghiulară. O privi înspăimântată.

- Da, e pentru tine, se auzi vocea lui Nick. De ce nu te uiţi la

ea?

Se răsuci, speriată. Stătea în pragul uşii, cu părul ciufulit şi cu mâinile în buzunarele halatului.

Trecu pe lângă ea şi răsturnă cutia. Reproducerea o privea acuzator; fotografia aceea care-i schimbase pentru totdeauna viaţa. Tremură; avea mânile ca gheaţa. Ar fi preferat să fugă, oriunde, să scape. Dar el îi bloca drumul.

- Uită-te la ea! strigă Nick.

- Nu!

- De ce? Nu era niciun pic de compasiune în ochii lui. Toată lumea se uită acum la ea. Toată lumea şi-o atârnă pe perete. Nu se pot înşela cu toţii.

- Te rog, nu din nou! gemu pierdută. Nu...

- E puţin cam târziu să-ţi mai fie ruşine. Ochii îi ardeau nemiloşi. Cred că ar trebui s-o atârnăm şi noi pe perete. Nu eşti de acord cu mine?

Karen se trase câţiva paşi înapoi, încercând să se trezească din acel coşmar.

- Nick, te rog! Nu mai pot!

- Dar cu mine cum rămâne? Cum crezi că mă simt eu? Văzându-te aşa. Ştiind că tu şi Vince Kayne...Doi ani m-a chinuit gândul ăsta. Ştiind şi întrebându-mă...De câte ori te-ai întors la mine direct din patul lui?

Karen închise epuizată ochii. O prinse de umeri şi o forţă să se uite la
el.

- Spune-mi! strigă el. Spune-mi adevărul. Dacă-ţi mai aduci aminte! Şi Stephan Esse! Şi el stătea acolo? Nu apărea în poză, dar se uita.. .şi aştepta. Te-ai culcat şi cu el?

Karen încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

- Ti-am spus deja adevărul! N-am fost niciodată amanta lui Vince Kayne. Niciodată! De ce nu mă crezi? Pe Stephan Esse l-am întâlnit o singură dată în viaţa mea. Nu ţi-am fost niciodată

necredincioasă.

- Doamne! Cum poţi să insişti cu aceeaşi minciună sfruntată? Cum poţi nega asta? strigă furios, arătându-i poza. Doamne! Uită-te la ea! Propria mea soţie. Arătându-şi trupul pentru toată lumea. Pentru orice obsedat sexual libidinos! Şi încă negi? Cu doi bărbaţi care erau recunoscuţi mai întâi pentru năravurile lor. Probabil crezi că sunt un idiot!

- Nu...da! Neg orice! strigă ca o nebună. Nu-ţi mai pot explica încă o dată, dar fiecare cuvânt pe care ţi-l spun e adevărat. Tu eşti singurul bărbat cu care m-am culcat vreodată. Oh, cum te pot face să mă crezi? murmură slăbită.

- Să te cred?

Îi râse în faţă, iar Karen simţi mirosul băuturii.

- Eşti beat! spuse dezgustată.

- Oare?

- Da, eşti!

- Oh, nu! Aş fi preferat să fiu. Chiar şi tu trebuie să recunoşti că nu ţi-am dat motive să te plângi de mine din cauza asta. O prinse de mână şi o trase spre el. Poate că ar fi timpul s-o fac.

Se luptă din răsputeri să scape din strânsoarea de fier, dar împotrivirea ei nu-l făcu decât să se enerveze şi mai mult. O strânse şi mai tare, imobilizând-o.

- Oh, n-ai să faci asta! scrâşni el, de parcă şi-ar fi pierdut complet controlul. Am fost un prost...dar în sfârşit m-am trezit! M-am trezit dintr-un coşmar de doi ani. Un coşmar în care te doream şi în care mă întrebam câţi bărbaţi vor lua ceea ce era al meu. Al meu! şuieră el. Da, Karen, de doi ani visez la un moment ca ăsta. Karen îl privi cu ochii mari, palidă, iar Nick surâse sarcastic în colţul gurii. Da, Karen, e timpul să plăteşti.

- Să plătesc? Se zbătu în zadar. Nu, dă-mi drumul, mă doare!

- Meriţi să simţi asta! Oh, nu...n-o să scapi cu lacrimile, de data asta!

Karen îşi muşcă buzele pierdută, iar el o privi dispreţuitor:

- N-o să începi să strigi, nu-i aşa, draga mea soţioară necredincioasă? N-o să-i faci să vină în grabă să afle adevărul...doar dacă preferi să ai spectatori.

Cred că aşa erai obişnuită în cercurile în care te învârteai, nu?

- Eşti nebun! şuieră Karen, holbându-se la el.

- Oare? Nu cred.

Încercă să se tragă înapoi, dar simţi marginea patului în dreptul genunchilor.

Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe pat, iar Nick îi desfăcu dintr-o singură mişcare halatul. O clipă îi privi flămând goliciunea, apoi se aruncă asupra ei ca leul asupra prăzii. Karen murmură, disperată:

- Nu, Nick...nu aşa! Te rog...nu aşa...şi încercă să se mişte sub greutatea corpului lui.

Dar n-o asculta; era condus doar de dorinţă şi de furia strânsă în doi ani de zile. Privirea i se înceţoşă şi i se puse un nod în gât. Era prea puternic şi nu i se putea împotrivi. Cedând, încercă să se umple de ură; şi-ar fi dorit să-l urască din tot sufletul...dar nu reuşea.... Nu mai rămăsese decât o amintire plăcerea de a oferi şi a primi dragoste învăţată de la el; acea dragoste era acum profanată. Când în sfârşit se ridică şi se mută în celălalt pat, Karen era mult prea epuizată pentru a se putea mişca. Zăcu acolo, privind în gol, aşteptând să nu mai tremure. Abia când simţi că Nick adormise, îndrăzni să se ridice pentru a se acoperi, tremurând de teamă nu facă zgomot. Dar Nick nu se trezi când Karen ieşi din dormitor pentru a se spăla, în speranţa că va putea goni durerea deziluziei şi a dorinţei pe care le trezise în trupul ei trădător.

- Oh, Doamne, murmură pentru sine, stând între cearşafuri reci ca gheaţa. Fă-mă să nu-l mai doresc. Fă-mă să nu-l mai iubesc!

Capitolul 11

Se lumina de ziuă când reuşi într-un final să adoarmă. N-o auzi pe Magda când intră să aducă ceaiul de dimineaţă şi nici zgomotele casei care se pregătea pentru o nouă zi. Abia târziu când razele soarelui găsiră o breşă printre draperii şi luminară toată camera, murmură nemulţumită şi se întoarse pe partea cealaltă; în clipa următoare, îşi aminti totul. Era singură. Ceaiul se răcise de mult, celălalt pat era gol şi dezordonat. Se strâmbă şi încercă să-şi alunge greaţa. Se simţea de parcă ar fi fost bătută, o durea capul şi era deprimată. Se simţi tentată să se urce la loc în pat şi să se ascundă între pături, dar se forţă să-şi facă de lucru. Nu-i putea evita pe ceilalţi toată ziua fără să ridice anumite semne de întrebare. Se îmbrăcă şi se pieptănă fără prea mult zel, apoi îşi zări imaginea în oglindă; arăta ca o stafie, cu ochii învineţiţi de la plâns. Doamne! Nu putea coborî arătând în felul ăsta. Încercă să se folosească de ajutorul cosmeticelor şi dintr-o dată se auzi un ciocănit la uşă. I se puse un nod în gât, apoi se relaxă. Nick n-ar fi bătut la uşă! După...Ridică din umeri şi murmură slab:

- Intră.

Era Lisa. Arăta aproape la fel de slăbită ca şi Karen, iar degetele-i tremurau încleştate pe marginea neglijeului scump. Aruncă o privire în urma ei înainte de a închide uşa.

- Ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine? o întrebă Karen.

- Nu mai rău decât de obicei...am vomitat mai devreme. Doamne, aş vrea să...

Karen o privi îngrijorată:

- Lisa, sper că nu...

- Nu, nu fac nicio prostie, murmură ea, trântindu-se în pat. Sunt prea speriată. Nu ştiai, Karen? Sunt una dintre persoanele care merg în virtutea inerţiei, sperând că până la urmă totul va fi bine. Nu e vorba de asta...te simţi bine, Karen? o întrebă, uitându-se la ea.

- Ce vrei să spui?

- Oh, nu ştiu. Eu...v-am auzit aseară. Şi mă întrebam...Nick a fost

nebun-beat sau prosteşte-beat?

-Bineînţeles că nu! se arătă revoltată Karen, în încercarea de a părea şocată. Probabil... ţi s-a părut...orice crezi că ai auzit.

- Ba nu, spuse Lisa sec. După ce ai plecat de la mine aseară, am încercat să dorm, dar n-am reuşit, aşa că am coborât în bucătărie. Mă durea stomacul şi mi-era frig şi m-am gândit să iau o gură de coniac şi să umplu o sticlă cu apă caldă. Nick s-a întors când eram acolo. Şi m-a speriat.

- Tu? Te-ai speriat? Karen încercă să-şi ascundă degetele ce-i tremurau. De ce?

-Pentru că-l cunosc pe Nick. Şi ştiu că are o anumită doză de violenţă în el, murmură Lisa, uitându-se pe fereastră. Obişnuiam să-l pun la încercare să văd cât rezistă până izbucneşte. Dar ştiam că pe mine nu m-ar răni...prea mult. Dar pe tine...Se întoarse brusc spre Karen. M-a speriat aseară. Era atât de tăcut. Dar mocnea pe dinăuntru. Mi-a luat paharul din mână şi mi-a spus: Să nu te mai prind că faci asta, ai înţeles? Pe urmă a stat pur şi simplu acolo până am plecat. Şi pe urmă...Karen, e totul în regulă?

-De ce n-ar fi? se chinui Karen să pară calmă. Da, ne-am cam certat aseară. Aşa cum spui şi tu, Nick are o doză de violenţă, adăugă ea cu amărăciune.

Lisa o privi în continuare cu oarecare teamă în ochi.

-Eşti sigură? Pentru că eu...

- Lisa, ce rost au toate astea? spuse Karen, ridicând din umeri. A trecut.

-Da? Aş vrea să fiu sigură de asta, mai spuse Lisa, evitându-i privirea.

- Ce vrei să spui?

Lisa se jucă o clipă cu un ciucure de la draperie.

- Karen, s-a întâmplat ceva în America de Sud?

- Cum adică?

- Pentru că te-ai întors acasă, nu-i aşa?

- Nu, bineînţeles că nu! murmură Karen, şocată şi speriată.

Despre ce vorbeşti?

- Te-am văzut într-o dimineaţă, acum vreun an. Intrai la Selfridges. Am încercat să te prind din urmă, dar era atât de aglomerat că n-am reuşit.

- Probabil te-ai înşelat.

- Nu cred. Purtai haina aia roşie cu guler mare şi te-am şi strigat. Te-ai uitat în jurul tău şi te-ai grăbit să intri în magazin. Pe urmă am încercat să te sun, dar americanii ăia au spus că nu eşti în ţară. Şi-apoi, la vreo săptămână, mama a primit o scrisoare de la tine şi Nick în care nu spuneaţi nimic de vreo vizită pe care s-o fi făcut acasă. Am vrut să-i spun că te-am văzut, dar ceva m-a făcut să tac din gură. N-am...n-am ştiut ce să fac.

Karen se prăbuşi într-un fotoliu, iar buzele îi tremurau. Îi venea să-i spună Lisei tot ce-şi dorise vreodată să-i spună, dar se întrebă ce rost avea. Era prea târziu acum. Când văzu că nu răspunde, Lisa se apropie de ea.

- De ce? o întrebă. Ce s-a întâmplat?

Karen o privi pierdută.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa! Vrei să spui că nu ştii? O bufni un râs isteric şi-i venea s-o plesnească pentru naivitatea întipărită pe faţă. Totuşi, se control'; era posibil să nu se prefacă. În asta consta şi ironia. Apoi spuse sec: da, ar trebui să afli. N-am plecat cu Nick în America de Sud. Dar a insistat să păstrăm totul secret, pentru că nu voia ca Elizabeth să afle adevărul. Acela că noi...că ne-am despărţit şi...motivul pentru care s-a întâmplat asta. Acum suntem împreună doar de dragul lui Elizabeth, din cauza a ceea ce au spus doctorii...lăsă capul în jos, fără vreo urmă de speranţă.

- Vrei să spui că asta se datorează...? Lisa îşi duse o mână la gură.

Adică...

- Adică s-a terminat totul. Căsnicia noastră s-a sfârşit. Nick şi cu mine am încheiat orice comunicare. Vorbise de parcă odată cu ieşirea la iveală a adevărului se stinseseră şi ultimele ei speranţe şi

dorinţe de dragoste şi fericire.

Lisa o privi şocată.

- De...de ce nu mi-ai spus? o întrebă.

- Ce rost mai avea? Ai fi putut...ai fi vrut să mă ajuţi?

Lisa se întoarse cu spatele şi rămase tăcută vreme îndelungată, apoi şopti:

- Nick...a aflat? Sau cum...

- Poza din ziar.

Lisa se cutremură.

- Nu i-ai spus...?

- Nu. Pur şi simplu am negat totul. Nu m-a crezut.

Lisa tăcu din nou, apoi exclamă:

- Oh, Doamne! Ce nebunie! Ce naiba o să facem?

- Nimic, spuse Karen uitându-se în continuare în oglindă. O cuprinsese o neobişnuită stare de calm. Nu mai avea niciun pic de putere.

Lisa suspină.

- Karen, îmi pare rău, se bâlbâi ea. Aş vrea să pot face ceva...

Dintr-o dată, Karen simţi că nu mai poate. Se ridică.

- E prea târziu pentru asta. Nu mai poţi face nimic. Nick nu mă mai iubeşte şi nici nu mai are încredere în mine. Şi eu...cred că nu-l voi mai putea iubi vreodată.

Fără să-i mai pese de altceva, îşi puse o haină pe ea, verifică dacă are bani în poşetă şi ieşi în fugă pe uşă. Coborî scările în grabă, rugându-se să nu întâlnească pe nimeni pe coridoare. Să explice cum vrea absenţa ei, se gândi ea cu amărăciune. Se simţea un miros savuros de şuncă prăjită, dar nu-i trezi deloc apetitul. Tot ce voia era să fie singură o vreme. Din fericire, nu se întâlni cu nimeni şi se îndepărtă cât putu de repede din dreptul ferestrelor. Abia trecuse de opt şi jumătate şi toată lumea era la micul dejun; Nick se pregătea s-o ducă pe Elizabeth la doctor, aşa că nu i se va simţi lipsa prea curând. N-avea niciun plan în minte când se urcă în autobuzul de ora nouă, fără să-i pese de destinaţia acestuia. Tot ce voia era să fugă o

vreme de Dellersbeck, să se ascundă printre străini, într-un loc străin, unde nu mai era nevoie să se prefacă şi unde putea aştepta până i se domolea suferinţa. Se uita în gol pe fereastră, fără să privească ceva anume. Peste aproape o oră, coborî; stătea în mijlocul unei pieţe, palidă, ochii o dureau şi...nu putea uita...Traversă orăşelul, trecu pe lângă vechiul turn cu ceas şi ajunse pe strada principală. Abia se deschisese un supermarket nou. Lângă el se aflau o brutărie, o farmacie, un mic magazin de pantofi şi alte câteva. Se opri pe rând, în faţa vitrinelor. Nu reuşea să scape. Nu vedea decât faţa lui Nick, ura din ochii lui, duritatea feţei şi noaptea precedentă...Închise ochii şi-şi cuprinse faţa cu mâinile, încercând să uite acele imagini.

- Te simţi bine, drăguţo? o întrebă îngrijorată o femeie ce ieşi dintr-un magazin.

- Da...da, mulţumesc, spuse ea zâmbind slab, dar femeia nu păru convinsă.

- Eşti foarte palidă, sigur nu-ţi vine să leşini?

- Întotdeauna sunt palidă, murmură ceva mai încurajator de data asta şi plecă, uşor stânjenită şi în acelaşi timp măgulită de grija femeii.

Era cazul să se adune, dacă arăta atât de rău. Cu un mic efort, reuşi să meargă cu mai multă hotărâre, ca şi cum ar fi avut o destinaţie clară. Dar în câteva minute ajunse în capătul străzii principale şi o cuprinse din nou sentimentul de singurătate. Făcu dreapta pe una dintre străduţele secundare şi încetini când ajunse spre zona rezidenţială a oraşului. La capătul aleii unde se aflau casele construite cu secole în urmă de bogătaşii zonei, se aflau şi fermele celor mai puţin înstăriţi. Când ajunse la ultima fermă, se opri. Cerul se înnorase, iar vântul bătea cu putere în câmp deschis. Venea ploaia. Trebuia să se întoarcă...acasă. Acasă unde o aştepta cine ştie ce veste tristă despre Elizabeth, acasă la Lisa care nu contenea cu autocompătimirea, acasă la Nick.. .hotărât să conducă vieţile tuturor, acasă unde trebuia să joace vechea mascaradă...Nu-i fusese uşor nici

până acum, dar după tot ce se întâmplase...Evenimentele din seara precedentă stârpiseră orice speranţă de a-şi mai reveni, pur şi simplu răsuciseră cuţitul în rană. Înţelegea în sfârşit cât de multe pierduse, iar viitorul se arăta sumbru. Se gândi la atingerile lui Nick după doi ani, la felul cum fusese a lui încă o dată...fără urmă de iubire, de tandreţe. Pură dorinţă carnală...iar ea nu putea uita acea imagine. Se întoarse brusc, cu privirea înceţoşată, şi aproape dădu peste un băieţel ce ieşise după un gard, urmat de un căţeluş. În urma lui apăru o femeie, care se vedea că se oprise din treabă ca să-şi mustre copilul şi să alunge căţelul. O privi aproape cu supiciune pe Karen şi plecă. Întâlnirea o tulburase, la fel şi privirea de sub genele lungi ale băiatului. Cum avea să-şi reconstruiască viitorul singură, fără...? Stropii de ploaie începură să cadă când ajunse în piaţa principală şi descoperi că pierduse autobuzul şi trebuia să aştepte încă două ore până venea următorul. Setea, deznădejdea, dacă nu foamea, o împinseră să intre în cafeneaua din capătul străzii. Era călduţ şi plin de lume, dar un cuplu de vârsta a treia îi făcu loc la masa lor şi comandă un ceai şi sandvişuri cu friptură de vacă care erau specialitatea casei. Nu se aştepta să poată mânca ceva şi privi surprinsă farfuria plină adusă de chelneriţă. Dar sandvişurile se dovediră delicioase, iar ceaiul aromat şi tare, şi abia atunci realiză cât îi era foame. Trecuseră aproape optsprezece ore de când nu mai mâncase ceva şi în plus aşa putea trage de timp până să fie obligată să iasă în ploaia care-i alungase pe toţi pe la casele lor; dar cafeneaua era plină, era ora prânzului şi ştia că trebuia să facă loc şi altora. Termină ceaiul, plăti nota şi ieşi; mai avea încă o oră de aşteptat, iar staţia de autobuz era deja plină. Se pregăti să li se alăture; haina subţire pe care o avea nu era potrivită pentru o asemenea vreme şi se mustră că plecase atât de departe fără să fie îmbrăcată corespunzător. Dar asta era problema ei; se lăsa purtată de val prea uşor, îşi spuse cu amărăciune. Cât despre dorinţa subconştient' de a fugi şi a se ascunde de toate...cum ar fi putut face asta? Circumstanţele care o forţaseră să accepte să joace această

mascaradă, nu se schimbaseră. Dimpotrivă, se înrăutăţiseră. Chiar dacă îşi spunea că n-o interesa părerea lui Nick - doar nu era îngrijorat pentru ea, nu? - absenţa ei prelungită avea s-o îngrijoreze teribil pe Elizabeth dacă nu...Nici nu văzu punga murdară de pe jos. Alunecă pe ea şi, cu toate că încercă să-şi menţină echilibrul, nu reuşi să nu se prăbuşească la pământ; în aceeaşi clipă se auzi un puternic scârţâit de roţi şi ţipete disperate, apoi ceva o izbi cu atâta forţă că o aruncă în aer. Se rostogoli ca o păpuşă de cârpe; totul se învârtea în jurul ei. Auzea ca prin vis o mulţime de glasuri şi i se păru că încearcă să se ridice, dar nu mai simţi nimic înainte să-şi piardă cunoştinţa.

Străini se strânseră grăbiţi în jurul ei, şoferul coborî speriat, iar un tânăr poliţist îşi scoase haina şi i-o puse sub cap până la sosirea ambulanţei. Nu-şi amintea cum ajunsese la spital, nici analizele pe care i le făcură doctorii în stare de urgenţă. Când deschise ochii, era linişte şi un amestec de alb şi albastru, de verde şi galben îi înceţoşa privirea, până când totul se clarifică şi realiză că se afla într-un pat. Se afla într-un pat! Şi o înţepa ceva deasupra sprâncenei. Îi era extrem de sete, iar instinctul îi spunea că ar fi bine să nu se mişte prea brusc. Încercă să deschidă gura, dar buzele îi erau complet uscate. Apoi, o voce caldă o salută:

- Ce bine, te-ai trezit. Cum te simţi?

Abia atunci o zări pe asistenta tânără ce stătea pe marginea patului.

- Ce s-a întâmplat? Unde mă aflu?

- Te afli în sala de reanimare a spitalului Cottage, îi spuse asistenta, uitându-se pe fişa de la capătul patului. Doctorul o să vină imediat.

Începea să-şi aducă aminte ce se întâmplase. O durea capul îngrozitor, ca şi braţul drept, în timp ce restul corpului o durea ca după o bătaie cumplită. Avea senzaţia că se întâmplaseră multe, dar momentan nu-şi aducea aminte tot şi mai simţea încă acea confuzie de parcă nu s-ar fi trezit încă din coşmar. Luase autobuzul, intrase în

cafenea şi apoi...

- Bună ziua, doamnă Radcliffe.

Doctorul era înalt şi slab, cu părul negru, cu un zâmbet ciudat în colţul gurii.

- Nu mai eşti atât de îngrijorată acum? continuă el fără să-i dea ocazia să-şi dea seama la ce se referea. Când ai mâncat ultima oară? Îţi aduci aminte?

- De unde ştii cum mă cheamă? şopti ea.

Era obişnuit cu reacţii întârziate şi zâmbi.

- Mă tem că am fost obligaţi să-ţi controlăm geanta. Doar pentru a pune lucrurile de valoare într-un loc sigur şi pentru a te putea identifica pentru a anunţa familia.

Un val de amintiri o făcu să se zbată neputincioasă. Îşi imagina deja cum sosea poliţia la Dellersbeck, iar biata Elizabeth răspundea la uşă...

- Vă rog, trebuie să dau un telefon...trebuie să...

- Uşurel. O să facem noi asta pentru tine, spuse doctorul blând. Te referi la Nick. Soţul tău?

Nick! Se domoli şi o podidiră lacrimile. Nu-i trecu prin minte să se întrebe de unde ştia doctorul că numele soţului ei era Nick; pur şi simplu îşi amintise de ce fugise de la Dellersbeck în dimineaţa aceea. Oare era aceeaşi zi? De cât timp se afla oare acolo? Cât o fi fost ceasul? Încercă să se uite la ceasul pe care-l avea la mână, dar doctorul o mustră blând.

- Vrei să te linişteşti? Cum rămâne cu ultima masă pe care ai avut-o?

- Era...se bâlbâi ea, umezindu-şi buzele uscate. La prânz. Era unu şi jumătate când am ieşit din cafenea. Şi...şi pe urmă...

- E-n regulă, spuse el, uitându-se la ceas. Te putem duce să-ţi punem ghipsul chiar acum.

- Vă rog, pot să beau ceva?

- Nu, nu încă, spuse el şi se întoarse spre asistentă: umezeşte-i buzele. A trebuit să te anesteziem ca să ne putem ocupa de fractura

aia de la încheietură.

- Fractură? Doar atât?

- Nu e suficient? o întrebă, privind-o amuzat.

- O să...mă fac bine?

- Bineînţeles! Radiografiile pe care ţi le-am făcut la cap arată că n-ai păţit nimic grav. Cu excepţia fracturii, o contuzie uşoară şi câteva vânătăi, eşti în regulă. Dar o să te ţinem aici vreo două zile. Făcu o pauză înainte să adauge: ai scăpat ieftin.

- Serios?

Se trânti cu capul pe perne şi nu surprinse privirea uimită a doctorului. Peste câteva minute sosi asistenta-şefă pentru a o controla şi a o anunţa că se puteau ocupa de încheietura ei. Totul se petrecu extrem de repede; peste vreo jumătate de oră se întorsese în patul ei, sorbind mulţumită din ceaiul care părea grozav. Poate că era din cauza anestezicului, poate din cauza şocului, a epuizării sau a oboselii, dar pur şi simplu nu-i mai păsa de nimic. Tot ce-şi dorea era să doarmă. Dar nu putea face asta încă. Se întorsese asistenta-şefă să-i ia temperatura, apoi veni tânărul poliţist care se aflase la locul incidentului ca s-o întrebe ce-şi mai amintea din acele ultime momente îngrozitoare. Nu reuşi să-i spună mare lucru; doar că alunecase şi căzuse, iar el îşi luase zelos notiţe. Apoi o întrebă dacă văzuse maşina. Clătină încet din cap, strâmbându-se din cauza durerii provocate de durere.

-Asta m-a lovit? Parcă ar fi fost un tanc. Apoi, realizând unde bătea poliţistul, adăugă repede: nu se poate să fi fost vina lui...probabil că am aterizat pur şi simplu în faţa maşinii.

-Da, cam aşa ceva. Aveai o pungă de plastic prinsă de picior...credem că pe ea ai alunecat. Se mai întâmplă şi accidente din astea stupide, mai spuse el, pregătindu-se să plece.

Abia închisese ochii când cineva o trezi pentru masa de seară. Mâncă puţin din peşte şi cartofi, termină toată îngheţata, şi adormi instantaneu după aceea. O oră mai târziu, asistenta fu nevoită s-o strige de două ori ca s-o trezească şi auzi ca prin vis o voce caldă:

- Poate n-ar trebui s-o trezim.

Apoi din nou vocea micuţei asistente:

- Doamnă Radcliffe, soţul dumneavoastră e aici.

Deschise ochii şi-i văzu pe Nick şi pe Elizabeth stând la capul patului. Îl privi cu ochi mari, dorindu-şi să-l gonească de acolo pentru a nu mai juca acelaşi rol ieftin al soţului îngrijorat, dar se abţinu când o văzu pe Elizabeth vizibil afectată. Totuşi, Nick nu se prefăcu îngrijorat, dimpotrivă, arătă foarte puţină compasiune.

- Bună, Karen, cum te simţi? o întrebă, sărutând-o mai mult simbolic pe obraz.

Ar fi vrut să-i strige că n-are nimic şi că nu ştie de ce se afla acolo, dar Elizabeth era chiar în spatele lui, aşa că murmură slăbită:

- Destul de bine...am câteva dureri. Nici acum nu ştiu exact ce s-a
întâmplat.

- Draga mea! se plânse Elizabeth, aşezându-se pe marginea patului, privind-o îngrijorată. Puteai să mori! Când ne-au anunţat...

- Oh, ştiu! Îmi pare rău! exclamă tulburată. Mi-a fost atât de teamă că o să te...

- Ce nu înţeleg e ce căutai aici, de la bun început? o întrerupse Nick. Niciunul dintre noi n-a ştiut...

- Nick! se auzi tonul aspru al lui Elizabeth. Nu e momentul potrivit pentru unul dintre interogatoriile tale. Oricum, de ce n-ar avea Karen libertatea de a merge unde vrea? Doar nu te aştepţi să-ţi dea raportul pentru fiecare mişcare pe care o face!

- Îmi cer scuze, mormăi Nick.

Elizabeth îi împachetase câteva lucruri: o cămaşă de noapte, periuţa de dinţi, un deodorant şi alte articole de toaletă, pe care se apucă să le ordoneze în dulăpiorul de lângă pat, în timp ce povestea tot felul de nimicuri în încercarea de a relaxa atmosfera. Magda şi Timsy îi trimiteau salutări şi însănătoşire grabnică, iar Lisei îi păruse extrem de rău pentru accident şi-i transmitea că o va vizita următoarea seară.

-Asta, dacă o să mai fii aici, adăugă Elizabeth veselă.

Nu comentă nimic despre propria ei vizită la doctor. În tot acest timp, Nick fu extrem de tăcut şi nu părea în apele lui, uitându-se încontinuu la ceas, de parcă şi-ar fi dorit ca acea vizită să se încheie mai repede. Întrebă într-un sfârşit, pe un ton sec:

-Ai nevoie de ceva?

-Nu, mulţumesc, spuse ea încet. Elizabeth s-a gândit la tot.

-Au grijă de tine?

-Da, sunt foarte drăguţi, murmură Karen fără să se uite la el, hotărâtă să nu-i ceară nimic şi nici să nu trădeze vreo urmă din durerea ce i se ascundea în suflet.

-Există o aripă separată cu saloane private, insistă el. Aş putea aranja să te mute.

-Nu vreau să stau într-un salon privat, şuieră ea. O să mă mute în aripa principală de la reanimare, mâine. Şi oricum, n-o să mai stau decât

vreo două zile.

-Serios?

Tonul lui o făcu să tresară. Vorbise oare cu doctorul? Mai era oare vorba de ceva ce ei nu-i spuseseră? Urmă o clipă de tăcere întreruptă brusc de Elizabeth.

- Cred că ar trebui s-o lăsăm pe Karen să se odihnească. Pare extenuată.

-Nu s-a încheiat ora de vizită, se împotrivi Nick.

-Ştiu, dar uită-te la ea, Nick, şopti mama lui.

Abia a doua zi, când se privi în oglindă, înţelese la ce se referea Elizabeth. Îi tunseseră părul de deasupra frunţii pentru a-i coase rana destul de adâncă. Avea o julitură pe obraz, încă una deasupra ochiului drept şi o vânătaie urâtă pe braţul stâng, pe lângă celelalte mici zgârieturi şi vănătăi de pe restul corpului. Şi evident, ghipsul. Dar Elizabeth observase nu numai urmările fizice ale accidentului, cât şi şocul provocat.

-Te sunăm dimineaţă pentru alte veşti, şopti Elizabeth

emoţionată. Sper să te simţi mai bine până atunci, scumpo, adăugă ea, sărutând-o. Te aştept afară, îi spuse lui Nick.

Karen se crispă de durere, ştiind că Elizabeth îi lăsase singuri pentru micul schimb de intimităţi dintre soţ şi soţie! După ce bătrâna ieşi, Karen se înveli până sub bărbie şi fixă tavanul cu privirea. Nu mai avea puterea să ducă încă o ceartă şi nici nu-şi mai făcea iluzii în privinţa adevăratelor sentimente ale lui Nick. El păşi încet spre capătul patului, fără să se uite la ea.

- Bine, spuse el sec. Ştiu că nu mai e nimic de spus.

- Nu, nu e, răspunse rece. Şi chiar dacă ar mai fi, nueste locul şi timpul potrivit.

- Ştiu asta, murmură el aspru. Atunci, o să plec. La revedere, Karen.

Ecoul vocii lui răsună mult după ce ieşi din cameră. Nu-i spusese noapte bună, ci la revedere.

Capitolul 12

Karen petrecu o noapte neliniştită ce i se păru că ţine o veşnicie. Dispăruse orice dorinţă de a se mai odihni. Nici somniferul dat de asistentă pe la două dimineaţa n-o ajută să doarmă mai mult de trei, patru ore, şi acelea puţin spus odihnitoare. Când veni în vizită a doua zi dimineaţă, doctorul privi nemulţumit termometrul, iar zâmbetul îi dispăru.

-Am auzit că ai avut o noapte grea.

Încercă să zâmbească şi mişcă puţin braţul aflat în ghips.

-Nu m-am obişnuit cu ăsta, încă.

- Mă tem că-l vei purta o vreme, spuse el, verificând dacă i se umflaseră degetele. E prea strâns? Câteodată trebuie să-l mai slăbim.

-Nu, cred că e bine.

- Hm, hai să vedem cum stăm cu restul. După ce o examină în detaliu, o acoperi cu pătura la loc şi o întrebă: te supără ceva?

Întrebare nu părea pusă de dragul artei, iar Karen îl privi atent, apoi clătină uşor din cap. Căsnicia mea e distrusă! Cum ar fi putut să-i spună asta? Şi că era împreună cu Nick pentru că avea de dus la bun sfârşit o mare minciună?

-Ştii, mulţi dintre pacienţi se întâmplă să aibă probleme, continuă el blând. Nu te teme să ne ceri ajutorul.

Era atât de grijuliu şi-i vorbea cu atâta blândeţe, încât Karen amuţi o clipă. Simţi că o podideau lacrimile şi încercă să se abţină, ca să n-o vadă.

Într-un fel o dure şi mai mult să vadă că un străin era mai îngrijorat decât Nick.

- Hei...nu prea obişnuim să ne facem pacienţii să plângă.

- N-o să vă stric recordul, doctore, murmură ea, ştergându-şi lacrimile.

- Bine. Te recuperezi foarte repede, să ştii. O să te mutăm în salonul principal. O să-ţi prindă bine să ai ceva companie. După-prânz poţi să faci o mică plimbare, poţi să te uiţi la televizorul din

camera de zi, dacă vrei. Da?

Îi zâmbi încă o dată şi plecă să-şi termine restul vizitelor. Aşa cum prevăzuse, compania din salonul mare o ajută. Prieteniile din spital se legau cu mai multă uşurinţă, pacienţii fiind oarecum legaţi unul de altul. Jenny era grăsuţă, blondă şi zgomotoasă şi chiar dacă umorul pe care-l avea era uşor crud, veselia ei putea lumina ziua oricui; până la sfârşitul zilei, Karen află toată fişa medicală a lui Jenny, dacă nu cumva şi a celorlalte femei din salon. Dar primi multe încurajări şi sprijin când încercă să se ridice în picioare; era bucuroasă să descopere că încă putea face asta şi că avea să se refacă. Era doar o chestiune de timp. Nick se întoarse în seara aceea cu braţul plin de flori şi fructe, şi însoţit de Lisa. Întoarseră mulţi capul după ea când trecu printre paturi. Arăta minunat, nimic nu trăda faptul că trecuse printr-o perioadă foarte proastă. Nick o sărută cast pe Karen şi schimbară câteva vorbe. Jenny avea o mulţime de vizitatori şi erau toţi foarte gălăgioşi; Nick murmură nemulţumit de câteva ori, apoi se ridică:

- Vă las să vorbiţi, fetelor. Bine?

Karen înclină plictisită din cap. Nu se aşteptase să se mai întoarcă şi mai ales să rămână să vorbească despre fleacuri, având în vedere că Elizabeth lipsea. Dar Lisa nu părea nerăbdătoare să vorbească. Redevenise tânăra superficială din primele săptămâni la Dellersbeck, iar Karen avea impresia că regreta confesiunile pe care i le făcuse.

- I-ai spus mamei tale? o întrebă totuşi.

- Poftim? tresări Lisa. Da, i-am spus dimineaţă. Accidentul tău şi vizita ei la doctor au cam monopolizat atenţia ieri. Şi în plus, domnul Lindner
a apărut după-amiază.

- A fost bucuroasă?

- Din cauza craiului neamţ?

- Nu, oftă Karen, conştientă că Lisa făcea pe proasta intenţionat. Din cauza copilului, binînţeles.

- Poţi spune că a fost mai încântată decât mine, spuse Lisa nepăsătoare. Dacă o să mă mai încapă costumul ăsta peste două săptămâni o să fiu foarte surprinsă. Acum, pur şi simplu pocneşte pe mine.

- O să-l poţi purta după aceea. N-o să dureze mai mult de nouă luni, o consolă Karen.

- Unde naiba o fi plecat Nick?

Nu-i putea răspunde la întrebarea asta şi aruncă o privire pe furiş la ceas. Cu toate că pentru majoritatea pacienţilor ora de vizite era partea cea mai aşteptată din zi, ea ar fi dat orice să se termine mai repede. Foarte rar se întâmpla să fie pe aceeaşi lungime de undă cu Lisa, iar acum se vedea clar că abia aştepta să plece de acolo. În timp ce Nick...Ei bine, el se făcuse înţeles pe deplin că nu-şi dorea să petreacă mai mult timp decât era necesar în prezenţa ei. Dacă ar putea încheia tot acest teatru...Lisa se juca nervoasă cu cureaua genţii.

- Karen...şopti ea, aplecându-se uşor, te-ai supăra foarte rău dacă l-aş ruga pe Nick să mă ducă acasă mai devreme? Problema e că...scutură din cap suficient de expresiv, spitalele mă îngrozesc.

- Nu, oricum eram obosită, murmură Karen, punându-şi capul pe pernă. Mulţumesc pentru vizită, Lisa. Ezită o clipă, apoi descoperi că nu simţea nicio remuşcare pentru faptul că se folosea de starea în care se afla. De ce nu te duci să-l cauţi pe Nick? îi sugeră ea. S-ar putea să stea de vorbă cu asistenta, sau o fi ieşit la maşină. Spune-i că nu trebuie să se mai deranjeze să vină să-mi spună noapte bună.

Închise ochii şi mai mult o simţi decât o văzu pe Lisa ezitând o clipă înainte de a-şi strânge lucrurile şi a pleca. Se încăpăţână să ţină ochii închişi şi ratǎ privirea cercetătoare a lui Nick, care apăruse în dreptul uşii exact când o deschisese Lisa. Şi nu văzu nici felul în care-l zorea să plece mai repede, în timp ce el se uita încă neliniştit în salon. A doua zi dimineaţă, când doctorul o anunţă că vrea s-o mai ţină acolo încă o zi, nu ştiu dacă trebuia să fie recunoscătoare sau să-i pară rău. Se simţea mai bine, n-o mai durea tot corpul la cea mai

mică mişcare şi nici nu-i mai plesnea capul de durere. Şi cu toate că-şi dorea să revină la o viaţă normală, era încântată că decizia era amânată cu încă o zi. Jenny şi încă două paciente fură externate în acea dimineaţă, iar salonul păru mai gol după plecarea lor. Karen încercă să-şi ocupe timpul cu tot felul de lucruri minore, pentru a evita să se gândească la întoarcerea ei la Dellersbeck de a doua zi. Dacă ar fi existat o cale prin care ar fi putut scăpa de asta! Căci nu mai putea suporta comportamentul lui Nick şi totala lui ignoranţă faţă de sentimentele ei. Probabil că o ura din tot sufletul...Dar oricât se gândi, Karen nu găsi altă soluţie decât aceea de a-i spune adevărul lui Elizabeth. Iar asta era imposibil. Îşi dori, nu pentru prima oară, să fi avut şi ea mai multe rude. Dar fusese singură la părinţi; aceştia muriseră, iar în urmă cu ceva ani înainte unchiul ei emigrase în Noua Zeelandă împreună cu toată familia lui. Acum, n-o mai avea decât pe mătuşa Helen, iar pentru aceasta un singur lucru prezenta importanţă: ferma din Highland unde creştea vite de rasă. N-ar fi primit multă compătimire din partea mătuşii Helen şi în niciun caz nu i-ar fi oferit un alibi pentru a evada de la Dellersbeck pentru o perioadă. Odată cu apropierea orei de vizită, Karen era din ce în ce mai tensionată. Ce bine ar fi fost dacă ceasul ar fi putut trece pur şi simplu peste ora aceea...Dar când uşile salonului se deschiseră pentru a permite intrarea vizitatorilor, Elizabeth nu era escortată de Nick, ci de domnul Lindner; Karen tresări, pentru că nu se aştepta să-l vadă acolo! O salută şi-i trase scaunul lui Elizabeth.

-Vă simţiţi mai bine, doamnă Radcliffe? o întrebă el, înclinându-se respectuos.

-Arată mult mai bine! exclamă şi Elizabeth. Vreo veste despre când te întorci acasă?

- Mâine, murmură ea şi imediat observă schimbul de priviri dintre Elizabeth şi domnul Lindner. Priviri ce exprimau o satisfacţie ce nu se datora numai externării ei. Ce naiba se mai întâmplase acum? se întrebă
Karen, curioasă.

- E minunat! exclamă Elizabeth, entuziasmată. Acum, scumpo...am aşteptat să văd cum te mai simţi, dar cred că-ţi pot spune totul. Plec în Germania, vineri.

- Germania? suspină Karen, uimită.

- Sper s-o pot lua pe Elizabeth cu mine, interveni domnul Lindner.

- Dar asta e peste două...nu, trei zile! exclamă Karen, din ce în ce mai surprinsă şi întrebându-se dacă nu cumva delira. Pleci...în vacanţă? se bâlbâi ea.

- Nu, murmură Elizabeth toată numai zâmbet. Vrei să-i explici tu, Reinhard? Eu sunt prea entuziasmată.

- Desigur. Te rog, linişteşte-te, scumpo. Nu-i doresc decât binele iubitei tale mame. N-ai de unde să ştii asta, dar mi-am pierdut soţia în urmă cu cinci ani din cauza aceleiaşi boli de care suferă Elizabeth. Atunci, ca şi acum, doctorii nu prea ne-au oferit multe speranţe şi n-am putut face altceva decât să privim cum viaţa s-a scurs din ea. Dacă ar mai fi trăit câţiva ani...făcu o pauză, apoi continuă: în apropiere de casa mea, undeva lângă graniţa cu Austria, există o clinică nouă unde doctorii cred că au descoperit ceva extraordinar. E destul de greu de explicat, mai ales că mulţi sunt foarte rezervaţi în privinţa acestui nou tratament, deşi sunt interesaţi. Dar am văzut pacienţi care plecau din această clinică având speranţe noi în privire.

- Dar despre ce e vorba? întrebă Karen, temătoare. Nu cumva aceste false speranţe aveau să-i dăuneze lui Elizabeth? Dacă acest tratament experimental avea să-i scurteze chiar viaţa?

- Nu te teme, clătină domnul Lindner din cap. Nu sunt nişte şarlatani. E o clinică foarte cunoscută, iar doctorii de acolo sunt foarte devotaţi. Folosesc medicamente şi tratamente tradiţionale, dar administrarea acestora în mod individual face diferenţa.

- Se ghidează după bioritmul fiecărui individ, interveni Elizabeth. Se pare că e diferit la fiecare persoană în parte, ca amprentele. Desigur, încă se fac multe cercetări, dar sunt convinşi că tipul ăsta de tratament poate constitui o cale revoluţionară în vindecarea sau măcar ameliorarea multor boli. Oricum, m-am hotărât, adăugă ea

ferm. Am prea puţine de pierdut şi posibil multe de câştigat, aşa că o să accept oferta lui Reinhard. El o să mă ducă acolo, o să mă viziteze cât stau la clinică şi s-a oferit să vă ofere ţie, lui Nick şi Lisei cazare, dacă vreţi să mă vizitaţi...din moment ce va trebui să stau acolo o perioadă destul de lungă.

Karen răsuflă adânc.

- Nick ce părere are despre asta?

- Nu e foarte încântat, murmură Elizabeth mâhnită. Dar n-o să-l las să mă convingă să renunţ la această idee.

- Fiul tău e puţin sceptic, draga mea, dar îi înţeleg perfect sentimentele. Şi eu aş fi la fel în locul lui. Dar tu trebuie să iei această decizie, iar dacă mai ai nevoie de timp de gândire sau chiar te hotărăşti să renunţi, trebuie doar să-mi spui. O să înţeleg.

- Nu, spuse Elizabeth cu hotărâre şi cu o sclipire vioaie în ochi. E ca o binecuvântare. M-am întrebat într-o vreme ce era mai bine de făcut. Vezi tu, n-a mers aşa cum a sperat Nick.

Karen o privi pe jumătate speriată, pe jumătate curioasă.

- A fost o idee minunată să ne adune pe toţi la un loc, continuă Elizabeth, şi-i voi rămâne veşnic recunoscătoare. Dar nu e corect faţă de voi. Nick e prea departe de biroul lui, iar pentru bietul Cliff e o situaţie fără ieşire. Înţelegi? Elizabeth ezită o clipă, apoi adăugă: ştiu că între tine şi Nick nu stă totul bine, aşa cum aţi vrut să mă faceţi să cred. Nu ştiu despre ce e vorba şi mai mult decât să vă spun că-mi puteţi cere ajutorul oricând, n-o să intervin. Dar ar trebui să fiţi la voi acasă, preocupându-vă de propriile voastre vieţi, la fel şi Lisa şi Cliff, nu să staţi toţi să pierdeţi vremea la Dellersbeck, aşteptând ca eu să pierd lupta cu duşmanul meu. Ei bine, mai spuse ea şi vocea-i tremură, o să lupt, dar în felul meu şi aş fi mai liniştită să-mi ştiu copiii la casele lor, preocupându-se de vieţile lor. Cu voinţa lui Dumnezeu, o să-mi ţin primul nepot în braţe. Aşa că, o să mă ajuţi, Karen? O să încerci să-l faci pe Nick să înţeleagă? Pentru că asta vreau eu.

Karen încuviinţă, fără să spună altceva şi o îmbrăţişă, apoi şopti:

- O să mă rog pentru tine cât o să fii plecată, ca să te întorci cu bine.
ŞL.mulţumesc, Elizabeth...

Bătrâna o strânse şi mai tare la pieptul ei, iar Karen ştiu că i-a înţeles mesajul. După ce se încheie ora de vizită, Karen privi silueta subţire a lui Elizabeth îndepărtându-se şi avu un sentiment de irealitate. Dorinţa i se îndeplinise într-un fel în care nu se aşteptase. Tot acel teatru se încheia în sfârşit. Săptămâna următoare pe vremea asta avea să fie la Londra...la doamna Biggins. Oricum, avea să fie liberă şi nu va mai trebui să se prefacă, aşa cum o făcuse în ultimele săptămâni. Aveau să trimită scrisori, pentru ca nu cumva Elizabeth să fie îngrijorată şi asta să dăuneze tratamentului. Vor putea să-i ascundă adevărul în felul acesta, iar mai - târziu, dacă avea să se petreacă recuperarea pe care o sperau cu toţii, evident că vor trebui să-i spună totul. Nu era un secret care putea fi ţinut pentru totdeauna. Cât despre Lisa...trebuia să se preocupe singură de viaţa ei. Cel mai important era faptul că avea să scape de Nick în câteva zile. Odată ajunsă la Londra, nu mai trebuia să-l vadă. Puteau aranja orice prin telefon. Nu va mai avea ocazia s-o chinuie. Avea să fie liberă! Doar asta îşi dorea, nu?

Sentimentul de irealitate îi reveni a doua zi dimineaţă, când Nick apăru cu o geantă cu lucruri. După ce îmbrăcă pantalonii verzi şi puloverul larg pe care i-l adusese, îşi luă la revedere de la ceilalţi din salon şi se îndreptă spre locul unde o aştepta nerăbdător. O privi atent:

- Sunt bune lucrurile pe care le-am adus? Nu ştiam prea bine ce să iau...din cauza braţului.

- Sunt bune, spuse ea scurt.

- Restul le-am dus la curăţătorie, dar cele pe care le purtai când a avut loc accidentul...mă tem că nu se mai pot recupera.

- Nu contează, murmură ea sec.

Cum putea oare să vorbească aşa, ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic? Ca şi cum jucau în continuare aceeaşi mascaradă? Ca şi cum

cu patru nopţi în urmă nu-i aruncase în faţă aceleaşi acuzaţii, pierzându-şi controlul şi aproape o violase. Oare credea că uitase? Îl urmă la maşină, dorindu-şi să fi putut pleca de acolo de una singură. Dar nu mai avea timp; trebuia să accepte să plece cu el, cu maşina. Nick o ajută să se urce,
puse valiza în portbagaj şi se urcă la volan fără să mai spună nimic. Karen se uita pe fereastră; îi convenea acea linişte. Totuşi, după vreo opt kilometri, opri la un han.

- Să bem ceva, spuse Nick, deschizându-i portiera.

- Nu vreau să beau nimic, şuieră ea, încordată.

- Dar eu vreau. Oh, haide, Karo. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o băutură tare.

- Mersi, murmură ea sarcastic, dar coborî şi i-o luă înainte, hotărâtă să nu-i permită s-o atingă.

Fără s-o întrebe ce vrea, comandă rom şi cola pentru ea şi un whisky pentru el. Karen privi în gol pe fereastră, hotărâtă să nu-l privească. Oricât ar fi fost de nedrept, nu era mai bine că nu-şi vorbeau? Karen nu mai avea puterea să se certe.

- Karo...

- Nu, murmură ea, fără să-l privească. Termină-ţi băutura, Nick. Nu vreau să vorbim, sunt epuizată şi nu pot să mă cert.

- Sună destul de hotărât.

-Aşa şi trebuie.

- S-ar schimba ceva dacă aş...

- Nu! N-o să se mai schimbe nimic. Chiar tu ai spus că nu mai avem ce discuta. Acceptă asta, şuieră ea, ridicându-se. Te aştept afară.

Până ca Nick să aibă timp să protesteze, ieşi repede afară. Se aşeză pe o băncuţă din apropiere, privind o pisică neagră ce se lăfăia la soare într-o curte de partea cealaltă a drumului. Două vrăbii se certau ceva mai încolo, iar pisica le privi, răsucind nervoasă din coadă. Păsările zburară precaute mai departe, dar pisica rămase atentă. Scena emana atâta linişte şi pace şi dintr-o dată, Nick ieşi şi

se îndreptă furios spre maşină. Restul călătoriei tăcerea se ridică precum un zid între ei. Împrejurimile începeau să-i fie cunoscute; mai aveau foarte puţin până acasă, dar Nick frână brusc.

-Ştii despre Elizabeth?

-Da, mi-a spus aseară.

-Ce părere ai?

Karen fu surprinsă de întrebarea lui, dar nu-şi trădă sentimentele şi răspunse prudent:

-Cred că ar fi bine să plece şi nu cred că ai face bine s-o opreşti.

-Înţeleg. Şi apoi?

- Nu ştiu, pentru că nu ştiu la ce te referi, spuse ea, ridicând din umeri, încercând să deschidă portiera.

-Ai putea să încerci să asculţi.

-Nu crezi că am ascultat suficient?

Acestea fiind spuse, se îndreptă repede spre casă, unde Magda, Elizabeth şi Timsy o primiră cu drag. Nu trecu mult şi se mai auzi o maşină care parcă în faţa casei şi domnul Lindner îl urmă pe Nick în hol. Erau flori peste tot şi fusese pregătită o masă în cinstea ei. Doar Lisa lipsea.

- S-a întors acasă dimineaţă, îi şopti Elizabeth în timp ce Nick era ocupat cu băuturile. Îmi pare rău că n-ai apucat să-ţi iei la revedere. Pe de altă parte, trebuie s-o înţelegem că are un drum destul de lung de făcut de una singură, aşa că mi s-a părut normal să plece foarte devreme. De fapt, e cum nu se poate mai potrivit. Ştiu că încă nu s-a obişnuit pe deplin cu ideea sarcinii şi când mi-a spus că ar vrea să-i dea personal veştile lui Clifford şi m-a întrebat dacă nu mă supăr că nu mai aşteaptă până vineri, m-am dus pur şi simplu s-o ajut cu împachetatul.

Deci, Lisa nu pierduse deloc timpul, se gândi Karen, aşezându-se la masă. Dar oare asta nu demonstra cât era de înţeleaptă Elizabeth să nu asculte de Nick, oricât de bine intenţionat ar fi fost, şi să-şi ia singură deciziile? Nick părea tulburat şi retras, iar Karen se întrebă dacă nu cumva atitudinea lui se datora plecării bruşte a Lisei. Sau

poate din cauza rezervelor pe care le avea faţă de încântătorul domn Lindner? Dar nu era normal să fie aşa? După ce el reprezentase singura influenţă masculină în viaţa mamei lui, după moartea soţului ei, apăruse acest bărbat care se dovedise a avea o putere şi mai mare asupra deciziilor lui Elizabeth. Dar chiar trebuia să-şi arate sentimentele atât de făţiş? Poate că domnul Lindner nu le observa, dar Elizabeth, care-şi cunoştea atât de bine fiul, înţelegea foarte bine. Dar Elizabeth părea foarte fericită. Răspundea subtil micilor atenţii ale lui Reinhard şi se deschidea ca o floare în lumina soarelui; strălucea pur şi simplu, iar Karen înţelese imediat ce se petrecea cu ea. Se spunea că dragostea face minuni, să fi fost aceasta minunea de care avea Elizabeth nevoie? Prinsă cu aceste idei, Karen abia dacă-l auzi pe Reinhard care remarcase cât era de plăcut afară şi-l auzi apoi invitând-o pe Elizabeth la o plimbare. Apoi îşi auzi rostit numele:

- Poate că tu şi soţul tău aţi vrea să ne însoţiţi? întrebă domnul Lindner curtenitor.

- Mă tem că nu! îl întrerupse Nick. Mulţumesc de invitaţie, domnule Lindner, dar soţia mea are nevoie de odihnă. Chiar acum.

Înainte să apuce să protesteze, Nick o luă în braţe, ducând-o spre scări. Îi privi faţa hotărâtă şi exclamă:

- Nick...ce...

- Nu mai spune nimic, murmură el încet. Pur şi simplu taci!

Urcă scările cu ea de parcă ar fi fost un fulg şi închise uşa dormitorului cu piciorul în urma lui. Apoi o aşeză pe pat, nu foarte blând. Respira mai greu acum şi stătea sprijinit cu un genunchi pe podea şi cu unul pe marginea patului.

- De ce, Karen? De ce? gemu el.

Buzele lui Karen tremurară. Presiunea corpului lui o intimida, o înspăimânta. Îşi umezi buzele uscate.

- Ce anume? Nick, lasă-mă să mă ridic. Eu...

- De ce nu mi-ai spus?

Simţi cum o cuprinde neputinţa, dar încercă să-l împingă la o

parte.

- Te rog, n-o lua de la capăt, Nick, gemu pierdută. N...nu mai pot!

- Nici eu. Oh, Karen...Karen...iubita mea...murmură el şi-i cuprinse faţa în mâini, făcând-o să se uite la el. Apoi, spre uimirea ei, o strânse la piept, şoptind întruna: de ce? de ce? Timp de doi ani de zile...doi ani lungi...şi totul din cauza unei egoiste, meschine şi murdare...aş putea s-o omor! mârâi Nick sălbatic.

Karen tremura. Simţea că se învârte camera cu ea şi încerca să conştientizeze că ceea ce-i spunea Nick nu putea însemna decât un lucru.

- Ce...? Cine...? Eu nu... se bâlbâi fără să termine vreuna dintre întrebări.

- Lisa! Cine altcineva?

-Vrei să spui că...ţi-a spus?

Nick se uita în ochii uimiţi ai lui Karen şi se mânie din nou.

- Da, mi-a spus...după ce aproape am forţat-o să-mi dezvăluie adevărul.

Karen clătină uimită din cap; la început crezuse că Lisa i se confesase lui Nick. Dar era imposibil

- Dar cum? Cum ai aflat...cum ai ştiut despre ce s-o întrebi?

Expresia lui Nick se mai îmblânzi şi o întinse încet pe perne.

- Tu ai vorbit. Sau nu-ţi aminteşti?

- Eu...eu...nu ştiu despre ce vorbeşti. I-am promis Lisei că niciodată n-o să...

- N-o să-mi spui mie? Doamne, Karen! Cum ai putut?

Îşi feri privirea, încă uimită, întrebându-se ce se petrecuse între Lisa şi Nick. Apoi, el se ridică şi se apropie de fereastră.

- Când te-am vizitat la spital, cu Lisa, am plecat să întreb pe cineva despre starea ta. Trebuie să înţelegi, Karen, că eram înnebunit, Elizabeth tocmai îmi trântise bomba cu plecarea şi mă simţeam îngrozitor din cauza accidentului tău...mă simţeam vinovat...din cauza comportamentului meu din seara precedentă şi mă gândeam că de asta...Când am găsit-o pe asistentă, a adoptat un

aer foarte formal şi mi-a zis că doctorul vrea să-mi vorbească. Am aşteptat o vreme şi când într-un sfârşit a apărut, m-a privit de parcă aş fi fost un bătăuş de neveste sau ceva asemănător. Se întoarse o clipă şi profilul îi fu luminat de soare, dar reveni la poziţia iniţială, ca şi cum n-ar fi vrut s-o privească. Apoi continuă: se pare că ai vorbit mult cât ai fost inconştientă, chiar şi în timpul nopţii. Ai vorbit despre un tablou şi Lisa şi despre cât de mult te uram eu. Îmi tot strigai numele de parcă ai fi vrut să-mi spui ceva, iar eu nu te-aş fi ascultat. Doctorul m-a întrebat dacă ştiu ce te supăra atât de mult. Mi-a mai spus, pe un ton acuzator, că te vei recupera mult mai greu dacă există ceva care să te îngrojoreze atât de mult şi să încerc să te ajut să te linişteşti cumva. Nick oftă şi se întoarse lângă patul ei. Primul impuls a fost să te întreb direct despre ce e vorba, dar era şi Lisa care voia să plece şi am realizat că ar fi fost prea greu pentru amândoi să vorbim acolo. Dar pe drumul spre casă numai la asta m-am gândit. Îmi tot venea în mintea imaginea ta cu părul desfăcut, acoperindu-ţi umerii, felul în care obişnuiai să-l porţi prima oară când te-am cunoscut...şi dintr-o dată m-am gândit la părul Lisei. Al ei a fost întotdeauna lung şi mătăsos şi avea cam aceeaşi culoare ca al tău. Întotdeauna fusese foarte mândră de el; chiar copil fiind, petrecea ore întregi în faţa oglinzii, pieptănându-l. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că ar vrea să-l taie şi totuşi, a făcut-o. Am început să mă întreb de ce şi pentru prima oară am realizat cât de mult semănaţi voi două. Pe urmă mi-am amintit toate celelalte lucruri despre Lisa, lucruri pe care nu mă gândisem niciodată să le pun cap la cap. Era doar Lisa, sora mea adoptivă, şi nu trebuia să stau să-i analizez faptele. Dar atunci mi-am amintit toate aventurile amoroase pe care le avusese, de caracterul ei sălbatic, de felul în care nu suporta să fie prinsă greşind şi dintr-o dată s-a produs un clic în mintea mea şi mi-am amintit petrecerea aceea de casă nouă pe care am dat-o noi...

Karen îl asculta cu respiraţia tăiată, iar el continuă, privind în gol spre trecut.

- În seara aceea cineva a pomenit numele lui Vincent Kayne, iar Lisa s-a arătat extrem de entuziasmată să-l cunoască, iar tipul ăla pe care-l adusese Tony-nu-mi aduc aminte numele lui - a spus că ştie pe cineva care-l cunoaşte pe Kayne. Dar la vremea aia nu mi s-a părut important - ştii cum sunt petrecerile - şi nici nu m-am mai gândit la asta până când...maxilarul i se încordă, iar pumnii i se încleştară. Pe urmă mi-am amintit tot ce se spunea despre Vince Kayne şi acoliţii lui, toată publicitatea care s-a făcut în jurul morţii lui şi brusc nu-mi venea să cred că răspunsul era atât de simplu. Cu toate astea, ştiam! Ştiam că Lisa avea ceva de-a face cu tot ce se întâmplase! Aşa că am confruntat-o şi i-am spus totul, verde-n faţă. S-a albit şi s-a dat de gol imediat, plângând şi spunând că tu ai trădat-o.

- Dar n-am făcut asta! Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să le poate opri, iar Nick o privi aspru.

- Ce n-ai făcut?

- I-am spus că...i-am promis...se bâlbâi şi-şi muşcă buzele, nefiind capabilă să facă acea confesiune pe care o ţinuse secretă atât de mult timp.

- Ce i-ai promis? Că o să-i ţii secretul mizerabil chiar şi cu preţul distrugerii căsniciei noastre? Pentru numele lui Dumnezeu, Karen, spune-mi adevărul! Spune-mi ce s-a întâmplat! Cum şi de ce te-a implicat Lisa în porcăria asta? De ce nu mi-ai spus nimic?

- Credeam că ţi-a povestit ea.

- Nu şi de ce. A spus că nu şi-a închipuit că eu voi crede vreodată că tu ai pozat pentru tabloul ăla şi că ai fi fost amanta lui Vince Kayne. Apoi a izbucnit în plâns şi a spus că n-a vrut niciodată să facă vreun rău şi că nu şi-a închipuit că tabloul va ajunge celebru şi copii ale lui vor fi vândute în lumea întreagă. Ea pozase doar de distracţie, pentru că Vince o provocase şi-i promisese că nu-l va scoate niciodată la vânzare. De unde era să ştie că avea să moară într-un accident de maşină a doua zi. Pe urmă nu s-a mai oprit din plâns, spunând că toate astea îi dăunau copilului şi s-a repezit în casă. De fiecare dată când am încercat s-o prind fără Magda, sau Timsy sau

Elizabeth, îmi arunca în faţă sarcina. Karen, spuse el, prinzând-o de umeri, spune-mi adevărul!

Karen tremura şi încă nu-i venea să creadă că Nick aflase cumva totul.

- Nu mai e mare lucru de spus. Presupun că ai dedus că Lisa avea o relaţie cu Vince Kayne, iar el a convins-o să pozeze pentru acel tablou. Obişnuia să meargă la el după-amiezile, iar cu o zi înainte de accidentul lui Vince, îşi uitase ceasul la atelierul lui. Era ceasul acela minunat pe care i-l dăruise Cliff şi din cauza asta intrase pur şi simplu în panică. Avea numele gravat pe el şi-şi imagina ce s-ar fi întâmplat dacă cineva l-ar fi găsit printre lucrurile lui Vince. Dar ea şi Cliff se pregăteau să plece în vizită la nişte prieteni la Oxford şi era de-a dreptul disperată. N-avea timp să se ducă să-l ia şi nu putea inventa nicio scuză pentru a amâna plecarea şi dacă ar fi aşteptat până la întoarcerea acasă, putea fi prea târziu. Mai exista şi riscul ca el să observe că nu-l poartă. Aşa că...m-a sunat şi m-a rugat să mă duc să-i recuperez eu ceasul. Vorbise deja cu Stephan, care avea o cheie de la apartament, şi-i promisese că avea să fie acolo a doua zi dimineaţă. Pe urmă trebuia să-i duc ceasul lui Elizabeth şi s-o rog să-l păstreze până venea să-l ia Lisa, care-l uitase la noi în baie.

- Avea totul plănuit, nu-i aşa? O grămadă de minciuni.

- Am luat ceasul şi încă nişte nimicuri pe care Lisa le avea acolo, dar nu m-am aşteptat să apară presa. Stephan a încercat cum a putut să mă protejeze, ştia că n-avusesem nimic de-a face cu Vince şi că eram doar cumnata Lisei. Dar cum ştiau deja de acea aventură...iar Lisa era căsătorită cu fiul contelui...Negările lui Stephan au înrăutăţit lucrurile. Au dat ştirea zilei despre misterioasa amantă a lui Vince Kayne care-i fusese şi model pentru acel tablou...Chiar şi aşa, se cutremură Karen, nu mă aşteptam ca poza aia să fie publicată şi ca tu să mă recunoşti şi să crezi că eram eu. Când ai venit în ziua aia şi m-ai acuzat că...ţi-am fost necredincioasă...şi...şi, o podidiră lacrimile. Nu-mi venea să cred! Nu-mi venea să cred că-ţi puteai imagina despre mine că...că nu mă vei

asculta...

- Dar de ce nu mi-ai spus?

- Pentru că-i promisesem Lisei. M-a făcut să-i promit că nu voi spune nimănui, nici măcar ţie. Mai ales ţie. Îi era atât de teamă că...

- Lisei, să-i fie teamă? Doamne fereşte! mârâi Nick. Vrei să-mi spui că din cauza acelei egoiste m-ai lăsat să cred că propria mea nevastă...De ce, Karen? De ce ai pus-o pe Lisa înaintea mea? Nu înţeleg.

- Nu? Karen pălise şi vorbea foarte încet. Brusc realiză că trebuia să fie sinceră, oricare ar fi fost consecinţele. Îl privi. Erai pregătit să crezi ce era mai rău despre mine, Nick. Ai venit acasă furios, cu inima îndoită şi privirea întunecată de suspiciuni. De asta am plecat în ziua aia. Pentru că-mi pierdusem încrederea în tine. Tu n-aveai deloc în mine. Cuvântul meu nu era de-ajuns. Voiai explicaţii pe care eu nu ţi le puteam oferi; n-ai vrut să asculţi când mi-am dat cuvântul de onoare că nu te înşelasem din ziua în care ne-am cunoscut. Oftă. Acum ştiu că n-ar fi trebuit să-i fac acea promisiune Lisei şi cu atât mai puţin s-o respect. Dar la acel moment nu puteam să mă gândeasc decât la faptul că n-aveai încredere în mine şi că prin urmare nu mă iubeai.

- Nu te iubeam! gemu Nick dureros. Oh, Karen! Ai idee cât am suferit
în ultimii doi ani?

- Da, şopti ea. Se aseamănă poate cu agonia prin care am trecut eu.

Nu-şi mai putu abţine suspinele, iar Nick o luă în braţe.

- Nu face asta! şopti el. Încearcă să înţelegi. Karen...am fost trădat de atâtea ori în viaţa asta...înainte să te cunosc pe tine, pe Elizabeth. Cu trei ani înainte să te întâlnesc pe tine, a existat o fată. M-a făcut să cred în ea şi în tot acel timp a existat altcineva în viaţa ei. Am început să mă întreb dacă va exista vreo persoană căreia să îndrăznesc să-i mai dau inima mea. Iar pe tine te ştiam de atât de puţin timp...m-am simţit îngrozitor în ziua aia. Am crezut că şi tu...şi

când te-am văzut stând pur şi simplu, spunându-mi că nu mai era nimic de adăugat, am vrut să te rănesc; am vrut să te fac să simţi toată durerea şi amărăciunea pe care le simţisem eu de-a lungul vieţii.

Karen îi cuprinse umerii cu braţele, şi îşi aminti tot ce-i povestise Elizabeth când sosiseră la Dellersbeck şi începu să înţeleagă...

- Karo... vei putea să mă ierţi pentru toată durerea pe care ţi-am provocat-o? Pentru...

- Nu, Nick...nu mai continua! Şi mie îmi pare rău! Voia să uite trecutul şi pur şi simplu să se bucure de îmbrăţişarea lui caldă, fără urmă de ură. Dacă ai şti...ziua aia...nu-mi venea să cred că se întâmplă cu adevărat. Trebuia să zburăm împreună spre America de Sud a doua zi, în schimb îmi făceam valizele ca să dispar din viaţa ta. Iar tu mă lăsai...nu încercai să mă opreşti...

- Credeam că eşti vinovată. Credeam că nu-ţi pasă şi că de asta plecai...

- Oh, Nick, murmură ea, a fost un coşmar.

- S-a terminat, iubito...apoi o sărută nebuneşte pe ochi, pe frunte, pe buze. Oh, Karen, dragostea mea, murmură el, nu-mi vine să cred că te am înapoi...spune-mi că nu e un vis.

- Asta încerc să-mi spun şi eu, şopti ea şi i se aruncă disperată în braţe. Spune-mi că încă mă iubeşti...

Drept răspuns o sărută prelung, de parcă ar fi vrut s-o recompenseze pentru absenţa din ultimii doi ani.

- Karo...murmură el. Te vreau acum...dar nu vreau să te rănesc. AccidentuL.mâna ta şi...

- Te doresc, Nick. Tine-mă în braţe. Vreau să ştiu că ne-am trezit din coşmar şi ne-am regăsit.

O ţinu în braţe, alintând-o cu săruturi dulci, stăpânindu-şi dorinţa, şoptindu-i cuvinte pe care doar îndrăgostiţii şi le spun, trezind în ea nevoile pe care doar actul dragostei le putea satisface.

- Ai cam multe haine pe tine, şopti el, iar Karen râse cu poftă.

- Te-a încurcat asta vreodată, dragule?

- Nu prea... Îţi dai seama că au trecut doi ani de când nu mi-am mai dezbrăcat nevasta? De când n-am mai sărutat-o peste tot...

Karen închise ochii, ştiind că Nick dorea s-o facă să uite evenimentele ce se petrecuseră cu patru nopţi în urmă. Iar când totul se încheie, respiră mulţumită, privindu-l pe Nick ce se odihnea la pieptul ei şi ştiu că instinctul n-o înşelase.

- Karo...

- Da?

- Mă îngrijorează totuşi ceva...

- Ce? întrebă şi simţi un fior de panică.

- Noaptea aceea...când eu...iartă-mă, iubito, am fost atât de brutal.

- Nu mai contează acum. Nimic nu mai contează.

Dar avea încă ochii umbriţi:

- Eu...n-aş vrea să cred că...am conceput un copil. Nu din dorinţă şi ură.

Oftă încet şi-i sprijini capul de pieptul ei, şoptindu-i la ureche:

- Nu, iubitule. Te asigur că nu s-a întâmplat. Când o să facem un copil, o să fie fructul unei iubiri curate.

O privi o clipă şi înţelese, apoi o acoperi cu pătura.

- Mulţumesc, iubito; acum, trebuie să dormi. Coşmarul s-a încheiat. Nimic nu ne mai poate face rău de acum înainte...n-o să mai permit.

Peste vreo şase luni, Karen şi Nick dădură o petrecere specială. Veni şi Lisa, care era ceva mai liniştită în comparaţie cu starea ei naturală, dar la fel de graţioasă şi frumoasă ca întotdeauna în pantalonii negri din catifea şi sacoul asortat peste bluza cu margini din dantelă. Dar dacă întârziai o secundă cu privirea pe chipul ei, zăreai o urmă de satisfacţie, chiar mândrie în zâmbetu-i larg. Astăzi, avusese loc un botez. Tinerii Clifford Anthony James şi Emma Elizabeth Jane dormeau fără griji în pătuţurile scumpe, osteniţi după o zi întreagă în care fuseseră atât de admiraţi. Lisa îi zâmbi maliţios lui Karen.

- S-a cam schimbat situaţia, nu? Cu toate astea, îţi pot da multe sfaturi.

Karen zâmbi. Era mult prea fericită pentru a mai ţine cont de vechile
supărări. Elizabeth se întorsese acasă, strălucind ca o femeie ce regăsise dragostea ca noua soţie a domnului Lindner. Refuzase să vorbească despre noile speranţe ale doctorilor de la clinică. Nu vorbea decât despre cei doi nepoţi pe care-i avea, şi despre cel care se pregătea să apară, şi despre noua ei casă din Germania, unde trăia cu bărbatul care le oferise speranţe tuturor. Privindu-i pe cei doi, Karen ştiu că nu trebuia să mai fie îngrijorată pentru Elizabeth. Avea să aibă grijă de ea, noua lui fericire, cu mult devotament şi dăruire. Petrecerea era pe sfârşite. Elizabeth vru să-şi ia încă o dată la revedere de la gemeni, apoi îşi aminti că-şi uitase poşeta în sufragerie.

- O aduc eu, se oferi Karen.

Aprinse lumina în sufragerie, căută poşeta, apoi ochii îi căzură pe tabloul de pe perete. Era pictat în ulei şi pe o mică plăcuţă de sub el scria: Sărutul, de Vincent Kayne, după Rodin. Dar imaginea celor doi iubiţi dezbrăcaţi era departe de arta marelui Auguste Rodin. Dispăruse aerul de muzeu; tabloul emana căldură şi culoare şi-i aducea pe cei doi iubiţi în secolul douăzeci. O cuvertură roz acoperea divanul patului unde stăteau cei doi; o pereche de blugi şi un tricou zăceau pe jos şi o sticlă de vin pe jumătate goală captura lumina în adâncurile-i stacojii. În spatele lor, prin fereastra deschisă se vedea lumina nopţii şi parcă se auzeau zgomotele oraşului ce înconjurau camera tăcută unde iubiţii se sărutau pentru eternitate.

- Încă te supără?

Karen tresări auzind glasul lui Nick, care o cuprinsese în braţe.

- Nu te-am auzit, dragule. Nu, spuse ea, întorcându-se cu faţa la el, nu mă deranjează deloc...decât când îmi aduc aminte cât a costat. Nick, l-ai cumpărat într-adevăr ca pe o investiţie?

- Nu, scumpo. Cred că l-am cumpărat ca să nu uit cât de norocos

am fost. Pentru tine, dragostea mea. Pentru că e ceva capturat în el şi mă rog la Dumnezeu să rămână pentru totdeauna acolo.

Karen îl privea cu ochi mari şi luminoşi, cercetători.

- Latura întunecată a căsniciei noastre s-a arătat devreme şi aproape ne-a distrus, murmură serios.

- Aproape, dar n-a făcut-o! murmură ea zâmbindu-i şi mângâindu-i obrazul, încercând să alunge fantoma trecutului. Oricum, nimeni nu mai observă acum...doar Lisa, evident, adăugă ea maliţios.

- Nu te temi că poate crede că l-am cumpărat pentru că am vreo pasiune secretă pentru ea?

- Nici nu mi-a trecut aşa ceva prin cap! spuse ea şi-l sărută veselă. Eu ştiu adevărul, dragostea mea.

Sfârşit